ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ Ή ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ – ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 128
ΙΟΥΝΙΟΣ 2013
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

2003-2013

10 χρόνια από τη Σύνοδο Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη Θεσ/νίκη

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΠΛΑ ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΙ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ

1,5 ΕΥΡΩ

2003-2013

10 χρόνια από τη Σύνοδο Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη Θεσ/νίκη

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΠΛΑ ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΙ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ *ΕΧΘΡΟΙ*

ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ και ΒΙΝΤΕΟ

Εκδήλωση - Συζήτηση

στο ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ Θεσσαλονίκης
Παρασκευή 21 Ιουνίου 2013 - 7:00 μμ

Συνδιοργανώνεται από τις αναρχικές ομάδες:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,

της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη Θεσ/νίκη

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΠΛΑ ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΙ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ *ΕΧΘΡΟΙ*

ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ και ΒΙΝΤΕΟ

Εκδήλωση - Συζήτηση

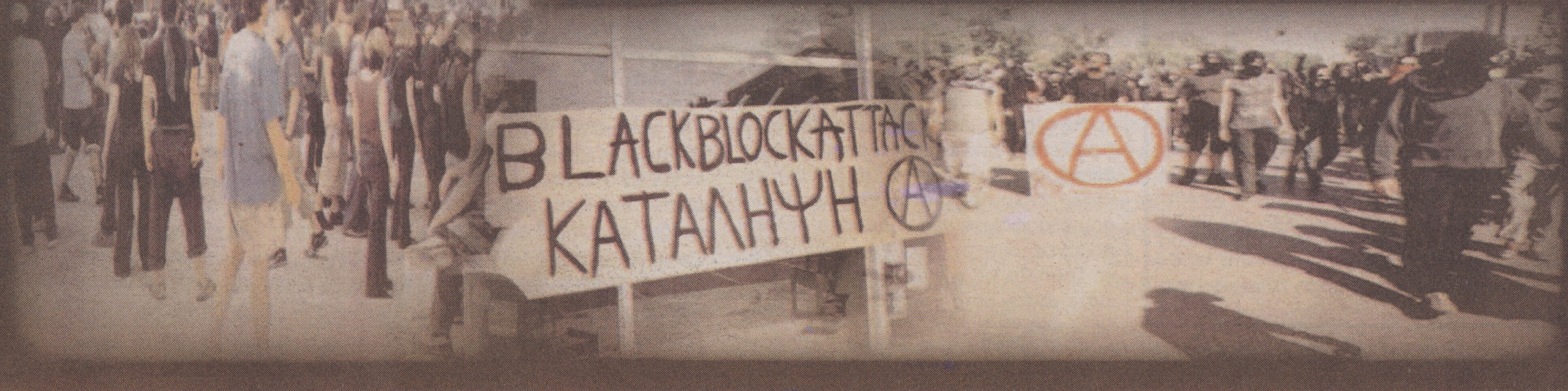
στο ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ Θεσσαλονίκης

Παρασκευή 21 Ιουνίου 2013 - 7:00 μμ

Συνδιοργανώνεται από τις αναρχικές ομάδες:

Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Σύντροφοι για την Αναρχική Απελευθερωτική Δράση,
Συσπείρωση Αναρχικών,
Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας και Συντρόφισσες-οι

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Οι τεχνικοί της πολιτικής, πράγματι, γνωρίζουν καλά να μετακινούν το ενδιαφέρον της λεγόμενης κοινής γνώμης κατά το δοκούν. Τρανό παράδειγμα, η σχεδόν απούσα πλέον, αντιπαράθεση για το μνημονιακό βίο-αβίωτο που έχουν επιφυλάξει στους υπηκόους τους και η μετακίνηση των πολιτικών διαγκωνισμών που μπορούν να αποφέρουν πολιτικά κέρδη σε πιο ανώδυνα για τους ίδιους πεδία.

Η προβαλλόμενη αντιπαλότητα ανάμεσα στους κομματικούς εταίρους του λεγόμενου «συνταγματικού τόξου» και την Χρυσή Αυγή είναι η πλέον ενδεικτική της υποκρισίας, που διέπει κάθε κομματικό μηχανισμό. Και πράγματι, τί να πρωτοθαυμάσει κάποιος; Τα πολιτικά νταραβέρια για το ποιός θα ηγηθεί αυτού του υποτιθέμενου «συνταγματικού τόξου», ποιός θα πρωτοπρολάβει να παρουσιαστεί ως το «βέλος» αυτού του «τόξου» ή ποιός θα αναδειχθεί μέγιστος προστάτης των κοινοβουλευτικών θεσμών, καλύτερος και από τον παμπόνηρο Δραγασάκη που δήθεν θύμωσε, αφού ...κατάλαβε ότι οι θεσμοί κινδυνεύουν επειδή βουλευτής της Χ.Α. ξεστόμισε την ...ύψιστη ύβρη και αποκάλεσε μίστερ Τσίπρας (!!!) τον αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης; Η πραγματικότητα, βέβαια, απέχει απ' όλα αυτά, όσο η γη από το φεγγάρι. Και η συνέχεια είναι σχεδόν προδιαγεγραμμένη.

Η Χ.Α. είναι το μόνο κόμμα μέχρις στιγμής, που δείχνει ότι έχει ανοδική τάση, όσον αφορά τον έλεγχο αντιμνημονιακών ψηφοφόρων και μάλιστα ενώ έχει λήξει προ πολλού κάθε σοβαρή κινητοποίηση με αφορμή την επιβολή των μνημονίων και των δανειακών συμβάσεων. Το γεγονός αυτό δεν είναι τυχαίο, αφού η κάθε μορφής βία, που ασκείται είτε ανοικτά στο όνομα της ή από οπαδούς της καλυμμένα, εκλαμβάνεται από σημαντικά κοινωνικά τμήματα ως πολιτική βία (ακόμα και όταν έχει έντονα ρατσιστικά χαρακτηριστικά), που εκπροσωπεί την δική τους οργή.

Χωρίς να έχουμε σκοπό να αναλύσουμε περισσότερο, σ' αυτό το σημείο, τον λόγο που πυκνώνουν τις γραμμές της οι ψηφοφόροι αυτοί, θα σταθούμε σε τρία σημεία. Το πρώτο έχει να κάνει με την πασιφανή εντύπωση των ψηφοφόρων της Χρυσής Αυγής, ότι όλοι οι υπόλοιποι είναι κατά πολύ χειρότεροι. Δεδομένου του γεγονότος, ότι φυσικά δεν ξεφύτρωσαν ξαφνικά 450.000 νεοναζί, καταλαβαίνει ο οποιοσδήποτε τον βαθμό εκτίμησης προς το πολιτικό σύστημα των συγκεκριμένων ψηφοφόρων. Δεύτερος παράγοντας της εκλογικής ανόδου της Χ.Α. είναι ο λαϊκισμός, στον οποίο ασκούνταν ανελλιπώς όλοι οι συνδαιτυμόνες της περίφημης μεταπολίτευσης μηδενός αριστερού εξαιρουμένου. Ας χαρούν, λοι-

Περί πολιτικής επιστράτευσης

Υπάρχει ένα φαινομενικά παράδοξο στη λεγόμενη «κοινωνική μηχανική» που δείχνει να ακυρώνει την αντιθετική σχέση δράσης και αντίδρασης. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που όσο πιο απολυταρχική και ωμή γίνεται η κρατική εξουσία, τόσο περισσότερους συμμάχους αποσπά, είτε με το όπλο του φόβου και της ανασφάλειας είτε με την υπόσχεση για λαφυραγώγηση των πιο αδύναμων. Τελευταίο παράδειγμα η –πρωτοφανής σε άλλους καιρούς– απόφαση της κυβέρνησης για προληπτική επιστράτευση των εκπαιδευτικών, πριν καν ξεκινήσουν την απεργία. Το «παράδοξο» της υπόθεσης είναι ότι αυτό το σουλτανικό φιρμάνι έγινε δεκτό με ανακούφιση και σε αρκετές περιπτώσεις με πανηγυρισμούς από σύσσωμο το συνδικαλιστικό «απαράτ» δεξιάς και αριστεράς, κοινοβουλίου και εξωκοινοβουλίου, αλλά κι από ένα κομμάτι της «βάσης». Οι υπόλοιποι απλώς φοβήθηκαν και δεν ξεμύτισαν, υπό τον φόβο της θρυλούμενης απόλυσης, αν και κανείς δεν τους εγγυήθηκε ότι δεν θα απολυθούν με τη σειρά τους στο μέλλον. Κάλλιο πέντε και στο χέρι...

Τί έχει γίνει εδώ; Απλούστατα δεν ισχύει, όπως παλαιότερα, το σύνηθες «ζεύγος δυνάμεων» κράτος/κυβέρνηση-αριστερά/συνδικαλιστικό κίνημα χάρη στο οποίο ήταν δυνατή η εξεύρεση δυναμικής ισορροπίας υπό κίνηση. Το κράτος έστρεφε «δεξιά» μέσω περικοπών, το κίνημα έστρεφε αριστερά μέσω οικονομικών διεκδικήσεων, άρα βρίσκεται κάπου μια κοινή συνισταμένη. Τώρα

Υπό την πίεση των πραγμάτων, οι ΠΑΜΕτζήδες πρότειναν απεργία σε μια άκυρη ημέρα, άποψη που υιοθέτησε ασμένως και η ΑΔΕΔΥ των Πασόκ-ΝΔ κτλ. Μάλιστα την ημέρα εκείνη έγινε και διαδήλωση ενάντια στην επιστράτευση. Από την μεν ΑΔΕΔΥ δεν παρουσιάστηκε κανείς, ενώ μόλις εκατό προσκυνητές του ΚΚΕ έκαναν την καθιερωμένη λιτανεία τους.

Οι εκπαιδευτικοί ψήφισαν στις συνελεύσεις τους υπέρ της απεργίας χωρίς όμως στην πράξη να θέλουν να απεργήσουν, ενώ το προεδρείο της ΟΛΜΕ ακύρωσε την απεργία με ένα συνδικαλιστικό τέχνασμα. Σύμφωνα με αυτήκοους μάρτυρες, οι πανηγυρισμοί από τους εκπροσώπους όλων των συνδικαλιστικών παρατάξεων ακούγονταν ως τις σκάλες...

Ασφαλώς, έπειτα από όλα αυτά, δεν κουνήθηκε φύλλο προς δόξαν του Αντώνη Σαμαρά που γιόρτασε ακόμα μια νίκη χωρίς αντίπαλο. Γιατί όχι; Εδώ και το ΚΚΕ απολύει τους υπαλλήλους του, καταστρατηγεί την εργατική νομοθεσία οριζοντίως και καθέτως και εκδικείται με νέες απολύσεις και παρακράτηση δεδουλευμένων σε όσους τολμούν να ψελλίσουν την παραμικρή διαμαρτυρία.

Έτσι, αθόρυβα και μεθοδικά στήνεται ένας **εσωτερικός στρατός καταστολής και υποταγής** από φοβισμένα και αδίστακτα ανθρωπάρια με την ανοιχτή και απροσχημάτιστη συνέργεια της κομμουνιστικής, και μη, αριστεράς, προς όφελος της ενοποίησης της κυριαρχίας που θα πρέπει απρόσκοπτα να προχωρά με την Γερμανία να πρωτοστατεί έχοντας πάρει το ΟΚ από τους υπερατλαντικούς και λοιπούς κυρίαρχους. Μια «αναβαπτισμένη» Γερμανία που έχει οριστεί απροκάλυπτα ως τοπάρχης του Ελλαδικού χώρου από τους ισχυ-

κό: «παράνομη η Χρυσή Αυγή, νόμιμοι εμείς». Κάνουν ό,τι περνά από το χέρι τους για να αναζωπυρώσουν τα εμφυλιακά πάθη που ο κόσμος έχει αποφασίσει να τα αφήσει στην άκρη. Σαν τον ανεκδιήγητο προεδρεύοντα της Βουλής και παλιό στέλεχος του ΚΚΕ, τον Δραγασάκη, που κάλεσε την φρουρά της βουλής για να απομακρύνει (χρυσαυγίτη) βουλευτή επειδή υπήρξε αγενής προς τον Μίστερ Αλέξη. Ή σαν τον Νάνο Βαλαωρίτη που συζητά ήσυχα με τον Σαμαρά τους όρους και τις προϋποθέσεις έκφρασης που θα επιτρέπονται εφ' εξής σε αυτή την μικρή ευρωπαϊκή Σατραπεία. Ή σαν την agent provocateur Μαρία Ρεπούση που διαπίστωσε εσχάτως ότι ο χορός του Ζαλόγγου δεν υπήρξε (εφ' όσον δεν υπάρχει σχετικό βίντεο στο YouTube) και άρα καλά θα έκαναν οι επαναστάτες του τότε να καθυστερούσαν λίγο τον αγώνα τους τουλάχιστον μέχρι να εφευρεθεί ο βουβός κινηματογράφος.

Και η Γερμανική πολιτική επιστράτευση επέτυχε

Οι γερμανοί ηγέτες πήραν, όπως βλέπουμε, το μάθημά τους και ήδη δρέπουν τους καρπούς. Η γερμανική πολιτική επιστράτευση που ακυρώθηκε το 1943 στην Αθήνα χάρη στην αυτοθυσία των αγωνιζόμενων ανθρώπων, πετυχαίνει μετά από 60 χρόνια: Η BMW σε συνεργασία με τη γερμανική κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι σκοπεύει να προσλάβει ανέργους από Ελλάδα, Ιταλία και Ισπανία. Η οικονομική εξαθλίωση και η ηθική εξαχρείωση που έσπειραν ύπουλα οι Δυνάστες θα κάνουν το θαύμα τους. Εκτός απροόπτου αναμένεται να παρατηρηθεί συνωστισμός στα τρένα που θα μεταφέρουν τους νέους «κατάδικους» στα γερμανικά κάτεργα. Πρώτη φορά στην ιστορία αυτού του τόπου η μετανάστευση δεν αντιμετωπίζεται πια ως κατάρα, σαν να μην γράφηκαν για τον ξενιτεμό τόσα θρηνητικά τραγούδια, αλλά ως «απαραίτητο εφόδιο» για έναν νέο προκειμένου να πουλήσει το τομάρι

πολιτικά κέρδη σε πιο ανώδυνα για τους ίδιους πεδία.

Η προβαλλόμενη αντιπαλότητα ανάμεσα στους κομματικούς εταίρους του λεγόμενου «συνταγματικού τόξου» και την Χρυσή Αυγή είναι η πλέον ενδεικτική της υποκρισίας, που διέπει κάθε κομματικό μηχανισμό. Και πράγματι, τί να πρωτοθαυμάσει κάποιος; Τα πολιτικά νταραβέρια για το ποιός θα ηγηθεί αυτού του υποτιθέμενου «συνταγματικού τόξου», ποιός θα πρωτοπρολάβει να παρουσιαστεί ως το «βέλος» αυτού του «τόξου» ή ποιός θα αναδειχθεί μέγιστος προστάτης των κοινοβουλευτικών θεσμών, καλύτερος και από τον παμπόνηρο Δραγασάκη που δήθεν θύμωσε, αφού ...κατάλαβε ότι οι θεσμοί κινδυνεύουν επειδή βουλευτής της Χ.Α. ξεστόμισε την ...ύψιστη ύβρη και αποκάλεσε μίστερ Τσίπρας (!!!) τον αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης; Η πραγματικότητα, βέβαια, απέχει απ' όλα αυτά, όσο η γη από το φεγγάρι. Και η συνέχεια είναι σχεδόν προδιαγεγραμμένη.

Η Χ.Α. είναι το μόνο κόμμα μέχρις στιγμής, που δείχνει ότι έχει ανοδική τάση, όσον αφορά τον έλεγχο αντιμνημονιακών ψηφοφόρων και μάλιστα ενώ έχει λήξει προ πολλού κάθε σοβαρή κινητοποίηση με αφορμή την επιβολή των μνημονίων και των δανειακών συμβάσεων. Το γεγονός αυτό δεν είναι τυχαίο, αφού η κάθε μορφής βία, που ασκείται είτε ανοικτά στο όνομα της ή από οπαδούς της καλυμμένα, εκλαμβάνεται από σημαντικά κοινωνικά τμήματα ως πολιτική βία (ακόμα και όταν έχει έντονα ρατσιστικά χαρακτηριστικά), που εκπροσωπεί την δική τους οργή.

Χωρίς να έχουμε σκοπό να αναλύσουμε περισσότερο, σ' αυτό το σημείο, τον λόγο που πυκνώνουν τις γραμμές της οι ψηφοφόροι αυτοί, θα σταθούμε σε τρία σημεία. Το πρώτο έχει να κάνει με την πασιφανή εντύπωση των ψηφοφόρων της Χρυσής Αυγής, ότι όλοι οι υπόλοιποι είναι κατά πολύ χειρότεροι. Δεδομένου του γεγονότος, ότι φυσικά δεν ξεφύτρωσαν ξαφνικά 450.000 νεοναζί, καταλαβαίνει ο οποιοσδήποτε τον βαθμό εκτίμησης προς το πολιτικό σύστημα των συγκεκριμένων ψηφοφόρων. Δεύτερος παράγοντας της εκλογικής ανόδου της Χ.Α. είναι ο λαϊκισμός, στον οποίο ασκούνταν ανελλιπώς όλοι οι συνδαιτυμόνες της περίφημης μεταπολίτευσης μηδενός αριστερού εξαιρουμένου. Ας χαρούν, λοιπόν, τους κόπους τους και ας αναγνωρίσουν ότι μάλλον για πολλούς λόγους δεν περνάει πλέον η μπογιά τους σ' αυτό το πεδίο. Και τρίτον, πρόκειται για το πεδίο του εθνικισμού στο οποίο αν μη τι άλλο εξακολουθούν να συναγωνίζονται όλοι ανεξαιρέτως οι κομματικοί σχηματισμοί, ένα πεδίο στο οποίο εξακολουθεί να υπάρχει άφθονο πολιτικό «ψωμί».

Αλλά, όπως είπαμε, η υποκρισία βασιλεύει στα πολιτικά σαλόνια. Η Χ.Α. είναι σάρκα από την σάρκα τους, απλά τα ποσοστά «ξέφυγαν λίγο» και πρέπει να ρυθμιστούν, γιατί η συνολικότερη πίτα έχει μικρύνει. Το σιδερένιο κράτος της τρικομματικής μήπως είναι μικρότερων κατασταλτικών δυνατοτήτων από το «απόλυτο κακό» στο οποίο έχει αναγορευτεί η Χ.Α.; Μήπως οι φιλάνθρωποι αντιρατσιστές του Σύριζα απευθύνθηκαν με το ίδιο μένος στο ΚΚΕ, όταν ανέλαβε άμεσα κατασταλτικά καθήκοντα για την υπεράσπιση του σύνολο του κοινοβουλευτικό συρφετού σε μια από τις κρισιμότερες κινητοποιήσεις μετά την 5η Μάη του 2010; Ή μήπως το κόμμα του μπάρμπα Φώτη που ετοίμασε αυτό τον εξαίσιο «αντιρατσιστικό» νόμο, δεν γνωρίζει για τον βίο και την πολιτεία, αλλά και τις τωρινές απόψεις είτε του Δένδια, είτε του Βορίδη, είτε του Πλεύρη, είτε του Γεωργιάδη, είτε του ίδιου του Σαμαρά, αλλά και πολλών Πασόκων με τους οποίους συγκυβερνούν; Ή μήπως τέλος δεν πρόκειται για την πιο άθλια υ-

ντιθετική σχέση δράσης και αντίδρασης. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που όσο πιο απολυταρχική και ωμή γίνεται η κρατική εξουσία, τόσο περισσότερους συμμάχους αποσπά, είτε με το όπλο του φόβου και της ανασφάλειας είτε με την υπόσχεση για λαφυραγώγηση των πιο αδύναμων. Τελευταίο παράδειγμα η –πρωτοφανής σε άλλους καιρούς– απόφαση της κυβέρνησης για προληπτική επιστράτευση των εκπαιδευτικών, πριν καν ξεκινήσουν την απεργία. Το «παράδοξο» της υπόθεσης είναι ότι αυτό το σουλτανικό φιρμάνι έγινε δεκτό με ανακούφιση και σε αρκετές περιπτώσεις με πανηγυρισμούς από σύσσωμο το συνδικαλιστικό «απαράτ» δεξιάς και αριστεράς, κοινοβουλίου και εξωκοινοβουλίου, αλλά κι από ένα κομμάτι της «βάσης». Οι υπόλοιποι απλώς φοβήθηκαν και δεν ξεμύτισαν, υπό τον φόβο της θρυλούμενης απόλυσης, αν και κανείς δεν τους εγγυήθηκε ότι δεν θα απολυθούν με τη σειρά τους στο μέλλον. Κάλλιο πέντε και στο χέρι...

Τί έχει γίνει εδώ; Απλούστατα δεν ισχύει, όπως παλαιότερα, το σύνηθες «ζεύγος δυνάμεων» κράτος/κυβέρνηση-αριστερά/συνδικαλιστικό κίνημα χάρη στο οποίο ήταν δυνατή η εξεύρεση δυναμικής ισορροπίας υπό κίνηση. Το κράτος έστρεφε «δεξιά» μέσω περικοπών, το κίνημα έστρεφε αριστερά μέσω οικονομικών διεκδικήσεων, άρα βρίσκεται κάπου μια κοινή συνισταμένη. Τώρα πια ο πάλαι ποτέ «μαχητικός συνδικαλισμός» είναι υποχρεωμένος να κρατικοποιηθεί για να επιβιώσει αφού αν τολμήσει να δώσει μάχη θα ηττηθεί κατά κράτος και θα διαλυθεί. Αν πάλι δεν δώσει μάχη πάλι θα διαλυθεί. Πλήρες αδιέξοδο. Η «επιστράτευση» έρχεται ουσιαστικά ως σανίδα σωτηρίας για να σωθούν τα προσχήματα και να επιλυθεί η «άλυτη εξίσωση». Μια πρόγευση πήραμε από την περίφημη απεργία στο Μετρό, όπου οι αγωνιστικές αγριοφωνάρες έγιναν σε ένα βράδυ βελάσματα προβάτων, χωρίς να πέσει ούτε μια φάπα.

Στο χώρο των εκπαιδευτικών έπεσαν πια όλες οι μάσκες. Οι συνδικαλιστικές παρατάξεις του Πασοκ, της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ αποφάσισαν «απεργία διαρκείας», στο παρασκήνιο όμως ζητούσαν να επιστρατευθούν και μάλιστα εγκαίρως, πριν συμβεί κάτι απρόβλεπτο. Α-

Οι εκπαιδευτικοί ψήφισαν στις συνελεύσεις τους υπέρ της απεργίας χωρίς όμως στην πράξη να θέλουν να απεργήσουν, ενώ το προεδρείο της ΟΛΜΕ ακύρωσε την απεργία με ένα συνδικαλιστικό τέχνασμα. Σύμφωνα με αυτήκοους μάρτυρες, οι πανηγυρισμοί από τους εκπροσώπους όλων των συνδικαλιστικών παρατάξεων ακούγονταν ως τις σκάλες...

Ασφαλώς, έπειτα από όλα αυτά, δεν κουνήθηκε φύλλο προς δόξαν του Αντώνη Σαμαρά που γιόρτασε ακόμα μια νίκη χωρίς αντίπαλο. Γιατί όχι; Εδώ και το ΚΚΕ απολύει τους υπαλλήλους του, καταστρατηγεί την εργατική νομοθεσία οριζοντίως και καθέτως και εκδικείται με νέες απολύσεις και παρακράτηση δεδουλευμένων σε όσους τολμούν να ψελλίσουν την παραμικρή διαμαρτυρία.

Έτσι, αθόρυβα και μεθοδικά στήνεται ένας **εσωτερικός στρατός καταστολής και υποταγής** από φοβισμένα και αδίστακτα ανθρωπάρια με την ανοιχτή και απροσχημάτιστη συνέργεια της κομμουνιστικής, και μη, αριστεράς, προς όφελος της ενοποίησης της κυριαρχίας που θα πρέπει απρόσκοπτα να προχωρά με την Γερμανία να πρωτοστατεί έχοντας πάρει το ΟΚ από τους υπερατλαντικούς και λοιπούς κυρίαρχους. Μια «αναβαπτισμένη» Γερμανία που έχει οριστεί απροκάλυπτα ως τοπάρχης του Ελλαδικού χώρου από τους ισχυρούς «συνέταιρους» στην πλανητική μοιρασιά.

Εφοριακοί, κρατικοί υπάλληλοι, συνδικαλιστές, γιατροί, δικηγόροι, εκπαιδευτικοί, κλητήρες, τραπεζικοί, και άλλοι, υπό τον φόβο της απώλειας των προνομίων τους, αλλά και της προσμονής αναπλήρωσής τους με λάφυρα από τους αδύναμους, συγκροτούν έναν αόρατο στρατό χωρίς στολές, παράσημα και δόξες αλλά εξαιρετικά πειθαρχημένων «κάπο» που βιαιοπραγούν καθημερινά εις βάρος των ανθρώπων, και συναγωνίζονται σε κυνισμό και σκληρότητα, ώστε να ανελιχθούν στην ιεραρχία αυτού του μηχανισμού.

Στις φημισμένες Σχολές Πολέμου του εξωτερικού διδάσκεται ότι ένα απο τα κρισιμότερα λάθη του Αδόλφου Χίτλερ ήταν ότι σπατάλησε μεγάλο μέρος του έμψυχου και άψυχου υλικού του, προκειμένου να επιβάλλει την γερμανική

Μαρία Ρεπούση που διαπίστωσε εσχάτως ότι ο χορός του Ζαλόγγου δεν υπήρξε (εφ' όσον δεν υπάρχει σχετικό βίντεο στο YouTube) και άρα καλά θα έκαναν οι επαναστάτες του τότε να καθυστερούσαν λίγο τον αγώνα τους τουλάχιστον μέχρι να εφευρεθεί ο βουβός κινηματογράφος.

Και η Γερμανική πολιτική επιστράτευση επέτυχε

Οι γερμανοί ηγέτες πήραν, όπως βλέπουμε, το μάθημά τους και ήδη δρέπουν τους καρπούς. Η γερμανική πολιτική επιστράτευση που ακυρώθηκε το 1943 στην Αθήνα χάρη στην αυτοθυσία των αγωνιζόμενων ανθρώπων, πετυχαίνει μετά από 60 χρόνια: Η BMW σε συνεργασία με τη γερμανική κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι σκοπεύει να προσλάβει ανέργους από Ελλάδα, Ιταλία και Ισπανία. Η οικονομική εξαθλίωση και η ηθική εξαχρείωση που έσπειραν ύπουλα οι Δυνάστες θα κάνουν το θαύμα τους. Εκτός απροόπτου αναμένεται να παρατηρηθεί συνωστισμός στα τρένα που θα μεταφέρουν τους νέους «κατάδικους» στα γερμανικά κάτεργα. Πρώτη φορά στην ιστορία αυτού του τόπου η μετανάστευση δεν αντιμετωπίζεται πια ως κατάρα, σαν να μην γράφηκαν για τον ξενιτεμό τόσα θρηνητικά τραγούδια, αλλά ως «απαραίτητο εφόδιο» για έναν νέο προκειμένου να πουλήσει το τομάρι του πιο ακριβά στο παγκόσμιο σκλαβοπάζαρο...

Ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς

Τα ακούγαμε στην τηλεόραση από τον Γιώργο Καρατζαφέρη την εποχή που μεσουρανούσε και είχε κέφια (τότε να βλέπατε «άνοδο» στις δημοσκοπήσεις που είχε ο Καρατζαφέρης...) και γελάγαμε με την καρδιά μας. Αν διέθετε ο φουκαράς ο Καρατζαφέρης «άγημα» της προκοπής θα έκανε και αυτός τα δικά του στη μνήμη του Παλαιολόγου, δεν διέθετε όμως και περιοριζόταν σε φανφάρες από τα τηλεπαράθυρα.

Το θέμα έθιξε ως και ο Αντώνης ο Τρομερός πριν από τις εκλογές του 2012, έστω και τόσο δα: Η Αγιά Σοφιά με τον Σταυρό της Χριστιανοσύνης, με την βοήθεια του photoshop και της Παναγίας στο γνωστό προεκλογικό σπότ της ΝΔ. Τα πράγματα όμως, τώρα, σοβάρεψαν:

νεται από σημαντικά κοινωνικά τμήματα ως πολιτική βία (ακόμα και όταν έχει έντονα ρατσιστικά χαρακτηριστικά), που εκπροσωπεί την δική τους οργή.

Χωρίς να έχουμε σκοπό να αναλύσουμε περισσότερο, σ' αυτό το σημείο, τον λόγο που πυκνώνουν τις γραμμές της οι ψηφοφόροι αυτοί, θα σταθούμε σε τρία σημεία. Το πρώτο έχει να κάνει με την πασιφανή εντύπωση των ψηφοφόρων της Χρυσής Αυγής, ότι όλοι οι υπόλοιποι είναι κατά πολύ χειρότεροι. Δεδομένου του γεγονότος, ότι φυσικά δεν ξεφύτρωσαν ξαφνικά 450.000 νεοναζί, καταλαβαίνει ο οποιοσδήποτε τον βαθμό εκτίμησης προς το πολιτικό σύστημα των συγκεκριμένων ψηφοφόρων. Δεύτερος παράγοντας της εκλογικής ανόδου της Χ.Α. είναι ο λαϊκισμός, στον οποίο ασκούνταν ανελλιπώς όλοι οι συνδαιτυμόνες της περίφημης μεταπολίτευσης μηδενός αριστερού εξαιρουμένου. Ας χαρούν, λοιπόν, τους κόπους τους και ας αναγνωρίσουν ότι μάλλον για πολλούς λόγους δεν περνάει πλέον η μπογιά τους σ' αυτό το πεδίο. Και τρίτον, πρόκειται για το πεδίο του εθνικισμού στο οποίο αν μη τι άλλο εξακολουθούν να συναγωνίζονται όλοι ανεξαιρέτως οι κομματικοί σχηματισμοί, ένα πεδίο στο οποίο εξακολουθεί να υπάρχει άφθονο πολιτικό «ψωμί».

Αλλά, όπως είπαμε, η υποκρισία βασιλεύει στα πολιτικά σαλόνια. Η Χ.Α. είναι σάρκα από την σάρκα τους, απλά τα ποσοστά «ξέφυγαν λίγο» και πρέπει να ρυθμιστούν, γιατί η συνολικότερη πίτα έχει μικρύνει. Το σιδερένιο κράτος της τρικομματικής μήπως είναι μικρότερων κατασταλτικών δυνατοτήτων από το «απόλυτο κακό» στο οποίο έχει αναγορευτεί η Χ.Α.; Μήπως οι φιλάνθρωποι αντιρατσιστές του Σύριζα απευθύνθηκαν με το ίδιο μένος στο ΚΚΕ, όταν ανέλαβε άμεσα κατασταλτικά καθήκοντα για την υπεράσπιση του σύνολο του κοινοβουλευτικού συρφετού σε μια από τις κρισιμότερες κινητοποιήσεις μετά την 5η Μάη του 2010; Ή μήπως το κόμμα του μπάρμπα Φώτη που ετοίμασε αυτό τον εξαίσιο «αντιρατσιστικό» νόμο, δεν γνωρίζει για τον βίο και την πολιτεία, αλλά και τις τωρινές απόψεις είτε του Δένδια, είτε του Βορίδη, είτε του Πλεύρη, είτε του Γεωργιάδη, είτε του ίδιου του Σαμαρά, αλλά και πολλών Πασόκων με τους οποίους συγκυβερνούν; Ή μήπως τέλος δεν πρόκειται για την πιο άθλια υποκρισία, να εγκαλεί ο Σύριζα για οποιοδήποτε ζήτημα την Χ.Α. και την ίδια στιγμή να βρίσκεται σε διαφόρων ειδών «στενές επαφές» με τους Αν.Ελ., που συνεργάστηκαν ανοικτά στο κοινοβούλιο με τους «επάρατους νεοναζί»; Και αυτοί είναι μόνο οι προφανείς και αυτονόητοι λόγοι για την θυμηδία που προκαλούν τα περίφημα αντιφασιστικά μέτωπα, στα οποία καλούν δίχως όρους ορισμένοι «ακραιφνείς» αντιφασίστες. Αλλά είπαμε περίσσεψε η τσίπα για να δανειστούν και αυτοί; Μάλλον όχι... Όσο για τα παλικάρια της Χ.Α., όταν έρθει η ώρα, και νερό θα ρίξουν στο κρασί τους και τον λόγο τους θα στρογγυλέψουν για το «καλό του έθνους και της πατρίδας», πάντα, και ως «υπεύθυνοι» κοινοβουλευτικοί παράγοντες θα αναγνωριστούν. Ο καιρός εγγύς...

Ιούνιος 2013

φόβο της θρυλούμενης απόλυσης, αν και κανείς δεν τους εγγυήθηκε ότι δεν θα απολυθούν με τη σειρά τους στο μέλλον. Κάλλιο πέντε και στο χέρι...

Τί έχει γίνει εδώ; Απλούστατα δεν ισχύει, όπως παλαιότερα, το σύνηθες «ζεύγος δυνάμεων» κράτος/κυβέρνηση-αριστερά/συνδικαλιστικό κίνημα χάρη στο οποίο ήταν δυνατή η εξεύρεση δυναμικής ισορροπίας υπό κίνηση. Το κράτος έστρεφε «δεξιά» μέσω περικοπών, το κίνημα έστρεφε αριστερά μέσω οικονομικών διεκδικήσεων, άρα βρίσκεται κάπου μια κοινή συνισταμένη. Τώρα πια ο πάλαι ποτέ «μαχητικός συνδικαλισμός» είναι υποχρεωμένος να κρατικοποιηθεί για να επιβιώσει αφού αν τολμήσει να δώσει μάχη θα ηττηθεί κατά κράτος και θα διαλυθεί. Αν πάλι δεν δώσει μάχη πάλι θα διαλυθεί. Πλήρες αδιέξοδο. Η «επιστράτευση» έρχεται ουσιαστικά ως σανίδα σωτηρίας για να σωθούν τα προσχήματα και να επιλυθεί η «άλυτη εξίσωση». Μια πρόγευση πήραμε από την περίφημη απεργία στο Μετρό, όπου οι αγωνιστικές αγριοφωνάρες έγιναν σε ένα βράδυ βελάσματα προβάτων, χωρίς να πέσει ούτε μια φάπα.

Στο χώρο των εκπαιδευτικών έπεσαν πια όλες οι μάσκες. Οι συνδικαλιστικές παρατάξεις του Πασοκ, της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ αποφάσισαν «απεργία διαρκείας», στο παρασκήνιο όμως ζητούσαν να επιστρατευθούν και μάλιστα εγκαίρως, πριν συμβεί κάτι απρόβλεπτο. Αντίθετα στο ΠΑΜΕ που είναι εγγόνια του Ιωσήφ Βησσαριόνοβιτς Στάλιν και προσμένουν τον δικό τους μαρμαρωμένο βασιλιά, δεν πήραν χαμπάρι την μπλόφα και ανέβηκαν στα κεραμίδια κραυγάζοντας κατά της απεργίας εν μέσω εξετάσεων γιατί... «εκβιάζεται η κυβέρνηση»! Αν είναι δυνατόν το ΠΑΜΕ να κάνει τέτοια πράγματα και ειδικά τώρα που εξασφάλισε νέο κομματικό θαλασσοδάνειο από την χρεωκοπημένη Εθνική Τράπεζα για την διάσωση του 902 tv, ώστε να τον μεταπωλήσει σε καλή τιμή.

ένας **εσωτερικός στρατός καταστολής και υποταγής** από φοβισμένα και αδίστακτα ανθρωπάρια με την ανοιχτή και απροσχημάτιστη συνέργεια της κομμουνιστικής, και μη, αριστεράς, προς όφελος της ενοποίησης της κυριαρχίας που θα πρέπει απρόσκοπτα να προχωρά με την Γερμανία να πρωτοστατεί έχοντας πάρει το ΟΚ από τους υπερατλαντικούς και λοιπούς κυρίαρχους. Μια «αναβαπτισμένη» Γερμανία που έχει οριστεί απροκάλυπτα ως τοπάρχης του Ελλαδικού χώρου από τους ισχυρούς «συνέταιρους» στην πλανητική μοιρασιά.

Εφοριακοί, κρατικοί υπάλληλοι, συνδικαλιστές, γιατροί, δικηγόροι, εκπαιδευτικοί, κλητήρες, τραπεζικοί, και άλλοι, υπό τον φόβο της απώλειας των προνομίων τους, αλλά και της προσμονής αναπλήρωσής τους με λάφυρα από τους αδύναμους, συγκροτούν έναν αόρατο στρατό χωρίς στολές, παράσημα και δόξες αλλά εξαιρετικά πειθαρχημένων «κάπο» που βιαιοπραγούν καθημερινά εις βάρος των ανθρώπων, και συναγωνίζονται σε κυνισμό και σκληρότητα, ώστε να ανελιχθούν στην ιεραρχία αυτού του μηχανισμού.

Στις φημισμένες Σχολές Πολέμου του εξωτερικού διδάσκεται ότι ένα απο τα κρισιμότερα λάθη του Αδόλφου Χίτλερ ήταν ότι σπατάλησε μεγάλο μέρος του έμψυχου και άψυχου υλικού του, προκειμένου να επιβάλλει την γερμανική κυριαρχία αντί να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις ώστε να βασίζεται σε ντόπια, άρα και αναλώσιμα, δεκανίκια. Πράγματι, τα Τάγματα Ασφαλείας ιδρύθηκαν μόλις το 1943.

Τα σύγχρονα «τάγματα ασφαλείας» δεν χρειάζονται πια τη ναζιστική ιδεολογία για να σπείρουν την αγωνία και τον θάνατο. Αντίθετα οι προϊστάμενοι των «κάπο» δεν χάνουν ευκαιρία να διατρανώνουν τα «αντιφασιστικά» και «αντιρατσιστικά» τους αισθήματα με το σκεπτι-

νία. Η οικονομική εξαθλίωση και η ηθική εξαχρείωση που έσπειραν ύπουλα οι Δυνάστες θα κάνουν το θαύμα τους. Εκτός απροόπτου αναμένεται να παρατηρηθεί συνωστισμός στα τρένα που θα μεταφέρουν τους νέους «κατάδικους» στα γερμανικά κάτεργα. Πρώτη φορά στην ιστορία αυτού του τόπου η μετανάστευση δεν αντιμετωπίζεται πια ως κατάρα, σαν να μην γράφηκαν για τον ξενιτεμό τόσα θρηνητικά τραγούδια, αλλά ως «απαραίτητο εφόδιο» για έναν νέο προκειμένου να πουλήσει το τομάρι του πιο ακριβά στο παγκόσμιο σκλαβοπάζαρο...

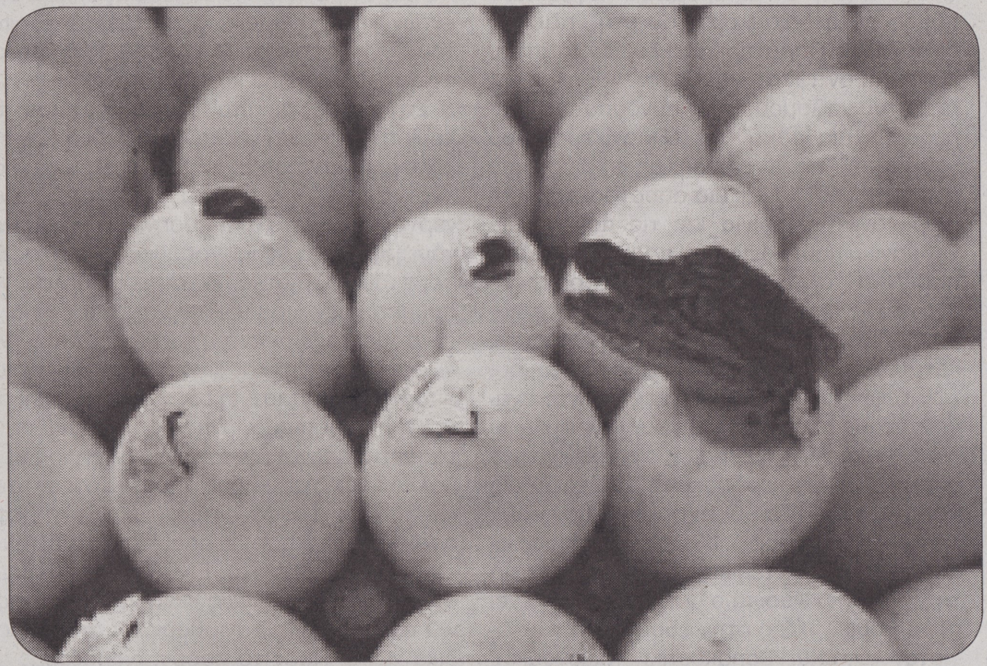
Ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς

Τα ακούγαμε στην τηλεόραση από τον Γιώργο Καρατζαφέρη την εποχή που μεσουρανούσε και είχε κέφια (τότε να βλέπατε «άνοδο» στις δημοσκοπήσεις που είχε ο Καρατζαφέρης...) και γελάγαμε με την καρδιά μας. Αν διέθετε ο φουκαράς ο Καρατζαφέρης «άγημα» της προκοπής θα έκανε και αυτός τα δικά του στη μνήμη του Παλαιολόγου, δεν διέθετε όμως και περιοριζόταν σε φανφάρες από τα τηλεπαράθυρα.

Το θέμα έθιξε ως και ο Αντώνης ο Τρομερός πριν από τις εκλογές του 2012, έστω και τόσο δα: Η Αγιά Σοφιά με τον Σταυρό της Χριστιανοσύνης, με την βοήθεια του photoshop και της Παναγίας στο γνωστό προεκλογικό σποτ της ΝΔ.

Τα πράγματα όμως, τώρα, σοβάρεψαν: σύσσωμη η οικογενειακή παράταξη του Νίκου Μιχαλολιάκου, οι φυσικοί κληρονόμοι του Καρατζαφερισμού, με τα λοφία τους και τις μεγάλες τους στολές κατέθεσαν στεφάνι στον άγνωστο στρατιώτη προς τιμήν του Μαρμαρωμένου Βασιλιά, του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου. Λόγος δεν μας πέφτει βέβαια, αλλά είναι κρίμα τέτοια φολκλορικά θεάματα να χάνονται στη μιζέρια της εσωτερικής αγοράς. Θα ήταν ένα πρώτης τάξεως τουριστικό θέαμα που θα μπο-

Φύση, Τεχνολογία και Ναζισμός

Η προσέγγιση στιγμών και γεγονότων της εγχώριας ειδησεογραφίας και αρθρογραφίας συνεχίζει να μας προκαλεί και πολλές φορές να μας προξενεί απέχθεια. Η συνεχιζόμενη «θεωρία των άκρων», οι εντάσεις, οι εντός κοινοβουλίου θεατρινισμοί, οι «θύτες» και τα «θύματα» που συνεχώς εναλλάσσουν ρόλους, η κατευθυνόμενη κατασκευή ή ανάσυρση ειδήσεων διαμορφώνουν έναν αχταρμά που είναι βέβαιο ότι τα μέσα βρίσκονται σε εγρήγορση ώστε να επιτευχθούν οι σκοποί. Σε πρώτο χρόνο διαβάζουμε: «οπλοφόρος βουλευτής της Χ.Α. κατά του δημάρχου Καμίνη», «ρατσιστικές δηλώσεις της ακαδημαϊκού Δημουλά», «οπλοφόροι βουλευτές στη βουλή». Σηκώνεται η σκόνη μέσω των κλασσικών και νεότευκτων μέσων και social media και μετά από δυο-τρείς μέρες αρχίζει η αντίστροφη πορεία: «είδατε κανένα όπλο κατά του Καμίνη;», «προέκυψε ρατσιστικός λόγος από το απομαγνητοφωνημένο κείμενο της παρέμβασης της Δημουλά;», «και ο Γιακουμάτος δεν επιδείκνυε παλαιότερα το κουμπούρι του στο εντευκτήριο;». Το σκηνικό στήνεται και ξεστήνεται διαρκώς...

Το ανησυχητικό σε όλη αυτή τη κατάσταση, που συμμετέχουν με ανακοινώσεις τους και δηλώσεις κόμματα και δημοσιογράφοι, είναι οι προσεγγίσεις που βλέπουν το φως της δημοσιότητας από σχολιαστές και αρθρογράφους της «αριστερής όχθης». Τολμούμε να πούμε ότι η ίδια επιφανειακή και εθελότυφλη ανάλυση που γίνονταν για το ναζισμό τις δεκαετίες του '20 και του '30 επαναλαμβάνεται και σήμερα. Προσεγγίζοντας τους ναζί ως τα «μιάσματα» και τα «καθάρματα» μιας ευρωπαϊκής παρέκκλισης, το ναζισμό ως μια εξαίρεση και ξένο σώμα για τον ευρωπαϊκό πολιτισμό, έκλειναν και κλείνουν τα μάτια και τα αυτιά τους όταν δεν βλέπουν και δεν ακουν την λαϊκή απήχηση και τη συναίνεση που απολάμβανε το ναζιστικό καθεστώς του '30. Και αυτή η τύφλωση εξαπλώνεται και παραμορφώνει, και σήμερα, τη σκέψη των ανθρώπων όταν προσπαθούν να μας πείσουν ότι ο ναζισμός ήταν μια «παρένθεση» ενός παρανοϊκού δικτάτορα που αναδύθηκε από το πουθενά. Θεωρούμε ότι και ο ναζισμός, όπως και άλλοι ευρωπαϊκοί ολοκληρωτισμοί, δεν εμφανίστηκαν με παρθενογένεση αλλά έχουν τις ρίζες τους στον ευρωπαϊκό πολιτισμό, τουλάχιστον, του 19ου και 20ου αι. Εδώ βρίσκεται η ουσία της κάθε προσέγγισης, ανάλυσης, πρότασης. Εάν για τους μαρξιστές είναι δύσκολο να αποδεχθούν το σχήμα όπου η εργατική τάξη πάει σχεδόν σύσσωμη στους ναζί, για τους ανθρώπους που δεν στηρίζουν αρχές και αξίες σε δόγματα και κανονιστικές ιδεολογίες είναι αναγκαία συνθήκη να μην επαναληφθούν οι λαθεμένες προσεγγίσεις και αποφάσεις του παρελθόντος.

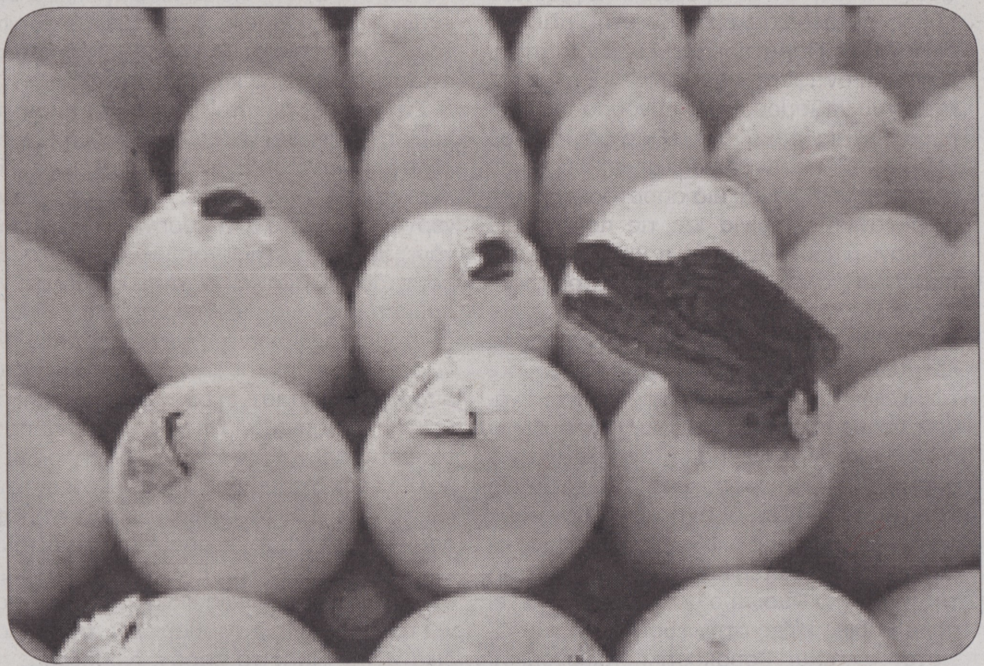
Ο ιταλός ιστορικός Enzo Traverso είναι από εκείνους τους ιστορικούς που αναδεικνύει τις ευρωπαϊκές καταβολές του ναζισμού, τη σύνδεσή του με θεσμικούς μηχανισμούς των αστικών κρατών και την καπιταλιστική παραγωγική διαδικασία. Όπως ο ίδιος σημειώνει, η ιστοριογραφία, μετά την δεύτερη παγκόσμια ανθρωποσφαγή, προσπαθούσε να αναγάγει το ναζισμό και το φασισμό στις ευρωπαϊκές ρίζες τους. Κάτι που ανατρέπεται τις τελευταίες δεκαετίες που ακολουθείται μια τάση αποσύνδεσης. Έτσι, για άλλους ο ναζισμός είναι η αντίδραση στον κομμουνισμό και μπολσεβικισμό (Ερνστ Νόλτε), ότι τα δυο αυτά συστήματα αλληλοτροφοδοτούνται (Φρανσουά Φυρέ) ή ότι ο ναζισμός ανάγεται και αποτελεί αποκλειστικά μια γερμανική παθολογία (Γκολντχάγκεν).

Κοινό σημείο όλων αυτών των εξηγήσεων αποτελεί η θέση ότι ο ναζισμός είναι κάτι ξένο στη Δύση και στην Ευρώπη. Κατά πόσο αυτό, όμως, έχει βάση θα προσπαθήσουμε να εξετάσουμε στη συνέχεια. Ο Τόμας Μαν είχε γράψει στο «Deutschland und die Deutschen» το εξής: *«η πραγματικά ιδιαίτερη και επικίνδυνη πλευρά του εθνικοσοσιαλισμού ήταν η μίξη μιας ρωμαλέας νεωτερικότητας και μιας θετικής στάσης απέναντι στην πρόοδο, με τα όνειρα του παρελθόντος:* ***ένας ρομαντισμός υψηλής τεχνολογίας****».* Ο εθνικοσοσιαλισμός κατάφερε να συμφιλιώσει την τεχνολογία με τον ανορθολογισμό, μια διαδικασία που είχε ξεκινήσει προγενέστερα θεσμικά μέσω της ίδρυσης τεχνικών πανεπιστημίων και της μετέπειτα «διανοητικής» και «στοχαστικής» υποστήριξης, όπως αυτή συντελέστηκε από τους Καρλ Σμίτ, Μάρτιν Χάιντεγκερ, Έρνστ Γύνκερ, Όσβαλντ Σπένγκλερ κ.ά., οι οποίοι κατόρθωσαν να δημιουργήσουν άλλοι λιγότερο και άλλοι περισσότερο τον αντιδραστικό μοντερνισμό. Θεωρούμε ότι ο **Σπένγκλερ** βρίσκεται στον πυρήνα αυτής της σκέψης, διότι περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον κατάφερε να **αγκαλιάσει με περισσή επιδεξιότητα την τεχνολογία απορρίπτοντας ταυτόχρονα τον Διαφωτισμό.** Από την άλλη πλευρά, η Σχολή της Φρανκφούρτης, με τους Χορκχάιμερ και Αντόρνο στη *Διαλεκτική του Διαφωτισμού, διακυρήττουν ότι ο πλήρως διαφωτισμένος κόσμος ακτινοβολεί θριαμβεύουσα καταστροφή και υποστήριξαν ότι η γερμανική καταστροφή ήταν το α-*

συνέχεια στη σελίδα 4

Φύση, Τεχνολογία και Ναζισμός

Η προσέγγιση στιγμών και γεγονότων της εγχώριας ειδησεογραφίας και αρθρογραφίας συνεχίζει να μας προκαλεί και πολλές φορές να μας προξενεί απέχθεια. Η συνεχιζόμενη «θεωρία των άκρων», οι εντάσεις, οι εντός κοινοβουλίου θεατρινισμοί, οι «θύτες» και τα «θύματα» που συνεχώς εναλλάσσουν ρόλους, η κατευθυνόμενη κατασκευή ή ανάσυρση ειδήσεων διαμορφώνουν έναν αχταρμά που είναι βέβαιο ότι τα μέσα βρίσκονται σε εγρήγορση ώστε να επιτευχθούν οι σκοποί. Σε πρώτο χρόνο διαβάζουμε: «οπλοφόρος βουλευτής της Χ.Α. κατά του δημάρχου Καμίνη», «ρατσιστικές δηλώσεις της ακαδημαϊκού Δημουλά», «οπλοφόροι βουλευτές στη βουλή». Σηκώνεται η σκόνη μέσω των κλασσικών και νεότευκτων μέσων και social media και μετά από δυοτρείς μέρες αρχίζει η αντίστροφη πορεία: «είδατε κανένα όπλο κατά του Καμίνη;», «προέκυψε ρατσιστικός λόγος από το απομαγνητοφωνημένο κείμενο της παρέμβασης της Δημουλά;», «και ο Γιακουμάτος δεν επιδείκνυε παλαιότερα το κουμπούρι του στο εντευκτήριο;». Το σκηνικό στήνεται και ξεστήνεται διαρκώς...

Το ανησυχητικό σε όλη αυτή τη κατάσταση, που συμμετέχουν με ανακοινώσεις τους και δηλώσεις κόμματα και δημοσιογράφοι, είναι οι προσεγγίσεις που βλέπουν το φως της δημοσιότητας από σχολιαστές και αρθρογράφους της «αριστερής όχθης». Τολμούμε να πούμε ότι η ίδια επιφανειακή και εθελότυφλη ανάλυση που γίνονταν για το ναζισμό τις δεκαετίες του '20 και του '30 επαναλαμβάνεται και σήμερα. Προσεγγίζοντας τους ναζί ως τα «μιάσματα» και τα «καθάρματα» μιας ευρωπαϊκής παρέκκλισης, το ναζισμό ως μια εξαίρεση και ξένο σώμα για τον ευρωπαϊκό πολιτισμό, έκλειναν και κλείνουν τα μάτια και τα αυτιά τους όταν δεν βλέπουν και δεν ακουν την λαϊκή απήχηση και τη συναίνεση που απολάμβανε το ναζιστικό καθεστώς του '30. Και αυτή η τύφλωση εξαπλώνεται και παραμορφώνει, και σήμερα, τη σκέψη των ανθρώπων όταν προσπαθούν να μας πείσουν ότι ο ναζισμός ήταν μια «παρένθεση» ενός παρανοϊκού δικτάτορα που αναδύθηκε από το πουθενά. Θεωρούμε ότι και ο ναζισμός, όπως και άλλοι ευρωπαϊκοί ολοκληρωτισμοί, δεν εμφανίστηκαν με παρθενογένεση αλλά έχουν τις ρίζες τους στον ευρωπαϊκό πολιτισμό, τουλάχιστον, του 19ου και 20ου αι. Εδώ βρίσκεται η ουσία της κάθε προσέγγισης, ανάλυσης, πρότασης. Εάν για τους μαρξιστές είναι δύσκολο να αποδεχθούν το σχήμα όπου η εργατική τάξη πάει σχεδόν σύσσωμη στους ναζί, για τους ανθρώπους που δεν στηρίζουν αρχές και αξίες σε δόγματα και κανονιστικές ιδεολογίες είναι αναγκαία συνθήκη να μην επαναληφθούν οι λαθεμένες προσεγγίσεις και αποφάσεις του παρελθόντος.

Ο ιταλός ιστορικός Enzo Traverso είναι από εκείνους τους ιστορικούς που αναδεικνύει τις ευρωπαϊκές καταβολές του ναζισμού, τη σύνδεσή του με θεσμικούς μηχανισμούς των αστικών κρατών και την καπιταλιστική παραγωγική διαδικασία. Όπως ο ίδιος σημειώνει, η ιστοριογραφία, μετά την δεύτερη παγκόσμια ανθρωποσφαγή, προσπαθούσε να αναγάγει το ναζισμό και το φασισμό στις ευρωπαϊκές ρίζες τους. Κάτι που ανατρέπεται τις τελευταίες δεκαετίες που ακολουθείται μια τάση αποσύνδεσης. Έτσι, για άλλους ο ναζισμός είναι η αντίδραση στον κομμουνισμό και μπολσεβικισμό (Ερνστ Νόλτε), ότι τα δυο αυτά συστήματα αλληλοτροφοδοτούνται (Φρανσουά Φυρέ) ή ότι ο ναζισμός ανάγεται και αποτελεί αποκλειστικά μια γερμανική παθολογία (Γκολντχάγκεν).

Κοινό σημείο όλων αυτών των εξηγήσεων αποτελεί η θέση ότι ο ναζισμός είναι κάτι ξένο στη Δύση και στην Ευρώπη. Κατά πόσο αυτό, όμως, έχει βάση θα προσπαθήσουμε να εξετάσουμε στη συνέχεια. Ο Τόμας Μαν είχε γράψει στο «Deutschland und die Deutschen» το εξής: *«η πραγματικά ιδιαίτερη και επικίνδυνη πλευρά του εθνικοσοσιαλισμού ήταν η μίξη μιας ρωμαλέας νεωτερικότητας και μιας θετικής στάσης απέναντι στην πρόοδο, με τα όνειρα του παρελθόντος:* ***ένας ρομαντισμός υψηλής τεχνολογίας*»**. Ο εθνικοσοσιαλισμός κατάφερε να συμφιλιώσει την τεχνολογία με τον ανορθολογισμό, μια διαδικασία που είχε ξεκινήσει προγενέστερα θεσμικά μέσω της ίδρυσης τεχνικών πανεπιστημίων και της μετέπειτα «διανοητικής» και «στοχαστικής» υποστήριξης, όπως αυτή συντελέστηκε από τους Καρλ Σμίτ, Μάρτιν Χάιντεγκερ, Έρνστ Γύνκερ, Όσβαλντ Σπένγκλερ κ.ά., οι οποίοι κατόρθωσαν να δημιουργήσουν άλλοι λιγότερο και άλλοι περισσότερο τον αντιδραστικό μοντερνισμό. Θεωρούμε ότι ο **Σπένγκλερ** βρίσκεται στον πυρήνα αυτής της σκέψης, διότι περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον κατάφερε να **αγκαλιάσει με περισσή επιδεξιότητα την τεχνολογία απορρίπτοντας ταυτόχρονα τον Διαφωτισμό.** Από την άλλη πλευρά, η Σχολή της Φρανκφούρτης, με τους Χορκχάιμερ και Αντόρνο στη *Διαλεκτική του Διαφωτισμού*, *διακηρύττουν ότι ο πλήρως διαφωτισμένος κόσμος ακτινοβολεί θριαμβεύουσα καταστροφή και υποστήριξαν ότι η γερμανική καταστροφή ήταν το α-*

συνέχεια στη σελίδα 4

ρούσε να έχει τον τίτλο «Ταξίδια στο χρόνο και την Ιστορία». Οι Δανειστές θα ενθου-

συμμετοχής στους καθημερινούς κοινωνικούς αγώνες. Αυτές οι γυναίκες, που όλοι

Ο διεθνούς φήμης πρεσβύτης του αντιεξουσιαστικού χώρου και αδιαφιλονίκητος

νειδητοποιείς, μόλις περάσει το πρώτο σοκ, μέσα από τον έσχατο αυτοεξευ-

τους και δηλώσεις κόμματα και δημοσιογράφοι, είναι οι προσεγγίσεις που βλέπουν το φως της δημοσιότητας από σχολιαστές και αρθρογράφους της «αριστερής όχθης». Τολμούμε να πούμε ότι η ίδια επιφανειακή και εθελότυφλη ανάλυση που γίνονταν για το ναζισμό τις δεκαετίες του '20 και του '30 επαναλαμβάνεται και σήμερα. Προσεγγίζοντας τους ναζί ως τα «μιάσματα» και τα «καθάρματα» μιας ευρωπαϊκής παρέκκλισης, το ναζισμό ως μια εξαίρεση και ξένο σώμα για τον ευρωπαϊκό πολιτισμό, έκλειναν και

ήταν μια «παρένθεση» ενός παρανοϊκού δικτάτορα που αναδύθηκε από το πουθενά. Θεωρούμε ότι και ο ναζισμός, όπως και άλλοι ευρωπαϊκοί ολοκληρωτισμοί, δεν εμφανίστηκαν με παρθενογένεση αλλά έχουν τις ρίζες τους στον ευρωπαϊκό πολιτισμό, τουλάχιστον, του 19ου και 20ου αι. Εδώ βρίσκεται η ουσία της κάθε προσέγγισης, ανάλυσης, πρότασης. Εάν για τους μαρξιστές είναι δύσκολο να αποδεχθούν το σχήμα όπου η εργατική τάξη πάει σχεδόν σύσσωμη στους ναζί, για τους ανθρώπους που δεν

κνύει τις ευρωπαϊκές καταβολές του ναζισμού, τη σύνδεσή του με θεσμικούς μηχανισμούς των αστικών κρατών και την καπιταλιστική παραγωγική διαδικασία. Όπως ο ίδιος σημειώνει, η ιστοριογραφία, μετά την δεύτερη παγκόσμια ανθρωποσφαγή, προσπαθούσε να αναγάγει το ναζισμό και το φασισμό στις ευρωπαϊκές ρίζες τους. Κάτι που ανατρέπεται τις τελευταίες δεκαετίες που ακολουθείται μια τάση αποσύνδεσης. Έτσι, για άλλους ο ναζισμός είναι η αντίδραση στον κομμουνισμό και μπολσεβικι-

βρίσκεται στον πυρήνα αυτής της σκέψης, διότι περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον κατάφερε να **αγκαλιάσει με περισσή επιδεξιότητα την τεχνολογία απορρίπτοντας ταυτόχρονα τον Διαφωτισμό.** Από την άλλη πλευρά, η Σχολή της Φρανκφούρτης, με τους Χορκχάιμερ και Αντόρνο στη *Διαλεκτική του Διαφωτισμού, διακηρύττουν ότι ο πλήρως διαφωτισμένος κόσμος ακτινοβολεί θριαμβεύουσα καταστροφή και υποστήριξαν ότι η γερμανική καταστροφή ήταν το α-*

συνέχεια στη σελίδα 4

ρούσε να έχει τον τίτλο «Ταξίδια στο χρόνο και την Ιστορία». Οι Δανειστές θα ενθουσιάζονταν, άλλωστε οι διάφορες ψεύτικες αναβιωμένες τελετουργίες θεωρούνται σημαντικά τουριστικά «ατού» όλων των εξωτικών προορισμών του Ειρηνικού και της Καραϊβικής...

Αστοί και μαστοί

Οι χιλιαστές του ΚΚΕ, εμφανώς χολωμένοι από τις επιτυχίες του Αλέξη Τσίπρα στο Χόλυγουντ –ο Όλιβερ Στόουν δήλωσε οπαδός του Αλέξις– είπαν να βγάλουν το ταξικό τους έμπυο κατά μιας πανέμορφης και εξαιρετικής ηθοποιού, της Αντζελίνα Τζολί με αφορμή τη γνωστή προληπτική επέμβαση που υπεβλήθη και φυσικά κατά των αστών. Ιδού λοιπόν:

«Απ' αφορμή την προσπάθεια των αστικών μέσων μαζικής αποβλάκωσης να παρουσιάσουν την ηθοποιό Αντζελίνα Τζολί ως πρότυπο γυναίκας αγωνίστριας και με αφορμή την αποκάλυψη ότι έχει κάνει προληπτικά διπλή μαστεκτομή, το Γραφείο Τύπου του ΠΑΜΕ έχει να κάνει το εξής σχόλιο: Αν οι αστοί δημοσιογράφοι, και όχι μόνο, θέλουν να προβάλουν καρκινοπαθείς αγωνίστριες και αγωνίστριες με μαστεκτομή που συνεχίζουν να δίνουν τη μάχη, ας έρθουν σε μας. Εχουμε να τους δείξουμε εκατοντάδες εργάτριες, άλλες λαϊκές γυναίκες που εξακολουθούν, παρά την αρρώστια, να δίνουν τη μάχη του μεροκάματου, τη μάχη του μεγαλώματος και της ανατροφής των παιδιών χωρίς νταντάδες, τη μάχη συμμετοχής στους καθημερινούς κοινωνικούς αγώνες. Αυτές οι γυναίκες, που όλοι εσείς αστική τάξη και κολαούζοι νοιώθετε μίσος γι' αυτές, είναι τα αληθινά πρότυπα άξια θαυμασμού και είναι χιλιάδες τέτοιες ανώνυμες γυναίκες στη χώρα μας και διεθνώς».

Αδυνατούμε να σχολιάσουμε περαιτέρω. Αναγνωρίζουμε ότι η λεγόμενη κρίση έχει κάνει αρκετούς ανθρώπους πολύ πιο απότομους και αγενείς από πριν, μπορεί να συγκριθεί όμως αυτό με την κομμουνιστική παλιανθρωπιά και μοχθηρία;

Οι εργάτες δίνουν το αίμα τους

Σκοτεινός πρωταγωνιστής και εδώ το ηρωικό ΠΑΜΕ. Αντιγράφοντας την Χρυσή Αυγή, το κόμμα της φυλής των εργατών οργανώνει στις 16 Ιούνη αιμοδοσία «μόνο για εργάτες». Άραγε θα ξεσηκωθούν οι γνωστοί ευαίσθητοι σε αυτό το αποκάλυπτο κρούσμα φυλετισμού;

Διάλογοι καρμανιόλας με ψησταριά

Το έχουμε αντιληφθεί εδώ και πολύ καιρό, δεν βρίσκαμε όμως το θάρρος να το ξεστομίσουμε, δέσμιοι μιας αόριστης πολιτικής ορθότητας, αφού, όπως και να το κάνουμε, σχετίζεται με έναν από τους τελευταίους «πυλώνες» της Μεταπολίτευσης. Η πολυθρύλητη Αντιεξουσία, που δυστυχώς στη συνείδηση των περισσοτέρων τοποθετείται δίπλα ή έστω πλαγίως στην αναρχία, «εξευτελίσθη πλήρως» για να θυμηθούμε τον Καβάφη.

Ο διεθνούς φήμης πρεσβύτης του αντιεξουσιαστικού χώρου και αδιαφιλονίκητος βασιλιάς των Εξαρχείων ξεκινά τη μέρα του σαν Ροβεσπιέρος:

«Οπως δεν μπορούσε να διανοηθεί ο Γάλλος παραμονές της Γαλλικής Επανάστασης ότι θα μπορούσε να ζήσει την επομένη χωρίς βασιλιά, έτσι και σήμερα δεν μπορούμε να φανταστούμε αυτό που μπορεί να γίνει αύριο. Θέλουμε να οδηγήσουμε τη χώρα σε κατάσταση εξόδου από την κρίση. Και επειδή η περίοδος των νέων επαναστάσεων έχει ξεκινήσει, θα πρέπει να έχουμε συγκεκριμένο σχεδιασμό και προτάσεις για να υιοθετηθούν από την πλειοψηφία».

Και από στιγμή σε στιγμή περιμένεις να ακούσεις τον αχό από το πλήθος που ξεκινά να γκρεμίσει τη Βαστίλλη, ή εν πάση περιπτώσει ό,τι θεωρεί ο καθένας ως Βαστίλλη, άλλος τα αστυνομικά τμήματα, άλλοι τα pet-shops και τα ανδροκρατούμενα καφενεία...

Πρέπει, όμως, να βγει και κανα φράγκο από την υπόθεση. Αμέσως την επαναστατική αναμπουμπούλα σκεπάζει η κραυγή αγωνίας του δαιμόνιου έλληνα μαγαζάτορα:

«Αν πουλήσω 20.000 σουβλάκια θα βγάλω τα έξοδα του φεστιβάλ, διαφορετικά δεν θα ξεχρεώσω» και βέβαια μένεις άφωνος. Μέσα από τον φοβερό Ροβεσπιέρο πετάχτηκε ένας λιπαρός ταβερνιάρης που τρέχει πάνω-κάτω και γκαρίζει στους βοηθούς του να μην «αρπάξουν» τα σουβλάκια και νά 'στε σβέλτοι γιατί πλάκωσε πελατεία.

Μετράς μία-μία τις φοβερές λέξεις και συνειδητοποιείς, μόλις περάσει το πρώτο σοκ, μέσα από αυτό τον έσχατο αυτοεξευτελισμό, όχι την υποψία αλλά την παραδοχή της ήττας. Και μάλιστα την αφομοίωση και την εκμετάλλευση της με όρους «θεάματος» ως «άτεχνη μίμηση, πράξεων ατελών», προς όφελος των επιτήδειων, στραγαλατζήδων, υπαίθριων σουβλατζήδων και των εμπόρων και κατασκευαστών χαϊμαλιών που σωρρεύουν νομίσματα στις λιγδιασμένες τσέπες τους. Οποία παρακμή!

Τι είναι γενοκτονία;

Αντιγράφουμε από την σχετική συνθήκη του ΟΗΕ του 1948, το άρθρο 2:

«Γενοκτονία σημαίνει οποιαδήποτε από τις ακόλουθες πράξεις οι οποίες διαπράττονται με την πρόθεση καταστροφής, εν όλω ή εν μέρει, μίας εθνικής, εθνοτικής, φυλετικής ή θρησκευτικής ομάδας ως τέτοιας α) ανθρωποκτονία μελών της ομάδας, β) πρόκληση βαρείας σωματικής ή διανοητικής βλάβης σε μέλη της ομάδας, γ) με πρόθεση επιβολή επί της ομάδας συνθηκών ζωής υπολογισμένων να επιφέρουν τη φυσική καταστροφή της εν όλω ή εν μέρει, δ) επιβολή μέτρων που σκοπεύουν στην παρεμπόδιση των γεννήσεων εντός της ομάδας, ε) δια της βίας μεταφορά παιδιών της ομάδας σε άλλη ομάδα».

Λεόν

Σύντροφοι/ισσες
και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους καλοθελητές και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε εδώ και πολύ καιρό, έχουμε ενεργοποιήσει τη δυνατότητα να λαμβάνετε με **συνδρομή** την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η συνδρομή για το **εσωτερικό** είναι: **20 ευρώ για 10 φύλλα.**

Η συνδρομή για την **Ευρώπη** είναι: **30 ευρώ για 10 φύλλα.**

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλει να γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει με e-mail ή ταχυδρομικά και με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον **τραπεζικό λογαριασμό** που έχουμε σε άλλη στήλη ή στέλνοντας **ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής** στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και ακριβή στοιχεία, δηλαδή: **Όνομα, επώ-**

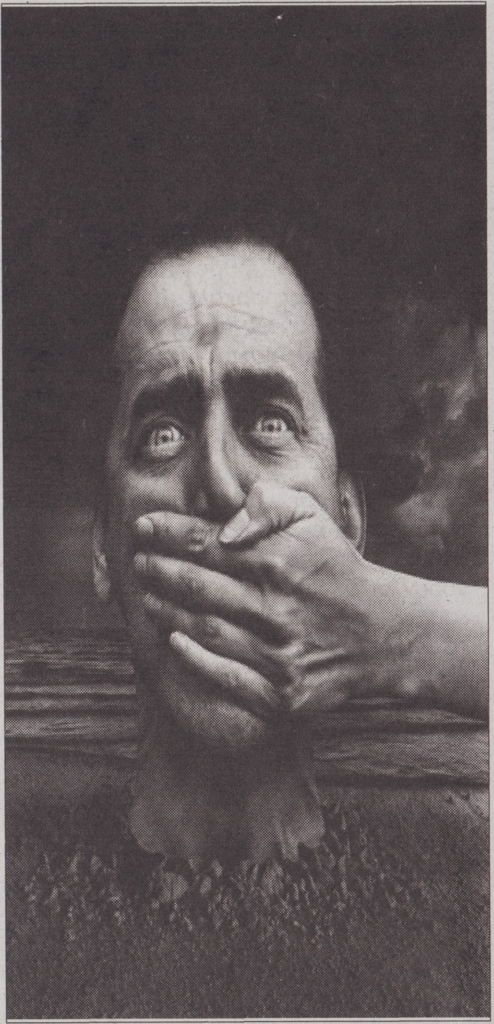
ποτέλεσμα μιας σύνδεσης μεταξύ λόγου, μύθου και κυριαρχίας η οποία ενυπάρχει στη σκέψη του Διαφωτισμού ήδη από τον Κάντ και Χέγκελ. Μπορεί η γερμανική κοινωνία να μην ήταν πλήρως διαφωτισμένη, αντίθετα αποτελούσε ουσιαστικά μια μεταφεουδαρχική κοινωνία, όμως ο λόγος και ο μύθος αλληλοδιαπλέκονταν στη ναζιστική δικτατορία. Παρατηρείται, λοιπόν, αυτή ακριβώς η αντίφαση που βρίσκεται στον πυρήνα του ναζισμού. Ένας συνδυασμός ανάμεσα σε μια ρομαντική εξιδανίκευση του γερμανικού παρελθόντος, με τη φύση, τις κοινότητες, αλλά και μια αποστροφή για τη βιομηχανική κοινωνία και τις πόλεις, μια γερμανική μυθολογία που προβάλλεται στο παρελθόν, αλλά ταυτόχρονα λατρεύει τη σύγχρονη τεχνική, τη βιομηχανία, το χάλυβα κ.ά. Έτσι εμφανίζονται να είναι υπέρ της κατασκήνωσης στα δάση, του γυμνισμού, των ζώων αλλά ταυτόχρονα να είναι ενάντια στους εβραίους και τους ομοφυλόφιλους. Γι' αυτούς ο εβραίος ενσαρκώνει τον χρηματιστή και κερδοσκόπο που χωρίς να παράγει πλουτίζει. Ο αντισημιτισμός τούς επιτρέπει να συμφιλιωθεί η ρομαντική απόρριψη της νεωτερικότητας και η λατρεία της τεχνικής. Φυσικά ο αντισημιτισμός έχει πολύ βαθιές ρίζες στην ευρωπαϊκή τουλάχιστον ιστορία, θρησκευτική, οικονομική, πολιτική, εθνική, αλλά στην παρούσα φάση εξετάζουμε μόνο την καπιταλιστική χροιά. Καταφέρνει, λοιπόν, ο ναζισμός, μέσω του αντισημιτισμού του, να δείξει ότι είναι ενάντια στον κακό καπιταλιστή (χρηματιστή), στον κακό σοσιαλιστή (Μαρξ) που καταστρέφουν τη γερμανική πατρίδα και συνεπώς ήρθε η ώρα του εθνικοσοσιαλισμού.

Την ίδια τακτική παρατηρούμε ότι εφαρμόζει και στην ελλάδα η Χ.Α., (καιροσκοπικά μεν αλλά τί, δηλαδή, οι ναζί εκ Γερμανίας δεν ήταν καιροσκόποι;) προσπαθεί να παρουσιάσει οικολογικό λόγο με θέματα αδέσποτων σκύλων, δεντροφυτεύσεων, επιστροφή στη φύση και στα χωριά, ενώ στήνει πράσινα και οικολογικά sites. Είναι η γνωστή περίπτωση του οικοφασισμού, που την έχουμε αναλύσει σε προηγούμενα φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ, αλλά που σήμερα, λόγω της μεγαλύτερης απήχησης του ακροδεξιού λόγου και του κοινωνικού εκφασι-

πως οι εβραίοι και οι τσιγγάνοι, εμποδίζουν τη ρομαντική επιστροφή των γερμανών στη φύση. Επί πλέον προστίθενται αποκρυφιστικά στοιχεία, είτε από ανατολικές θρησκείες είτε από το μεσαίωνα, και μέσω της ενιαίας διάστασης που δίνεται στον άνθρωπο και στη φύση, διεισδύει στη σκέψη αρκετών νέων ανθρώπων, όχι με τη μορφή του εθνικοσοσιαλισμού ακόμη, η επιστροφή στη φύση και ο κοινοτισμός.

Στη πορεία αρκετοί από αυτούς αποτελούν τη ναζιστική νεολαία στη βάση των οικολογικών ανησυχιών. Μεταπολεμικά και κυρίως στη δεκαετία του '70, το αρκετά ενεργό και δυνατό αντι-πυρηνικό κίνημα, συνάντησε μέσα στις γραμμές του διάφορους οικοφασίστες, οι οποίοι ήθελαν να συμμετέχουν ως μια διακριτή παρουσία ή διεισδύοντας και εντός των Πρασίνων. Άλλωστε, δεν είναι και λίγοι εκείνοι οι οποίοι από την ριζοσπαστική οικολογία κατέληξαν στον οικοφασισμό. Όποιος, λοιπόν, συντάσσεται απέναντι σε ένα οικολογικό/περιβαλλοντικό ζήτημα δεν σημαίνει ότι αποτελεί ούτε σύντροφο ούτε συναγωνιστή, εφ' όσον η διεκδίκηση, η απαίτηση, το αίτημα είναι αποσπασματικό. Είναι σχεδόν βέβαιο ότι περιπτώσεις, όπως εκείνες στη γερμανία του '70, θα εμφανισθούν και στον ελλαδικό χώρο. Προς το παρόν, διαβάζουμε από ρεπορτάζ της *Καθημερινής*, ότι: «*Κάνοντας πράξη τη Δεντροφύτευση, παραμένουμε πιστοί στα ιδεώδη της πραγματικής Οικολογίας*», αναδημοσιεύοντας ανακοίνωση της Χ.Α. Και επίσης, ότι έχει συσταθεί, από το 2007, η «Πράσινη Πτέρυγα», και το oikologiko.blogspot.gr που μετακόμισε ουσιαστικά στο volksland. blogspot. com, το οποίο ανήκει στην τοπική οργάνωση Εύβοιας-Βοιωτίας, ως μια οικολογική Χ.Α.. Απέναντι σε αυτά τα υπαρκτά ζητήματα, η λύση δεν είναι μια αντιφασιστική καταγγελτική ανακοίνωση μανιχαϊστικού τύπου, οι «καλοί» και «κακοί». Γιατί, πέραν του ότι έχει τα αντίθετα από τα προσδοκώμενα αποτελέσματα (βλ. περίπτωση Αγ. Παντελεήμονα), δεν εισέρχεται και στην ουσία των πραγμάτων που είναι εν τέλει το ζητούμενο.

Η ιστοριογραφία επισήμανε τις πληβειακές ρίζες των φασιστικών/ναζιστικών ιδεολογιών και των ηγετών τους. Ο Glifford

ντερνισμός συμφιλίωσε τις ρομαντικές και ανορθολογικές ιδέες του γερμανικού εθνικισμού με την επιστημονική νεωτερικότητα και σύγχρονη τεχνολογία που εδράζεται στον *ορθό λόγο* του Διαφωτισμού. Ενσωμάτωσε τον τεχνικό πολιτισμό-Zivilisation σε οργανικό κομμάτι του πνευματικού πολιτισμού-Kultur, αφού έγινε κατανοητό ότι δεν ήταν εφικτή η επίτευξη ενός ισχυρού κράτους μέσα σε συνθήκες τεχνολογικής υστέρησης. Ασφαλώς και το ναζιστικό καθεστώς είναι ένα καθεστώς παθολογίας και εξαίρεσης, αλλά τούτη η εξαίρεση έχει τις ρίζες της στην ιστορία της Δύσης, χωρίς φυσικά αυτό να σημαίνει ότι ο ναζισμός συ-

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η συνδρομή για το **εσωτερικό** είναι: **20 ευρώ για 10 φύλλα.**

Η συνδρομή για την **Ευρώπη** είναι: **30 ευρώ για 10 φύλλα.**

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλει να γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει με e-mail ή ταχυδρομικά και με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον **τραπεζικό λογαριασμό** που έχουμε σε άλλη στήλη ή στέλνοντας **ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής** στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και ακριβή στοιχεία, δηλαδή: **Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.**

Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ Αθήνας ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

* *

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Θεσσαλονίκης (Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας) ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ

παρελθόν, αλλά ταυτόχρονα λατρεύει τη σύγχρονη τεχνική, τη βιομηχανία, το χάλυβα κ.ά. Έτσι εμφανίζονται να είναι υπέρ της κατασκήνωσης στα δάση, του γυμνισμού, των ζώων αλλά ταυτόχρονα να είναι ενάντια στους εβραίους και τους ομοφυλόφιλους. Γι' αυτούς ο εβραίος ενσαρκώνει τον χρηματιστή και κερδοσκόπο που χωρίς να παράγει πλουτίζει. Ο αντισημιτισμός τούς επιτρέπει να συμφιλιωθεί η ρομαντική απόρριψη της νεωτερικότητας και η λατρεία της τεχνικής. Φυσικά ο αντισημιτισμός έχει πολύ βαθιές ρίζες στην ευρωπαϊκή τουλάχιστον ιστορία, θρησκευτική, οικονομική, πολιτική, εθνική, αλλά στην παρούσα φάση εξετάζουμε μόνο την καπιταλιστική χροιά. Καταφέρνει, λοιπόν, ο ναζισμός, μέσω του αντισημιτισμού του, να δείξει ότι είναι ενάντια στον κακό καπιταλιστή (χρηματιστή), στον κακό σοσιαλιστή (Μαρξ) που καταστρέφουν τη γερμανική πατρίδα και συνεπώς ήρθε η ώρα του εθνικοσοσιαλισμού.

Την ίδια τακτική παρατηρούμε ότι εφαρμόζει και στην ελλάδα η Χ.Α., (καιροσκοπικά μεν αλλά τί, δηλαδή, οι ναζί εκ Γερμανίας δεν ήταν καιροσκόποι;) προσπαθεί να παρουσιάσει οικολογικό λόγο με θέματα αδέσποτων σκύλων, δεντροφυτεύσεων, επιστροφή στη φύση και στα χωριά, ενώ στήνει πράσινα και οικολογικά sites. Είναι η γνωστή περίπτωση του οικοφασισμού, που την έχουμε αναλύσει σε προηγούμενα φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ, αλλά που σήμερα, λόγω της μεγαλύτερης απήχησης του ακροδεξιού λόγου και του κοινωνικού εκφασισμού, οφείλουμε να τον αναλύσουμε διεξοδικά σε επόμενο φύλλο. Από τη μια, λοιπόν, εμφανίζονται φυσιολάτρες και από την άλλη διψούν για την εξόρυξη κοιτασμάτων υδρογονανθράκων. Συνδυάζοντας όπως και οι γερμανοί ναζί, τη φύση με την τεχνολογία.

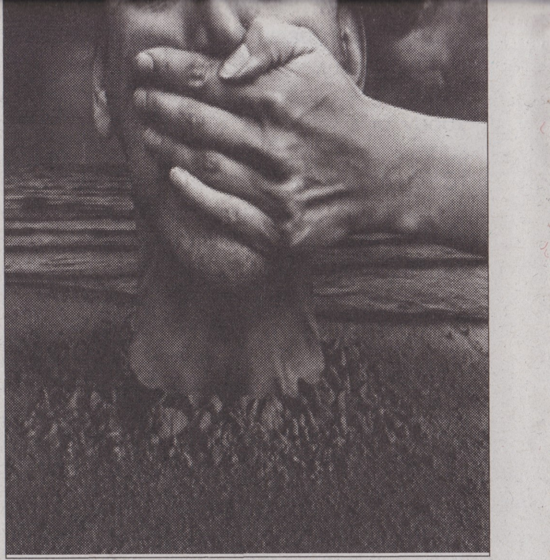
Πρόδρομοι του οικοφασισμού εντοπίζονται από τις αρχές του 19ου αιώνα, όταν μια μυστικιστική φυσιολατρία με μπόλικο φυλετισμό αναπτύσσεται και κερδίζει έδαφος στη γερμανία. Η σχέση μεταξύ αίματος και γης αποκτά αξία για την διατήρηση της φυλής και έτσι περιπλανώμενοι λαοί, ό-

Υπενθυμίζουμε ότι
Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
δεν διεκδικεί κανενός είδους
...copyright.

ρους οικοφασίστες, οι οποίοι ήθελαν να συμμετέχουν ως μια διακριτή παρουσία ή διεισδύοντας και εντός των Πρασίνων. Άλλωστε, δεν είναι και λίγοι εκείνοι οι οποίοι από την ριζοσπαστική οικολογία κατέληξαν στον οικοφασισμό. Όποιος, λοιπόν, συντάσσεται απέναντι σε ένα οικολογικό/περιβαλλοντικό ζήτημα δεν σημαίνει ότι αποτελεί ούτε σύντροφο ούτε συναγωνιστή, εφ' όσον η διεκδίκηση, η απαίτηση, το αίτημα είναι αποσπασματικό. Είναι σχεδόν βέβαιο ότι περιπτώσεις, όπως εκείνες στη γερμανία του '70, θα εμφανισθούν και στον ελλαδικό χώρο. Προς το παρόν, διαβάζουμε από ρεπορτάζ της *Καθημερινής*, ότι: *«Κάνοντας πράξη τη Δεντροφύτευση, παραμένουμε πιστοί στα ιδεώδη της πραγματικής Οικολογίας»*, αναδημοσιεύοντας ανακοίνωση της Χ.Α. Και επίσης, ότι έχει συσταθεί, από το 2007, η «Πράσινη Πτέρυγα», και το oikologiko.blogspot.gr που μετακόμισε ουσιαστικά στο volksland. blogspot. com, το οποίο ανήκει στην τοπική οργάνωση Εύβοιας-Βοιωτίας, ως μια οικολογική Χ.Α.. Απέναντι σε αυτά τα υπαρκτά ζητήματα, η λύση δεν είναι μια αντιφασιστική καταγγελτική ανακοίνωση μανιχαϊστικού τύπου, οι «καλοί» και «κακοί». Γιατί, πέραν του ότι έχει τα αντίθετα από τα προσδοκώμενα αποτελέσματα (βλ. περίπτωση Αγ. Παντελεήμονα), δεν εισέρχεται και στην ουσία των πραγμάτων που είναι εν τέλει το ζητούμενο.

Η ιστοριογραφία επισημάνε τις πληβειακές ρίζες των φασιστικών/ναζιστικών ιδεοληψιών και των ηγετών τους. Ο Glifford Geertz έχει δηλώσει, πως *«οι ιδεολογίες μετατρέπουν το συναίσθημα σε νόημα και το καθιστούν κοινωνικά διαθέσιμο»*, όταν αυτός ο συμβολισμός γίνεται αποτελεσματικά από την εξουσία τότε μπορούν να ενωθούν διιστάμενα νοήματα, όπως **Technik** και **Kultur**, στη περίπτωση του ναζισμού, και να κυριαρχήσουν.

Όπως σημειώνει ο Jeffrey Herf στον *Αντιδραστικό Μοντερνισμό*, *«στη χώρα της ρομαντικής αντεπανάστασης ενάντια στο Διαφωτισμό κατάφεραν να ενσωματώσουν την τεχνολογία **μέσα** στο συμβολισμό και τη γλώσσα της **Kultur** –κοινότητα, αίμα, βούληση, εγώ, μορφή, παραγωγικότητα και, τελικά, φυλή– αποσπώντάς την **έξω** από τη σφαίρα της **Zivilisation** –ορθός λόγος, διάνοια, διεθνισμός, υλισμός και οικονομία. Η ενσωμάτωση της τεχνολογίας στην κοσμοαντίληψη του γερμανικού εθνικισμού παρείχε ένα πολιτιστικό καλούπι που έμοιαζε να βάζει τάξη σ' αυτό που οι διανοητές έβλεπαν*

ντερνισμός συμφιλίωσε τις ρομαντικές και ανορθολογικές ιδέες του γερμανικού εθνικισμού με την επιστημονική νεωτερικότητα και σύγχρονη τεχνολογία που εδράζεται στον *ορθό λόγο* του Διαφωτισμού. Ενσωμάτωσε τον τεχνικό πολιτισμό-Zivilisation σε οργανικό κομμάτι του πνευματικού πολιτισμού-Kultur, αφού έγινε κατανοητό ότι δεν ήταν εφικτή η επίτευξη ενός ισχυρού κράτους μέσα σε συνθήκες τεχνολογικής υστέρησης. Ασφαλώς και το ναζιστικό καθεστώς είναι ένα καθεστώς παθολογίας και εξαίρεσης, αλλά τούτη η εξαίρεση έχει τις ρίζες της στην ιστορία της Δύσης, χωρίς φυσικά αυτό να σημαίνει ότι ο ναζισμός συνιστά αναπόφευκτη κατάληξη του καπιταλισμού ή του Διαφωτισμού. Αντίστοιχα, στο Διαφωτισμό έχουν τις ρίζες τους πρακτικές που εφαρμόστηκαν τον 18ο-19ο αιώνα –και τις οποίες ο Φουκώ ονομάζει συστήματα βιοπολιτικής κυριαρχίας– όπως η φυλακή ως ένας καταπιεστικός μηχανισμός που επιδρά τόσο στο πνεύμα όσο και στο σώμα, όπου υπάρχει μια αρχή περίκλεισης, όπως και στα εργοστάσια, στους στρατώνες και μετέπειτα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Όπως και η περίπτωση των εβραίων, όπου ο ναζισμός κληρονόμησε και μετεξέλιξε έναν διάχυτο αντισημιτισμό (υπόθεση Ντρέιφους, για παράδειγμα), όπου ο εβραίος είναι η ενσάρκωση του χρηματιστικού καπιταλισμού και της παρασιτικής οικονομίας και κατά κάποιον τρόπο η ενσάρκωση μιας μισητής και βδελυρής νεωτερικότητας.

Θεωρώντας, λοιπόν, πως οτιδήποτε παρουσιάζεται Διαφωτιστικό δεν είναι φως και πως ότι παρουσιάζεται Προδευτικό

στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και ακριβή στοιχεία, δηλαδή: **Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.**

Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ Αθήνας ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Θεσσαλονίκης
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ 5.30 - 8 μμ
και το ΣΑΒΒΑΤΟ από 10^{30} πμ-12^{30} μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας: 69 92 23 12 86

* * * * * * * * * * * * * * * *

Σας υπενθυμίζουμε πως όταν στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Διόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

στρέφουν τη γερμανική πατρίδα και συνέπώς ήρθε η ώρα του εθνικοσοσιαλισμού.

Την ίδια τακτική παρατηρούμε ότι εφαρμόζει και στην ελλάδα η Χ.Α., (καιροσκοπικά μεν αλλά τί, δηλαδή, οι ναζί εκ Γερμανίας δεν ήταν καιροσκόποι;) προσπαθεί να παρουσιάσει οικολογικό λόγο με θέματα αδέσποτων σκύλων, δεντροφυτεύσεων, επιστροφή στη φύση και στα χωριά, ενώ στήνει πράσινα και οικολογικά sites. Είναι η γνωστή περίπτωση του οικοφασισμού, που την έχουμε αναλύσει σε προηγούμενα φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ, αλλά που σήμερα, λόγω της μεγαλύτερης απήχησης του ακροδεξιού λόγου και του κοινωνικού εκφασισμού, οφείλουμε να τον αναλύσουμε διεξοδικά σε επόμενο φύλλο. Από τη μια, λοιπόν, εμφανίζονται φυσιολάτρες και από την άλλη διψούν για την εξόρυξη κοιτασμάτων υδρογονανθράκων. Συνδυάζοντας όπως και οι γερμανοί ναζί, τη φύση με την τεχνολογία.

Πρόδρομοι του οικοφασισμού εντοπίζονται από τις αρχές του 19ου αιώνα, όταν μια μυστικιστική φυσιολατρία με μπόλικο φυλετισμό αναπτύσσεται και κερδίζει έδαφος στη γερμανία. Η σχέση μεταξύ αίματος και γης αποκτά αξία για την διατήρηση της φυλής και έτσι περιπλανώμενοι λαοί, όοικολογικο.blogspot.gr που μετακόμισε ενθουσιαστικά στο volksland. blogspot. com, το οποίο ανήκει στην τοπική οργάνωση Εύβοιας-Βοιωτίας, ως μια οικολογική Χ.Α.. Απέναντι σε αυτά τα υπαρκτά ζητήματα, η λύση δεν είναι μια αντιφασιστική καταγγελτική ανακοίνωση μανιχαϊστικού τύπου, οι «καλοί» και «κακοί». Γιατί, πέραν του ότι έχει τα αντίθετα από τα προσδοκώμενα αποτελέσματα (βλ. περίπτωση Αγ. Παντελεήμονα), δεν εισέρχεται και στην ουσία των πραγμάτων που είναι εν τέλει το ζητούμενο.

Η ιστοριογραφία επισήμανε τις πληβειακές ρίζες των φασιστικών/ναζιστικών ιδεοληψιών και των ηγετών τους. Ο Glifford Geertz έχει δηλώσει, πως *«οι ιδεολογίες μετατρέπουν το συναίσθημα σε νόημα και το καθιστούν κοινωνικά διαθέσιμο»*, όταν αυτός ο συμβολισμός γίνεται αποτελεσματικά από την εξουσία τότε μπορούν να ενωθούν διιστάμενα νοήματα, όπως **Technik** και **Kultur**, στη περίπτωση του ναζισμού, και να κυριαρχήσουν.

Όπως σημειώνει ο Jeffrey Herf στον *Αντιδραστικό Μοντερνισμό*, *«στη χώρα της ρομαντικής αντεπανάστασης ενάντια στο Διαφωτισμό κατάφεραν να ενσωματώσουν την τεχνολογία **μέσα** στο συμβολισμό και τη γλώσσα της **Kultur** –κοινότητα, αίμα, βούληση, εγώ, μορφή, παραγωγικότητα και, τελικά, φυλή– αποσπώντάς την **έξω** από τη σφαίρα της **Zivilisation** –ορθός λόγος, διάνοια, διεθνισμός, υλισμός και οικονομία. Η ενσωμάτωση της τεχνολογίας στην κοσμοαντίληψη του γερμανικού εθνικισμού παρείχε ένα πολιτιστικό καλούπι που έμοιαζε να βάζει τάξη σ' αυτό που οι διανοητές έβλεπαν ως μια χαοτική μεταπολεμική πραγματικότητα. Αυτό που ξεκίνησε ως μια ιθαγενής παράδοση Γερμανών μηχανικών και δεξιών λογίων, κατέληξε στα συνθήματα που λανσάρισαν οι ναζί. Συμφιλιώνοντας τεχνολογία και Innerlichkeit (εσωτερικότητα), οι αντιδραστικοί μοντερνιστές βοήθησαν στον εκναζισμό των Γερμανών μηχανικών και στην πρωτοκαθεδρία της ναζιστικής ιδεολογίας και πολιτικής απέναντι στην τεχνική ορθολογικότητα και στον βάσει μέσων-σκοπών υπολογισμό του εθνικού συμφέροντος, μέχρι και το τέλος του χιτλερικού καθεστώτος».*

Σε κάθε περίπτωση, ο αντιδραστικός μοντερνισμός συμφιλίωσε τις ρομαντικές και ανορθολογικές ιδέες του γερμανικού εθνικισμού με την επιστημονική νεωτερικότητα και σύγχρονη τεχνολογία που εδράζεται στον *ορθό λόγο* του Διαφωτισμού. Ενσωμάτωσε τον τεχνικό πολιτισμό-Zivilisation σε οργανικό κομμάτι του πνευματικού πολιτισμού-Kultur, αφού έγινε κατανοητό ότι δεν ήταν εφικτή η επίτευξη ενός ισχυρού κράτους μέσα σε συνθήκες τεχνολογικής υστέρησης. Ασφαλώς και το ναζιστικό καθεστώς είναι ένα καθεστώς παθολογίας και εξαίρεσης, αλλά τούτη η εξαίρεση έχει τις ρίζες της στην ιστορία της Δύσης, χωρίς φυσικά αυτό να σημαίνει ότι ο ναζισμός συνιστά αναπόφευκτη κατάληξη του καπιταλισμού ή του Διαφωτισμού. Αντίστοιχα, στο Διαφωτισμό έχουν τις ρίζες τους πρακτικές που εφαρμόστηκαν τον 18ο-19ο αιώνα –και τις οποίες ο Φουκώ ονομάζει συστήματα βιοπολιτικής κυριαρχίας– όπως η φυλακή ως ένας καταπιεστικός μηχανισμός που επιδρά τόσο στο πνεύμα όσο και στο σώμα, όπου υπάρχει μια αρχή περίκλεισης, όπως και στα εργοστάσια, στους στρατώνες και μετέπειτα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Όπως και η περίπτωση των εβραίων, όπου ο ναζισμός κληρονόμησε και μετεξέλιξε έναν διάχυτο αντισημιτισμό (υπόθεση Ντρέιφους, για παράδειγμα), όπου ο εβραίος είναι η ενσάρκωση του χρηματιστικού καπιταλισμού και της παρασιτικής οικονομίας και κατά κάποιον τρόπο η ενσάρκωση μιας μισητής και βδελυρής νεωτερικότητας.

Θεωρώντας, λοιπόν, πως οτιδήποτε παρουσιάζεται Διαφωτιστικό δεν είναι φως και πως ότι παρουσιάζεται Προοδευτικό δεν είναι πρόοδος, οφείλουμε να μελετήσουμε και να προβληματιστούμε περισσότερο από τα πλούσια παραδείγματα που μας προσφέρει η ιστορία. Τα δεδομένα είναι άπειρα, αρκεί η ανάλυση να γίνεται στη σωστή βάση και μακριά από προσεγγίσεις -ισμών, διότι η συμπερασματολογία αντί να διδάσκει θα αποκρύπτει.

Και επί πλέον, επειδή η οικολογία, ο οικοφασισμός και η οικοκεντρικότητα ακουμπάνε, επικίνδυνα, ευαίσθητες γκρίζες ζώνες, επιβάλλεται και να είμαστε σε εγρήγορση, αλλά και να επανέλθουμε.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

«Αν κάτι είναι ιερό,
το ανθρώπινο σώμα είναι ιερό»,

Wait Whitman, *I Sing The Body Electric*

Το Γυμνό Σώμα από την Αρχαιότητα ως τους σύγχρονους πολιτισμούς

(Μέρος Α΄)

Η Γύμνια της Πρωτόγονης Ζωής

Πολλοί από εμάς μπορεί να αγνοούμε ότι η γύμνια είναι μια φυσιολογική κατάσταση που επικρατούσε κατά το μεγαλύτερο μέρος της ύπαρξης του ανθρώπινου είδους. Ο,τιδήποτε, από την πλήρη γύμνια ως ένα απλό κάλυμμα του σώματος, ήταν ένα στοιχείο του τρόπου ζωής από τα προϊστορικά χρόνια, ως τον ελληνορωμαϊκό πολιτισμό και ακόμη πιο μετά μέχρι και μία περίοδο του Μεσαίωνα.

Ακόμη και σήμερα, σε διάφορες απομακρυσμένες περιοχές με θερμότερα κλίματα, οι γυμνές κοινωνίες εξακολουθούν να υπάρχουν με την μορφή πρωτόγονων φυλών των οποίων τα μέλη δεν φορούν ρούχα. Αυτές οι κοινωνίες τονίζουν, μεταξύ άλλων, πόσο δραστικά άλλαξε η στάση μας προς το γυμνό και την κοινωνική οργάνωση σε όλη την ανθρώπινη ιστορία. Δυστυχώς, οι πουριτανικοί νόμοι του σύγχρονου πολιτισμού της ευπρέπειας έχουν κατηγοριοποιήσει τους γυμνούς πολιτισμούς της τροπικής ζώνης ως προσβλητικούς και κατώτερους. Ιεραπόστολοι, έποικοι και έμποροι εξανάγκασαν, με επιτυχή τρόπο, σε συμμόρφωση με το δυτικό κώδικα ντυσίματος, όπου συναντούσαν πρωτόγονους πολιτισμούς. Λόγω αυτής της επιμελούς πρακτικής εξαναγκασμού, είμαστε τώρα σε θέση να ταξιδέψουμε σε όλο τον κόσμο σε εξωτικά νησιά, να συμμετάσχουμε σε αφρικανικά σαφάρι και να εξερευνήσουμε τις ζούγκλες της Νότιας Αμερικής, χωρίς να χρειάζεται να αντιμετωπίσουμε με «αμηχανία» την εικόνα των γυμνών φυλών.

Έτσι συμβαίνει κάτι το ασυγχώρητο. Καθώς ο πολιτισμός κατακτά πολλούς από

κρυσμένης περιοχής Roraima της βόρειας Βραζιλίας, μια πρωτόγονη και γυμνή φυλή, απειλούνταν με εξαφάνιση, επειδή η κυβέρνηση έχει ανακαλύψει χρυσό και διαμάντια στη γη τους. Οι Yanomamis είναι η

για τα δικαιώματα των Ινδιάνων φοβούνται ότι ο αναγκαστικός εκπολιτισμός από μια εισβολή των λευκών θα μειώσει περαιτέρω τον πληθυσμό της φυλής των Yanomami, σε μεγάλο βαθμό μέσω των ασθε-

Οι άνδρες της φυλής Tupari ξεκινούν πριν την αυγή για να κυνηγήσουν. Οι άνδρες και τα αγόρια που παραμένουν στο χωριό εργάζονται στην προετοιμασία του εδάφους για τη φύτευση ή συλλέγουν καυσόξυλα και οικοδομικά υλικά. Εν τω μεταξύ, οι γυναίκες που παρακολουθούν τα παιδιά, συλλέγουν τα φρούτα, γνέθουν το βαμβάκι, και υφαίνουν αιώρες. Μέχρι τις τρεις η ώρα το απόγευμα, η εργασία της ημέρας έχει τελειώσει. Τότε, οι άνδρες και οι γυναίκες συγκεντρώνονται για να πιουν chica (τοπικό ποτό με φυσική ζύμωση), κατασκευάζουν τόξα, βέλη, περιδέραια, και καπέλα, και διακοσμούν το σώμα τους. Είναι μια ζωή αβίαστης απλότητας.[2]

Αξιοσημείωτο είναι, ότι τέτοιες ειδυλλιακές σκηνές της αρχαίας και ίσως προϊστορικής ζωής εξακολουθούν να συνυπάρχουν με τον εκσυγχρονισμένο, γεμάτο άγχος τρόπο ζωής μας και τις περίπλοκες κυβερνητικές δομές.

Το γυμνό στην πρώιμη Αίγυπτο

Μια συναρπαστική ιστορία αρχέγονης λατρείας του ήλιου και του γυμνού ανακαλύφθηκε το 1887 στο Τελ-ελ-Αμάρνα, ένα μικρό αιγυπτιακό χωριό στις όχθες του Νείλου, περίπου 200 χλμ νότια του Καΐρου. Εκεί μια γυναίκα αραβικής καταγωγής κατά λάθος σκοντάφτει επάνω στα αρχεία από πλάκες ψημένου πηλού του Φαραώ Akhen-Aton (1385-1353 π.Χ.). Έγινε γνωστό μέσα από τη μεταγενέστερη μετάφραση αυτών των αρχείων, ότι ο λαμπρός νεαρός Φαραώ και η εξαιρετικά όμορφη σύζυγός του, βασίλισσα Νεφερτίτη, θεωρούσαν ότι ο ήλιος, με το όνομα Aton, είναι η πραγματική πηγή ζωής και ως εκ τούτου δικαιολογείται η πρακτική του γυμνισμού για την πνευματική και σωματική πρόοδο.[3]

Λόγω της ανακάλυψης αυτών των αρχείων και άλλων αντικειμένων στο Τελ-ελ Αμάρνα, την έδρα της κυβέρνησης του Φαραώ Akhen-Aton, είναι πλέον γνωστό ότι δεν ήταν μόνο ένας μεγάλος θρησκευτικός μεταρρυθμιστής και μυστικιστής, ο οποίος αμφισβήτησε τον πανθεϊσμό

από την Αρχαιότητα ως τους σύγχρονους πολιτισμούς

(Μέρος Α΄)

την πλήρη γύμνια ως ένα απλό κάλυμμα του σώματος, ήταν ένα στοιχείο του τρόπου ζωής από τα προϊστορικά χρόνια, ως τον ελληνορωμαϊκό πολιτισμό και ακόμη πιο μετά μέχρι και μία περίοδο του Μεσαίωνα.

Ακόμη και σήμερα, σε διάφορες απομακρυσμένες περιοχές με θερμότερα κλίματα, οι γυμνές κοινωνίες εξακολουθούν να υπάρχουν με την μορφή πρωτόγονων φυλών των οποίων τα μέλη δεν φορούν ρούχα. Αυτές οι κοινωνίες τονίζουν, μεταξύ άλλων, πόσο δραστικά άλλαξε η στάση μας προς το γυμνό και την κοινωνική οργάνωση σε όλη την ανθρώπινη ιστορία. Δυστυχώς, οι πουριτανικοί νόμοι του σύγχρονου πολιτισμού της ευπρέπειας έχουν κατηγοριοποιήσει τους γυμνούς πολιτισμούς της τροπικής ζώνης ως προσβλητικούς και κατώτερους. Ιεραπόστολοι, έποικοι και έμποροι εξανάγκασαν, με επιτυχή τρόπο, σε συμμόρφωση με το δυτικό κώδικα ντυσίματος, όπου συναντούσαν πρωτόγονους πολιτισμούς. Λόγω αυτής της επιμελούς πρακτικής εξαναγκασμού, είμαστε τώρα σε θέση να ταξιδέψουμε σε όλο τον κόσμο σε εξωτικά νησιά, να συμμετάσχουμε σε αφρικανικά σαφάρι και να εξερευνήσουμε τις ζούγκλες της Νότιας Αμερικής, χωρίς να χρειάζεται να αντιμετωπίσουμε με «αμηχανία» την εικόνα των γυμνών φυλών.

Έτσι συμβαίνει κάτι το ασυγχώρητο. Καθώς ο πολιτισμός κατακτά πολλούς από αυτούς τους μακρινούς τόπους, οι αυτόχθονες πολιτισμοί συχνά υφίστανται σοβαρές ζημιές ή καταστρέφονται εντελώς από την εισβολή των ιών μιας τεχνολογικά ανώτερης κοινωνίας. Οι αυτόχθονες πληθυσμοί προσελκύονται από τα μπιχλιμπίδια και τις σύγχρονες ανέσεις και σχεδόν πάντα υποκύπτουν στα έθιμα, στα είδη ένδυσης, στις ασθένειες και τα προβλήματα του παρεμβατικού πολιτισμού μας.

Τον Ιανουάριο του 1988, στο 3ο τεύχος των Los Angeles Times γινόταν αναφορά στο γεγονός ότι οι Yanomamis της απομα- μεγαλύτερη γνωστή φυλή που εξακολουθεί να είναι απομονωμένη από τον έξω κόσμο: *«Οι Yanomamis κυνηγούν με δηλητηριασμένα βέλη, και πολλοί χρησιμοποιούν πρωτόγονα εργαλεία. Αποφεύγουν τα ρούχα, διακοσμούν το σώμα τους με βαφή από φρούτα και λουλούδια, και ζουν σε τεράστιες καλύβες από φοινικόδεντρα σε κοινότητες των 50 ατόμων. Ο πληθυσμός της Roraima είναι περίπου 100.000 άτομα. Οι ανθρωπολόγοι, η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, και οι ομάδες γειτόνων. Λόγω της απομόνωσής τους, οι Ινδιάνοι δεν έχουν ανοσία απέναντι σε κοινούς ιούς και μπορεί εύκολα να πεθάνουν από γρίπη ή απλό κρυολόγημα».*[1]

Η φυλή Tupari του Rio Branco, στις ζούγκλες του Αμαζονίου της Βραζιλίας, είναι ένα άλλο παράδειγμα γυμνής διαβίωσης μεταξύ Αβοριγίνων. Ο Tibor Sekelj, που έζησε με τα μέλη της φυλής των Tupari για τέσσερις μήνες, έγραψε: *«Δεν απορεί κανείς πως ποτέ οι Tupari δεν κατασκεύασαν κάποιο είδος ένδυσης, καθώς ο καιρός είναι πάντα ζεστός και η φυσική γύμνια τους ταιριάζει απόλυτα στο πλαίσιο του περιβάλλοντός τους και, με εξαίρεση την τελετή της διακόσμησής του σώματος, ποτέ δεν σκέφτονται να το καλύπτουν».*

λα, και διακοσμούν το σώμα τους. Είναι μια ζωή αβίαστης απλότητας.[2]

Αξιοσημείωτο είναι, ότι τέτοιες ειδυλλιακές σκηνές της αρχαίας και ίσως προϊστορικής ζωής εξακολουθούν να συνυπάρχουν με τον εκσυγχρονισμένο, γεμάτο άγχος τρόπο ζωής μας και τις περίπλοκες κυβερνητικές δομές.

Το γυμνό στην πρώιμη Αίγυπτο

Μια συναρπαστική ιστορία αρχέγονης λατρείας του ήλιου και του γυμνού ανακαλύφθηκε το 1887 στο Τελ-ελ-Αμάρνα, ένα μικρό αιγυπτιακό χωριό στις όχθες του Νείλου, περίπου 200 χλμ νότια του Καΐρου. Εκεί μια γυναίκα αραβικής καταγωγής κατά λάθος σκοντάφτει επάνω στα αρχεία από πλάκες ψημένου πηλού του Φαραώ Akhen-Aton (1385-1353 π.Χ.). Έγινε γνωστό μέσα από τη μεταγενέστερη μετάφραση αυτών των αρχείων, ότι ο λαμπρός νεαρός Φαραώ και η εξαιρετικά όμορφη σύζυγός του, βασίλισσα Νεφερτίτη, θεωρούσαν ότι ο ήλιος, με το όνομα Aton, είναι η πραγματική πηγή ζωής και ως εκ τούτου δικαιολογείται η πρακτική του γυμνισμού για την πνευματική και σωματική πρόοδο.[3]

Λόγω της ανακάλυψης αυτών των αρχείων και άλλων αντικειμένων στο Τελ-ελ Αμάρνα, την έδρα της κυβέρνησης του Φαραώ Akhen-Aton, είναι πλέον γνωστό ότι δεν ήταν μόνο ένας μεγάλος θρησκευτικός μεταρρυθμιστής και μυστικιστής, ο οποίος αμφισβήτησε τον πανθεϊσμό του παραδοσιακού ιερατείου, αλλά και ένας ποιητής με μεγάλη ευαισθησία. Στις διάσπαρτες πέτρες από τις οποίες είχε σχηματιστεί ο αρχικός τοίχος του Ναού του Aton, οι αρχαιολόγοι έχουν βρει και αποκρυπτογραφήσει τον περίφημο *«Ύμνο εις τον Aton, τον θεό Ήλιο»* του Φαραώ ένα τμήμα του οποίου εμφανίζεται στις Εβραϊκές Γραφές ως Ψαλμός 104 της Παλαιάς Διαθήκης. *«Μέσα από αυτό το ποίημα»*, γράφει ο J. Herman στο King & Queen of the Sun, *«ο Φαραώ ο ίδιος αποκαλύπτει πως είναι ένας εραστής της ομορφιάς της φύσης, της τέχνης και του ανθρώπου»*.[4]

Ωστόσο, ορισμένοι από τους αρχαιολόγους που ανακάλυψαν την ιστορία του Φαραώ-Ήλιου είχαν δυσκολία να αποδεχθούν όσα βρήκαν και έγιναν ιδιαίτερα επικριτικοί προς τον Akhen-Aton και τη Νεφερτίτη. «Μεγαλωμένοι σε ένα περιβάλλον βικτω-

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και στις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

συμμόρφωση με το δυτικό κώδικα ντυσίματος, όπου συναντούσαν πρωτόγονους πολιτισμούς. Λόγω αυτής της επιμελούς πρακτικής εξαναγκασμού, είμαστε τώρα σε θέση να ταξιδέψουμε σε όλο τον κόσμο σε εξωτικά νησιά, να συμμετάσχουμε σε αφρικανικά σαφάρι και να εξερευνήσουμε τις ζούγκλες της Νότιας Αμερικής, χωρίς να χρειάζεται να αντιμετωπίσουμε με «αμηχανία» την εικόνα των γυμνών φυλών.

Έτσι συμβαίνει κάτι το ασυγχώρητο. Καθώς ο πολιτισμός κατακτά πολλούς από αυτούς τους μακρινούς τόπους, οι αυτόχθονες πολιτισμοί συχνά υφίστανται σοβαρές ζημιές ή καταστρέφονται εντελώς από την εισβολή των ιών μιας τεχνολογικά ανώτερης κοινωνίας. Οι αυτόχθονες πληθυσμοί προσελκύονται από τα μπιχλιμπίδια και τις σύγχρονες ανέσεις και σχεδόν πάντα υποκύπτουν στα έθιμα, στα είδη ένδυσης, στις ασθένειες και τα προβλήματα του παρεμβατικού πολιτισμού μας.

Τον Ιανουάριο του 1988, στο 3ο τεύχος των Los Angeles Times γινόταν αναφορά στο γεγονός ότι οι Yanomamis της απομα-

μεγαλύτερη γνωστή φυλή που εξακολουθεί να είναι απομονωμένη από τον έξω κόσμο: *«Οι Yanomamis κυνηγούν με δηλητηριασμένα βέλη, και πολλοί χρησιμοποιούν πρωτόγονα εργαλεία. Αποφεύγουν τα ρούχα, διακοσμούν το σώμα τους με βαφή από φρούτα και λουλούδια, και ζουν σε τεράστιες καλύβες από φοινικόδεντρα σε κοινότητες των 50 ατόμων. Ο πληθυσμός της Roraima είναι περίπου 100.000 άτομα. Οι ανθρωπολόγοι, η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, και οι ομάδες* *νειών. Λόγω της απομόνωσής τους, οι Ινδιάνοι δεν έχουν ανοσία απέναντι σε κοινούς ιούς και μπορεί εύκολα να πεθάνουν από γρίπη ή απλό κρυολόγημα».*[1]

Η φυλή Tupari του Rio Branco, στις ζούγκλες του Αμαζονίου της Βραζιλίας, είναι ένα άλλο παράδειγμα γυμνής διαβίωσης μεταξύ Αβοριγίνων. Ο Tibor Sekelj, που έζησε με τα μέλη της φυλής των Tupari για τέσσερις μήνες, έγραψε: *«Δεν απορεί κανείς πως ποτέ οι Tupari δεν κατασκεύασαν κάποιο είδος ένδυσης, καθώς ο καιρός είναι πάντα ζεστός και η φυσική γύμνια τους ταιριάζει απόλυτα στο πλαίσιο του περιβάλλοντός τους και, με εξαίρεση την τελετή της διακόσμησής του σώματος, ποτέ δεν σκέφτονται να το καλύπτουν».*

ρος Φαραώ και η εξαιρετικά όμορφη σύζυγός του, βασίλισσα Νεφερτίτη, θεωρούσαν ότι ο ήλιος, με το όνομα Aton, είναι η πραγματική πηγή ζωής και ως εκ τούτου δικαιολογείται η πρακτική του γυμνισμού για την πνευματική και σωματική πρόοδο.[3]

Λόγω της ανακάλυψης αυτών των αρχείων και άλλων αντικειμένων στο Τελ-ελ Αμάρνα, την έδρα της κυβέρνησης του Φαραώ Akhen-Aton, είναι πλέον γνωστό ότι δεν ήταν μόνο ένας μεγάλος θρησκευτικός μεταρρυθμιστής και μυστικιστής, ο οποίος αμφισβήτησε τον πανθεϊσμό του παραδοσιακού ιερατείου, αλλά και ένας ποιητής με μεγάλη ευαισθησία. Στις διάσπαρτες πέτρες από τις οποίες είχε σχηματιστεί ο αρχικός τοίχος του Ναού του Aton, οι αρχαιολόγοι έχουν βρει και αποκρυπτογραφήσει τον περίφημο *«Ύμνο εις τον Aton, τον θεό Ήλιο»* του Φαραώ ένα τμήμα του οποίου εμφανίζεται στις Εβραϊκές Γραφές ως Ψαλμός 104 της Παλαιάς Διαθήκης. *«Μέσα από αυτό το ποίημα»*, γράφει ο J. Herman στο King & Queen of the Sun, *«ο Φαραώ ο ίδιος αποκαλύπτει πως είναι ένας εραστής της ομορφιάς της φύσης, της τέχνης και του ανθρώπου».*[4]

Ωστόσο, ορισμένοι από τους αρχαιολόγους που ανακάλυψαν την ιστορία του Φαραώ-Ήλιου είχαν δυσκολία να αποδεχθούν όσα βρήκαν και έγιναν ιδιαίτερα επικριτικοί προς τον Akhen-Aton και τη Νεφερτίτη. «Μεγαλωμένοι σε ένα περιβάλλον βικτωριανών πουριτανικών αντιλήψεων, καταδίκασαν αυτά τα αναπάντεχα στοιχεία της αιγυπτιακής ιστορίας, επειδή ανακάλυψαν ότι όχι μόνο ο Φαραώ και η σύζυγός του, αλλά και τα παιδιά τους και οι αξιωματούχοι κυκλοφορούσαν με πολύ λίγα και διαφανή ρούχα ή χωρίς ούτε ένα ρούχο και πως γυρνούσαν γυμνοί στο βασιλικό παλάτι, στο βασιλικό κήπο και την πισίνα, πως αγαπούσαν τη φυσική ομορφιά, πως εκτιμούσαν το καλό φαγητό και κρασί και πως ζούσαν μία πραγματικά χαρούμενη ζωή».[5]

Ο αυθορμητισμός, η ελευθερία, και οι ανθρωπιστικές αξίες που ενυπήρχαν στον τρόπο ζωής αυτού του αξιόλογου ζευγα-

συνέχεια στη σελίδα 6

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και στις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε, ακόμη, την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με αντίτιμο (που είναι μια συμβολή για την συνέχιση έκδοσης της εφημερίδας).

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με email.

Προς όσους/ες επιθυμούν να ενισχύσουν οικονομικά την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ υπάρχει ο παρακάτω αριθμός λογαριασμού:

(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

bic: ETHNGRAA

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 11ος, Φύλλο 128

ΙΟΥΝΙΟΣ 2013

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82

τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

συνέχεια από τη σελίδα 5

ριού δέχτηκε δριμεία κριτική και αντίποινα από τους συντηρητικούς ιερείς της «παλιάς θρησκείας». Μετά το θάνατό του, τον Akhen-Aton διαδέχθηκε ο ανηψιός του, Tutankh-Aton («βασιλιάς Τουταγχαμών» που φημίζεται για τον χρυσό και τα υπέροχα κοσμήματα που βρέθηκαν στον τάφο του, στον εικοστό αιώνα), ο οποίος εξαναγκάσθηκε από τους ιερείς στην εξάλειψη των μεταρρυθμίσεων του Akhen-Aton.

«Εξασκούσαν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα και εφάρμοζαν έναν γυμνικό τρόπο ζωής που ήταν πολύ μπροστά από την εποχή τους», γράφει ο Dr. DeHoratev για τον βασιλιά του Ήλιου και τη βασίλισσά του. «Ήρθαν σε μια εποχή που δεν τους κατανοούσε», προσθέτοντας, μάλλον θλιμμένα, «ότι αν και οι μελλοντικές γενιές μπορεί να κατανοούσαν το μήνυμα τους καλύτερα, ...ακόμη και στις ημέρες μας τους δίνουμε μια μίζερη αναγνώριση».[6]

Ενώ είναι γνωστό, ότι ο Akhen-Aton και η Νεφερτίτη δεν ήταν οι πρώτοι Αιγύπτιοι που κάθισαν γυμνοί κάτω από τις ακτίνες του ήλιου (ένα σκάλισμα του δέκατου τέταρτου αιώνα π.Χ. ενός γυμνού ιερέα των Σουμερίων σώζεται στο Βρετανικό Μουσείο, και μια ζωγραφιά του δέκατου πέμπτου αιώνα π.Χ. μιας αιγύπτιας νεαρής που παίζει λαούτο βρίσκεται στον τοίχο του τάφου των Θηβών), ο ίδιος και η γοητευτική σύζυγος του είχαν την δική τους «ημέρα στον ήλιο», δίνοντας πνοή σε μια νέα ιδεαλιστική αντίληψη της κοινότητας.

Το Γυμνό Στην Αρχαία Ελλάδα

Αιώνες αργότερα, το πάθος του Φαραώ Akhen-Aton για την ολιστική ζωή ασκείται με ενθουσιασμό από τους αρχαίους Έλληνες. Αν και πολλοί πολιτισμοί έχουν αναγνωρίσει τη συμβολή των αρχαίων Ελλήνων στην νομοθεσία, την πολιτική, τη λογοτεχνία, την τέχνη και τη φιλοσοφία, δεν έχουν διασωθεί πολλά στοιχεία που να εξηγούν αν η επιλογή της γύμνιας των αρχαίων ελλήνων ήταν για πρακτικούς λόγους ή για λόγους ενδεδειγμένης εμφάνισης. Το ένδυμα τόσο της ανώτερης όσο

γενικής εκπαίδευσης, ενώ στην πραγματικότητα, ήταν ακριβώς αυτό. Ο Paul LeValley, σε ένα άρθρο του στο περιοδικό των γυμνιστών Clothed with the Sun προσφέρει μια πιο ακριβή εικόνα.

«Οι Έλληνες δεν μπορούσαν να σκεφτούν κανέναν υψηλότερο φόρο τιμής στους θεούς τους παρά να τους μιμηθούν – να γίνουν όσο πιο θεϊκοί γίνεται, τόσο ψυχικά όσο και σωματικά. Σημασία είχε ολόκληρο το άτομο: το καλά ανεπτυγμένο μυαλό στο καλά ανεπτυγμένο σώμα. Ο Απόλλωνας, ο θεός του αθλητισμού, ήταν επίσης

και για τις αντρικές αρετές της ψυχής μας... Είμαστε λάτρεις της ομορφιάς χωρίς να χάνουμε την επιθυμία για απλότητα, και λάτρεις της σοφίας χωρίς να χάνουμε το ανδροπρεπές σθένος».[10]

Ο Δαρείος, ο βασιλιάς των Περσών, επικαλούμενος την έκθεση ενός κατασκόπου που έστειλε να παρατηρήσει τους Έλληνες στην προετοιμασία για τη μάχη, έβγαλε το λάθος συμπέρασμα από τη στάση τους απέναντι στο γυμνό και τη δημοκρατία, ότι οι Έλληνες ήταν αδύναμοι.

Ο κατάσκοπος επέστρεψε στο Δαρείο με

στους δημόσιους χορούς και τις λιτανείες. Οι νέοι άνδρες που συγκεντρώνονταν για να τις δουν σε αυτές τις εκδηλώσεις δεν έδειχναν επιθυμία ή λαγνεία. Ο Πλούταρχος (ο έλληνας βιογράφος και ιστορικός), έγραψε ότι η εμφάνιση αυτών των Κορασίδων έγινε δεκτή με θαυμασμό, σεβασμό και χωρίς ντροπή».[12]

Τελικά, το γυμνό, έγινε επίσης μέρος της παράδοσης των Ολυμπιακών Αγώνων. Οι αρχαίοι ιστορικοί δείχνουν ότι οι Ολυμπιακοί Αγώνες προέρχονταν ήδη από το 1100 π.Χ.. Ως διαγωνισμοί στα πλαίσια συνθήκης ειρήνης που ενέκριναν οι βασιλιάδες των πόλεων της Πίσας, της Ηλείας και της Σπάρτης. Οι αγώνες πήραν το όνομά τους από την κοιλάδα της Ολυμπίας, όπου διεξάγονταν. Οι πρώτοι Ολυμπιακοί Αγώνες για τους οποίους υπάρχουν στοιχεία, πραγματοποιήθηκαν το 776 π.Χ.. Τουλάχιστον από εκείνη τη στιγμή και έπειτα, οι Ολυμπιακοί Αγώνες ήταν ειδικά αφιερωμένοι στους Έλληνες θεούς.

Οι αθλητές από τη Σπάρτη είναι οι πρώτοι ιστορικά που θα απορρίψουν τα ρούχα, καθώς προπονούνταν για τους αγώνες. Είναι δυνατόν αυτό να συνέβη ήδη από τον έβδομο αιώνα π.Χ.. Δεδομένου ότι αυτοί οι πρωτοποριακοί αθλητές κέρδισαν ένα ασυνήθιστα υψηλό ποσοστό των βραβείων, επειδή το σώμα τους δεν περιορίζονται από τα ρούχα, και οι άλλοι Έλληνες αθλητές άρχισαν να μιμούνται τη γύμνια των Σπαρτιατών. Στη συνέχεια, το γυμνό ήταν αναπόσπαστο κομμάτι της Ολυμπιακής Παράδοσης μέχρι το 393 μ.Χ., όταν ο Ρωμαίος Αυτοκράτορας Θεοδόσιος, ο επονομαζόμενος Μέγας, απαγόρευσε τους Ολυμπιακούς Αγώνες, γιατί τους θεωρούσε παγανιστικές τελετές. Τα γυμνάσια και ό,τι πρέσβευαν, στη συνέχεια αντιμετωπίζονταν με περιφρόνηση. Δεν διεξήχθησαν μέχρι το 1896, περίπου 1.500 χρόνια αργότερα, όπου οι Ολυμπιακοί Αγώνες αναβίωσαν, αλλά χωρίς γυμνό!

«Η ομορφιά στους Έλληνες ήταν η ίδια η ουσία του ανδρισμού. Η τέλεια ισορροπία του μυαλού και του σώματος ακολούθησε την αρχαία ελληνική πίστη στο «Μηδέν Ά-

Akhen-Aton διαδέχθηκε ο ανηψιός του, Tutankh-Aton («βασιλιάς Τουταγχαμών» που φημίζεται για τον χρυσό και τα υπέροχα κοσμήματα που βρέθηκαν στον τάφο του, στον εικοστό αιώνα), ο οποίος εξαναγκάσθηκε από τους ιερείς στην εξάλειψη των μεταρρυθμίσεων του Akhen-Aton.

«Εξασκούσαν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα και εφάρμοζαν έναν γυμνικό τρόπο ζωής που ήταν πολύ μπροστά από την εποχή τους», γράφει ο Dr. DeHoratev για τον βασιλιά του Ήλιου και τη βασίλισσά του. «Ήρθαν σε μια εποχή που δεν τους κατανοούσε», προσθέτοντας, μάλλον θλιμμένα, «ότι αν και οι μελλοντικές γενιές μπορεί να κατανοούσαν το μήνυμα τους καλύτερα, ...ακόμη και στις ημέρες μας τους δίνουμε μια μίζερη αναγνώριση».[6]

Ενώ είναι γνωστό, ότι ο Akhen-Aton και η Νεφερτίτη δεν ήταν οι πρώτοι Αιγύπτιοι που κάθισαν γυμνοί κάτω από τις ακτίνες του ήλιου (ένα σκάλισμα του δέκατου τέταρτου αιώνα π.Χ. ενός γυμνού ιερέα των Σουμερίων σώζεται στο Βρετανικό Μουσείο, και μια ζωγραφιά του δέκατου πέμπτου αιώνα π.Χ. μιας αιγύπτιας νεαρής που παίζει λαούτο βρίσκεται στον τοίχο του τάφου των Θηβών), ο ίδιος και η γοητευτική σύζυγος του είχαν την δική τους «ημέρα στον ήλιο», δίνοντας πνοή σε μια νέα ιδεαλιστική αντίληψη της κοινότητας.

Το Γυμνό Στην Αρχαία Ελλάδα

Αιώνες αργότερα, το πάθος του Φαραώ Akhen-Aton για την ολιστική ζωή ασκείται με ενθουσιασμό από τους αρχαίους Έλληνες. Αν και πολλοί πολιτισμοί έχουν αναγνωρίσει τη συμβολή των αρχαίων Ελλήνων στην νομοθεσία, την πολιτική, τη λογοτεχνία, την τέχνη και τη φιλοσοφία, δεν έχουν διασωθεί πολλά στοιχεία που να εξηγούν αν η επιλογή της γύμνιας των αρχαίων ελλήνων ήταν για πρακτικούς λόγους ή για λόγους ενδεδειγμένης εμφάνισης. Το ένδυμα τόσο της ανώτερης όσο και της κατώτερης τάξης στην ελληνική κοινωνία ήταν, σύμφωνα με τη χαρακτηριστική απλότητα και την ευθύτητά της ελληνικής φιλοσοφίας, ένα πτυχωτό ένδυμα που θα μπορούσε να αφαιρεθεί μέσα σε ένα δευτερόλεπτο. Ακόμη και τα πιο φανταχτερά φορέματα σχεδιασμένα και για τα δύο φύλα, με κοσμήματα ή μεταλλικά κλιπ στον ώμο, έγιναν από ένα ενιαίο κομμάτι όμορφου πτυχωτού υφάσματος.

«Όταν ένας Έλληνας ήθελε να χορέψει ή

«Οι Έλληνες δεν μπορούσαν να σκεφτούν κανέναν υψηλότερο φόρο τιμής στους θεούς τους παρά να τους μιμηθούν – να γίνουν όσο πιο θεϊκοί γίνεται, τόσο ψυχικά όσο και σωματικά. Σημασία είχε ολόκληρο το άτομο: το καλά ανεπτυγμένο μυαλό στο καλά ανεπτυγμένο σώμα. Ο Απόλλωνας, ο θεός του αθλητισμού, ήταν επίσης

και ο θεός της μουσικής. Στην πραγματικότητα, οι αθλητές εκπαιδεύονταν με τη μουσική. Στα γυμναστήρια σύχναζαν φιλόσοφοι, όπως ο Σωκράτης. Σχεδόν κάθε μεγάλη σχολή της ελληνικής φιλοσοφίας είχε την έδρα της σε ένα γυμναστήριο... Καθώς η ελληνική θρησκεία παρήκμασε και αντικαταστάθηκε από τη φιλοσοφία, ο Σωκράτης

Ο Δαρείος, ο βασιλιάς των Περσών, επικαλούμενος την έκθεση ενός κατασκόπου που έστειλε να παρατηρήσει τους Έλληνες στην προετοιμασία για τη μάχη, έβγαλε το λάθος συμπέρασμα από τη στάση τους απέναντι στο γυμνό και τη δημοκρατία, ότι οι Έλληνες ήταν αδύναμοι.

Ο κατάσκοπος επέστρεψε στο Δαρείο με μια διήγηση για το πώς οι Έλληνες περνούν τον χρόνο τους τριγυρίζοντας γυμνοί *«ή κάθονται, ημίγυμνοι, να ακούν ηλίθιους με γελοίες ιδέες για την ελευθερία και την ισότητα για κάθε πολίτη».*[11] Βάσει αυτών των πληροφοριών, ο Δαρείος ανάμενε ότι οι Έλληνες θα είναι ένας εύκολος στόχος, αλλά το γέλιο του μετατράπηκε σε φόβο και θλί-

ότι η εμφάνιση αυτών των Κορασίδων έγινε δεκτή με θαυμασμό, σεβασμό και χωρίς ντροπή».[12]

Τελικά, το γυμνό, έγινε επίσης μέρος της παράδοσης των Ολυμπιακών Αγώνων. Οι αρχαίοι ιστορικοί δείχνουν ότι οι Ολυμπιακοί Αγώνες προέρχονταν ήδη από το 1100 π.Χ.. Ως διαγωνισμοί στα πλαίσια συνθήκης ειρήνης που ενέκριναν οι βασιλιάδες των πόλεων της Πίσας, της Ηλείας και της Σπάρτης. Οι αγώνες πήραν το όνομά τους από την κοιλάδα της Ολυμπίας, όπου διεξάγονταν. Οι πρώτοι Ολυμπιακοί Αγώνες για τους οποίους υπάρχουν στοιχεία, πραγματοποιήθηκαν το 776 π.Χ.. Τουλάχιστον από εκείνη τη στιγμή και έπειτα, οι Ολυμπιακοί Αγώνες ήταν ειδικά αφιερωμένοι στους Έλληνες θεούς.

Οι αθλητές από τη Σπάρτη είναι οι πρώτοι ιστορικά που θα απορρίψουν τα ρούχα, καθώς προπονούνται για τους αγώνες. Είναι δυνατόν αυτό να συνέβη ήδη από τον έβδομο αιώνα π.Χ.. Δεδομένου ότι αυτοί οι πρωτοποριακοί αθλητές κέρδισαν ένα ασυνήθιστα υψηλό ποσοστό των βραβείων, επειδή το σώμα τους δεν περιορίζονται από τα ρούχα, και οι άλλοι Έλληνες αθλητές άρχισαν να μιμούνται τη γύμνια των Σπαρτιατών. Στη συνέχεια, το γυμνό ήταν αναπόσπαστο κομμάτι της Ολυμπιακής Παράδοσης μέχρι το 393 μ.Χ., όταν ο Ρωμαίος Αυτοκράτορας Θεοδόσιος, ο επονομαζόμενος Μέγας, απαγόρευσε τους Ολυμπιακούς Αγώνες, γιατί τους θεωρούσε παγανιστικές τελετές. Τα γυμνάσια και ό,τι πρέσβευαν, στη συνέχεια αντιμετωπίζονταν με περιφρόνηση. Δεν διεξήχθησαν μέχρι το 1896, περίπου 1.500 χρόνια αργότερα, όπου οι Ολυμπιακοί Αγώνες αναβίωσαν, αλλά χωρίς γυμνό!

«Η ομορφιά στους Έλληνες ήταν η ίδια η ουσία του ανδρισμού. Η τέλεια ισορροπία του μυαλού και του σώματος ακολούθησε την αρχαία ελληνική πίστη στο «Μηδέν Άγαν», που σημαίνει «μηδέν υπερβολή», και στο «καλός και αγαθός (δηλ. «όμορφος και ενάρετος») που ήταν η Λυδία λίθος και το μυστικό της υπεροχής της αρχαίας Ελλάδας για περισσότερα από πεντακόσια χρόνια».[13]

Το γυμνό στην Αρχαία Ινδία

Είναι πλέον γνωστό ότι η κοινωνική γυμνότητα στην αρχαία Ελλάδα είχε ενθαρρυνθεί από την ύπαρξη γυμνού μεταξύ των αγίων

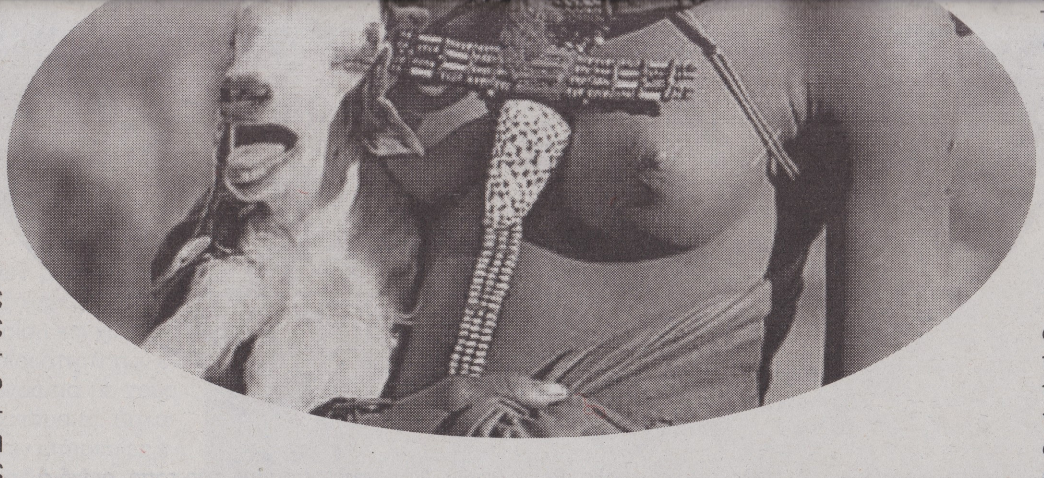
Το Γυμνό Στην Αρχαία Ελλάδα

Αιώνες αργότερα, το πάθος του Φαραώ Akhen-Aton για την ολιστική ζωή ασκείται με ενθουσιασμό από τους αρχαίους Έλληνες. Αν και πολλοί πολιτισμοί έχουν αναγνωρίσει τη συμβολή των αρχαίων Ελλήνων στην νομοθεσία, την πολιτική, τη λογοτεχνία, την τέχνη και τη φιλοσοφία, δεν έχουν διασωθεί πολλά στοιχεία που να εξηγούν αν η επιλογή της γύμνιας των αρχαίων ελλήνων ήταν για πρακτικούς λόγους ή για λόγους ενδεδειγμένης εμφάνισης. Το ένδυμα τόσο της ανώτερης όσο και της κατώτερης τάξης στην ελληνική κοινωνία ήταν, σύμφωνα με τη χαρακτηριστική απλότητα και την ευθύτητά της ελληνικής φιλοσοφίας, ένα πτυχωτό ένδυμα που θα μπορούσε να αφαιρεθεί μέσα σε ένα δευτερόλεπτο. Ακόμη και τα πιο φανταχτερά φορέματα σχεδιασμένα και για τα δύο φύλα, με κοσμήματα ή μεταλλικά κλιπ στον ώμο, έγιναν από ένα ενιαίο κομμάτι όμορφου πτυχωτού υφάσματος.

«Όταν ένας Έλληνας ήθελε να χορέψει ή να εργαστεί, απλά γλιστρούσε έξω από τα ρούχα του και συνέχιζε. Ήταν το φυσικό πράγμα που έπρεπε να κάνει, και κανείς δεν ήταν δυσαρεστημένος από... την όψη ενός γυμνού ανθρώπου που χόρευε ή εργαζόταν. Οι αρχαιολόγοι έχουν βρει πολλά αγγεία να απεικονίζουν εντελώς γυμνούς καλλιτέχνες σε φεστιβάλ και εργάτες στα χωράφια», γράφει ο Anthony J. Papalas στο άρθρο του *Ελληνική στάση απέναντι στο γυμνό*.[7]

Οι ιστορικοί αναγνωρίζουν αυτή τη στάση των αρχαίων ελλήνων απέναντι στο γυμνό σώμα, κυρίως όταν γράφουν για την προπόνηση των αθλητών που ελάμβανε χώρα στο Ελληνικό Γυμνάσιο. Η ίδια η λέξη γυμνάσιο βασίζεται στη ρίζα της λέξης γυμνός, το γυμνάσιο ορίζεται, ως εκ τούτου, ως ένα μέρος όπου μπορεί κανείς να ασκηθεί γυμνός.

Ενώ το γυμνό ήταν τόσο κοινό στις απαρχές του ελληνικού αθλητισμού και της γλυπτικής ώστε ιστορικά δεν μπορούσε να αγνοηθεί, οι ιστορικοί τείνουν να υποβαθμίζουν ή να αγνοούν τα θρησκευτικά και φιλοσοφικά θεμέλια του γυμνισμού στην ελληνική ζωή. Για παράδειγμα, το ελληνικό γυμνάσιο σπάνια παρουσιάζεται ως τόπος

και ο θεός της μουσικής. Στην πραγματικότητα, οι αθλητές εκπαιδεύονταν με τη μουσική. Στα γυμναστήρια σύχναζαν φιλόσοφοι, όπως ο Σωκράτης. Σχεδόν κάθε μεγάλη σχολή της ελληνικής φιλοσοφίας είχε την έδρα της σε ένα γυμναστήριο... Καθώς η ελληνική θρησκεία παρήκμασε και αντικαταστάθηκε από τη φιλοσοφία, ο Σωκράτης υποστήριζε συχνά το γυμνό ως μια μορφή ειλικρίνειας».[8] Είναι σαφές από τα ανωτέρω ότι οι αρχαίοι Έλληνες αναζήτησαν την ισορροπία – με στόχο τους τη χρυσή τομή στις ατομικές επιτυχίες, καθώς και σε θέματα του κράτους.

Ο Papalas στο προαναφερθέν άρθρο περιγράφει μια τυπική μέρα για τον Έλληνα μαθητή. «Αρχίζει με ασκήσεις με γυμνό σώμα, μετά από αρκετές ώρες δραστηριότητας και οδηγίες σχετικά με το σώμα, πάει στην τάξη του λουσμένος, τις περισσότερες φορές γυμνός, επειδή στο ήπιο κλίμα της Ελλάδας δεν χρειάζονταν ρούχα, εκτός από κάποιες ασυνήθιστα κρύες μέρες του χειμώνα... Οι παιδοτρίβες και οι σχολάρχες προσπάθησαν να δημιουργήσουν μια ισορροπία μεταξύ του μυαλού και του σώματος. Ο μαθητής, ως εκ τούτου, όφειλε να καταβάλει την ίδια προσπάθεια τόσο στην πρόοδο της φυσικής κατάστασης, όσο και στην πρόοδο της ψυχικής».[9]

Ο Περικλής, ο διάσημος Έλληνας πολιτικός, στρατηγός και αθλητής, είπε ότι οι άνδρες θα πρέπει να εργαστούμε αρμονικά για *«την τέλεια ομορφιά του σώματός μας* μια διήγηση για το πώς οι Έλληνες περνούν τον χρόνο τους τριγυρίζοντας γυμνοί *«ή κάθονται, ημίγυμνοι, να ακούν ηλίθιους με γελοίες ιδέες για την ελευθερία και την ισότητα για κάθε πολίτη»*.[11] Βάσει αυτών των πληροφοριών, ο Δαρείος ανάμενε ότι οι Έλληνες θα είναι ένας εύκολος στόχος, αλλά το γέλιο του μετατράπηκε σε φόβο και θλίψη, όταν ο περσικός στρατός εκδιώχθηκε ως τη θάλασσα στη μάχη του Μαραθώνα από καλά εκπαιδευμένους αντιπάλους.

Αν και οι άνδρες στην αρχαία Ελλάδα είχαν μια εξαιρετική εκπαίδευση ως πολίτες (με την προφανή εξαίρεση των αρρένων δούλων), οι γυναίκες δεν είχαν το υψηλό επίπεδο εκπαίδευσης του γυμνασίου. Αυτή η ανισότητα δικαιολογείτο από τη συλλογιστική ότι οι γυναίκες είχαν λιγότερη ανάγκη για εκπαίδευση επειδή δεν είχαν το δικαίωμα να συμμετέχουν σε αστικές υποθέσεις, μαζί με τους άνδρες. Τέτοιες διακρίσεις, όμως, μειώθηκαν βαθμιαία για ορισμένες ομάδες γυναικών.

Ανάμεσα στις κατακτήσεις από τις γυναίκες της Σπάρτης ήταν η δημιουργία γυναικείων αθλητικών αγώνων. Κατά τη διάρκεια αυτών των αγώνων, οι γυναίκες αθλούνταν γυμνές, όπως ήταν η πρακτική και για τους άνδρες. *«Ο ελληνικός θαυμασμός για το ανθρώπινο σώμα και τη βούληση για επίδειξη του ήταν στενά συνδεδεμένη με την ελληνική ειλικρίνεια και την ευφυΐα. Κανείς δεν σκέφτηκε πως ήταν λάθος τα νεαρά κορίτσια στη Σπάρτη να πηγαίνουν γυμνές*

ταν ο Ρωμαίος Αυτοκράτορας Θεοδόσιος, ο επονομαζόμενος Μέγας, απαγόρευσε τους Ολυμπιακούς Αγώνες, γιατί τους θεωρούσε παγανιστικές τελετές. Τα γυμνάσια και ό,τι πρέσβευαν, στη συνέχεια αντιμετωπίζονταν με περιφρόνηση. Δεν διεξήχθησαν μέχρι το 1896, περίπου 1.500 χρόνια αργότερα, όπου οι Ολυμπιακοί Αγώνες αναβίωσαν, αλλά χωρίς γυμνό!

«Η ομορφιά στους Έλληνες ήταν η ίδια η ουσία του ανδρισμού. Η τέλεια ισορροπία του μυαλού και του σώματος ακολούθησε την αρχαία ελληνική πίστη στο «Μηδέν Άγαν», που σημαίνει «μηδέν υπερβολή», και στο «καλός και αγαθός (δηλ. «όμορφος και ενάρετος») που ήταν η Λυδία λίθος και το μυστικό της υπεροχής της αρχαίας Ελλάδας για περισσότερα από πεντακόσια χρόνια».[13]

Το γυμνό στην Αρχαία Ινδία

Είναι πλέον γνωστό ότι η κοινωνική γυμνότητα στην αρχαία Ελλάδα είχε ενθαρρυνθεί από την ύπαρξη γυμνού μεταξύ των αγίων ανδρών της Ινδίας. Για παράδειγμα, όταν ο Μέγας Αλέξανδρος άκουσε τις αφηγήσεις για τους γυμνούς ασκητές στην Ινδία, έστειλε τον Ονησίκριτο, έναν Έλληνα φιλόσοφο, να ερευνήσει για τους Γυμνοσοφιστές (ένα όνομα που δόθηκε από τους Έλληνες σε αυτούς τους γυμνούς φιλοσόφους). Τα ευρήματα του Ονησίκριτου πρέπει να εντυπωσίασαν και να γέμισαν με περιέργεια τον Αλέξανδρο, γιατί στη συνέχεια ταξίδεψε στην Ινδία (το 326 π.Χ.) για να συναντηθεί με μια ομάδα γυμνοσοφιστών, και η συνάντηση αυτή οδήγησε στη συνέχεια σε άλλες ανταλλαγές μεταξύ των δύο τόπων.[14]

Ο Πύρρος από την Ηλεία, ιδρυτής της φιλοσοφίας του σκεπτικισμού, σπούδασε με τους Γυμνοσοφιστές και στην επιστροφή του στην Ηλεία, εφάρμοζε τις διδασκαλίες τους, συμπεριλαμβανομένου και του γυμνισμού.[15] Περαιτέρω, όταν τα ελληνικά στρατεύματα βρέθηκαν στην Ινδία, οι στρατιώτες συμμετείχαν σε πολλές θρησκευτικές εορτές που συνοδεύονταν από γυμνές αθλητικές δραστηριότητες. Για πολλούς αιώνες μετά, γίνονταν περιστασιακές ανα-

φορές στους Έλληνες αθλητές που αγωνίζονταν στην Ινδία, ότι ήταν και γυμνοί και ντυμένοι με διαφανή υφάσματα.

Στην εποχή του Αλεξάνδρου (356-323 π.Χ.), υπήρχε μια σειρά από ασκητικές αιρέσεις στην Ινδία, των οποίων τα μέλη περιφέρονταν γυμνά ως μέρος της πνευματικής τους πειθαρχίας.

Η μεγαλύτερη αίρεση, η Ajivikas, απαιτούσε την πλήρη γύμνια των μαθητών της. Η ομάδα αυτή διήρκεσε περίπου δύο χιλιάδες χρόνια πριν από τη πλήρη εξάλειψη της. Ο Βούδας ήταν ένας γυμνός ασκητής προτού ιδρύσει τη δική του θρησκεία, και έχει υπονοηθεί ότι έβαλε τους οπαδούς του να φορούν ράσα, κυρίως για να τους διακρίνουν από τις άλλες αιρέσεις.[16]

Σήμερα, οι περισσότεροι από τους γυμνούς αγίους άνδρες της Ινδίας σχετίζονται με την Jains, τα μέλη μιας μεγάλης ινδικής θρησκείας που ίδρυσε το 500 π.Χ. ο Μαχαβίρα, που επέμεινε στην πλήρη γύμνια των μοναχών ως μέρος του όρκου τους να εγκαταλείψουν τα εγκόσμια. Με τον καιρό υπήρξε μια διάσπαση σε αυτή την ομάδα, καθώς η γύμνια ήταν μια δυσκολία για όσους οπαδούς της Jains ζούσαν στις ψυχρότερες βόρειες περιοχές της Ινδίας. Αυτοί οι βόρειοι φόρεσαν ράσα και έγιναν γνωστοί ως Suetambaras ή τέσσερα «λευκά ράσα», ενώ οι νότιοι στη συνέχεια αναφέρονται ως Digambaras, ή «ντυμένοι με τον ουρανό». Οι Jains έχουν πολλούς οπαδούς στην Ινδία σήμερα.[17]

Ο Paul LeValley, στο άρθρο του «Αρχαία Ινδία», συγκρίνει τους Έλληνες με τους Γυμνοσοφιστές: *«Οι λόγοι που δώσανε για τον γυμνό ασκητισμό τους ή τους γυμνούς αθλητές τους ήταν εντυπωσιακά όμοιοι... Έκαναν λόγο για απόδοση... Κάθε γνωστή ομάδα γυμνών ινδών ασκητών εξήρε τις αξίες της απλής ζωής που το γυμνό ενθαρρύνει, ο νομοθέτης της Σπάρτης, υποστήριξε το γυμνό μεταξύ των πολιτών του για τον ίδιο λόγο... επί πλέον και για λόγους υγείας... Οι Γυμνοσοφιστές εξήραν το γυμνό ως μέθοδο οικοδόμησης της αντοχής, όπως και οι Έλληνες»*. Ένας άλλος λόγος που προβάλλεται το γυμνό ήταν ότι προωθείται *«η ανεξάρτητη σκέψη και η αυ-*

μερα, μερικοί Jains κρατούν αυτές τις αρχές σε μια ακραία μορφή, φορώντας πάντα στη μύτη και το στόμα μάσκες, ώστε να προστατεύονται τα έντομα από την τυχαία παγίδευση. Ο Γκάντι βάσισε το πολιτικό και κοινωνικό κίνημα μεταρρύθμισης σε αυτή την πρακτική των Jains της μη βίας (ahimsa).

Κατά τη διάρκεια της Βρετανικής κατοχής της Ινδίας, η πρακτική της γύμνιας τους είχε σε μεγάλο βαθμό περιοριστεί. Ωστόσο, τώρα που υπάρχει μια ανεξάρτητη Δημοκρατία της Ινδίας, οι Jains μπορούν

που δημιουργήθηκαν. Η αμεσότητα της όψης τους και η τοποθέτησή τους σε κεντρικούς δημόσιους χώρους δείχνει ότι ήταν ένα ουσιαστικό μέρος της ζωής της κοινότητας, μέρος του ιστού της κοινωνικής, εκπαιδευτικής και θρησκευτικής ζωής τους.

Ο ιστορικός τέχνης Mulk Raj Anand συζητά σχετικά με αυτά τα δημόσια ερωτικά γλυπτά στο βιβλίο του *Kama Kala*, για να εξηγήσει τις διαφορές μεταξύ ανατολικής και δυτικής νοοτροπίας σχετικά με το ανθρώπινο σώμα και τη σεξουαλικότητα. Μιλώντας για αυτόν τον εορτασμό της ζωής, του σώματος που απεικονίζεται στη δημόσια τέχνη των αρχαίων ναών δεν έχει ενσωματωθεί στον δυτικόστροφο τρόπο ζωής της σύγχρονης Ινδίας.

(Το κείμενο είναι απόσπασμα από το βιβλίο της Aileen Goodson, «Θεραπεία, Γυμνισμός και Χαρά»)

Μετάφραση ***Κ.***

Το **Β΄ μέρος** θα δημοσιευθεί στο επόμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Παραπομπές

1. Απόσπασμα από ανώνυμο άρθρο στην εφημερίδα The Los Angeles Times, φύλλο 3ης Ιανουαρίου του 1988.
2. Tibor Sekelj, «Ζώντας στη Ζούγλα», Γυμνή Ζωή # 39 (Λος Άντζελες: Elysium, Inc, 1967).
3. Henry deHoratey, «Ο γυμνιστής Φαραώ», Γυμνή Ζωή # 9 (Λος Άντζελες: Elysium, Inc, 1962).
4. J. Herman, «Ο βασιλιάς και η βασίλισσα του Ήλιου», Γυμνή Περιπέτεια # 15 (Λος Άντζελες: Elysium, Inc, 1968).
5. Henry deHoratey, όπ. προηγ.
6. Στο ίδιο.
7. Anthony J. Papalas, «Ελληνική Στάση Απέναντι στο Γυμνό,» Γυμνή Περιπέτεια # 13 (Λος Άντζελες: Elysium, Inc, 1967).
8. Paul LeValley, «Αρχαία Ινδία» Ντυμένοι με τον Ήλιο, Vol.6.4 (Οσκός, Ουισκόνσιν: The Naturists, Inc, Χειμώνας, 1986-1987).
9. Papalas, όπ. προηγ.
10. Lynn Poole and Gray Pool, Ιστορία των Ολυμπιακών Αγώνων (New York: Ivan Obolensky Publishers, 1963).
11. Στο ίδιο.
12. Papalas, όπ. προηγ.
13. Poole, όπ. προηγ.
14. LeValley, όπ. προηγ.
15. Henry deHoratey, όπ. προηγ.
16. LeValley, όπ. προηγ.
17. Στο ίδιο.
18. Στο ίδιο.
19. Στο ίδιο.
20. Murray Wren, «Η Κοινωνική Ιστορία ύπο το Πρίσμα των Γυμνιστών» Γυμνή Περιπέτεια # 9 (Λος Άντζελες: Elysium, Inc, 1966).
21. Mulk Raj An and, Kama Kala (Nagel Pub-

π.Χ.), υπήρχε μια σειρά από ασκητικές αιρέσεις στην Ινδία, των οποίων τα μέλη περιφέρονταν γυμνά ως μέρος της πνευματικής τους πειθαρχίας.

Η μεγαλύτερη αίρεση, η Ajivikas, απαιτούσε την πλήρη γύμνια των μαθητών της. Η ομάδα αυτή διήρκεσε περίπου δύο χιλιάδες χρόνια πριν από τη πλήρη εξάλειψη της. Ο Βούδας ήταν ένας γυμνός ασκητής προτού ιδρύσει τη δική του θρησκεία, και έχει υπονοηθεί ότι έβαλε τους οπαδούς του να φορούν ράσα, κυρίως για να τους διακρίνουν από τις άλλες αιρέσεις.[16]

Σήμερα, οι περισσότεροι από τους γυμνούς αγίους άνδρες της Ινδίας σχετίζονται με την Jains, τα μέλη μιας μεγάλης ινδικής θρησκείας που ίδρυσε το 500 π.Χ. ο Μαχαβίρα, που επέμεινε στην πλήρη γύμνια των μοναχών ως μέρος του όρκου τους να εγκαταλείψουν τα εγκόσμια. Με τον καιρό υπήρξε μια διάσπαση σε αυτή την ομάδα, καθώς η γύμνια ήταν μια δυσκολία για όσους οπαδούς της Jains ζούσαν στις ψυχρότερες βόρειες περιοχές της Ινδίας. Αυτοί οι βόρειοι φόρεσαν ράσα και έγιναν γνωστοί ως Suetambaras ή τέσσερα «λευκά ράσα», ενώ οι νότιοι στη συνέχεια αναφέρονται ως Digambaras, ή «ντυμένοι με τον ουρανό». Οι Jains έχουν πολλούς οπαδούς στην Ινδία σήμερα.[17]

Ο Paul LeValley, στο άρθρο του «Αρχαία Ινδία», συγκρίνει τους Έλληνες με τους Γυμνοσοφιστές: «*Οι λόγοι που δώσανε για τον γυμνό ασκητισμό τους ή τους γυμνούς αθλητές τους ήταν εντυπωσιακά όμοιοι... Έκαναν λόγο για απόδοση... Κάθε γνωστή ομάδα γυμνών ινδών ασκητών εξήρε τις αξίες της απλής ζωής που το γυμνό ενθαρρύνει, ο νομοθέτης της Σπάρτης, υποστήριξε το γυμνό μεταξύ των πολιτών του για τον ίδιο λόγο... επί πλέον και για λόγους υγείας... Οι Γυμνοσοφιστές εξήραν το γυμνό ως μέθοδο οικοδόμησης της αντοχής, όπως και οι Έλληνες*». Ένας άλλος λόγος που προβάλλεται το γυμνό ήταν ότι προωθείται «*η ανεξάρτητη σκέψη και η αυτοπεποίθηση...*».

Ο LeValley αναφέρει περαιτέρω, ότι «*ο Μαχαβίρα επέπληξε τους Έλληνες, οι οποίοι περιορίζουν ως επί το πλείστον τη γύμνια τους στο γυμναστήριο, ότι είναι λιγότερο ασφαλείς από τους ινδούς ασκητές. Ο Μαχαβίρα αναφέρεται συχνά στο γυμνό ως μέθοδο απελευθέρωσης από τα δεσμά... να νιώθεις ικανοποίηση χωρίς ρούχα...*».[18] Ινδοί και Έλληνες συμφώνησαν ότι η γύμνια αντιπροσώπευε μια κατάσταση καθαρότη-

παγίωσε. Ο Γκάντι βάσισε το πολιτικό και κοινωνικό κίνημα μεταρρύθμισης σε αυτή την πρακτική των Jains της μη βίας (ahimsa).

Κατά τη διάρκεια της Βρετανικής κατοχής της Ινδίας, η πρακτική της γύμνιας τους είχε σε μεγάλο βαθμό περιοριστεί. Ωστόσο, τώρα που υπάρχει μια ανεξάρτητη Δημοκρατία της Ινδίας, οι Jains μπορούν

και πάλι απρόσκοπτα να ασκούν την θρησκευτική πρακτική της γύμνιας. Στην Ινδία σήμερα, μερικές γυναίκες έχουν ενταχθεί επίσης στις τάξεις των γυμνών ασκητών Jains.

Οι Σακκά, μια αίρεση Hindu της Ινδίας, έχουν μεταδώσει τις δικές τους παραδόσεις για το γυμνό στη σύγχρονη Ινδία μέσα από

τας, μέρος του ιστού της κοινωνικής, εκπαιδευτικής και θρησκευτικής ζωής τους.

Ο ιστορικός τέχνης Mulk Raj Anand συζητά σχετικά με αυτά τα δημόσια ερωτικά γλυπτά στο βιβλίο του *Kama Kala*, για να εξηγήσει τις διαφορές μεταξύ ανατολικής και δυτικής νοοτροπίας σχετικά με το ανθρώπινο σώμα και τη σεξουαλικότητα. Μιλώντας για αυτόν τον εορτασμό της ζωής, λέει: «*Υπάρχει μια αμοιβαία απόλαυση που δεν προκαλεί γέλιο, αλλά ευλάβεια... η λατρεία του ήλιου εκδηλωνόταν με την ενέργεια που φέρνει τα ανδρόγυνα μαζί... Οι ανδρικές και γυναικείες μορφές εκφράζουν έτσι την δυαδικότητα που επιθυμεί ο Ανώτατος Θεός, τα γήινα σύμβολα της ανδροπρέ-*

(Το κείμενο είναι απόσπασμα από το βιβλίο της Aileen Goodson, «Θεραπεία, Γυμνισμός και Χαρά»)

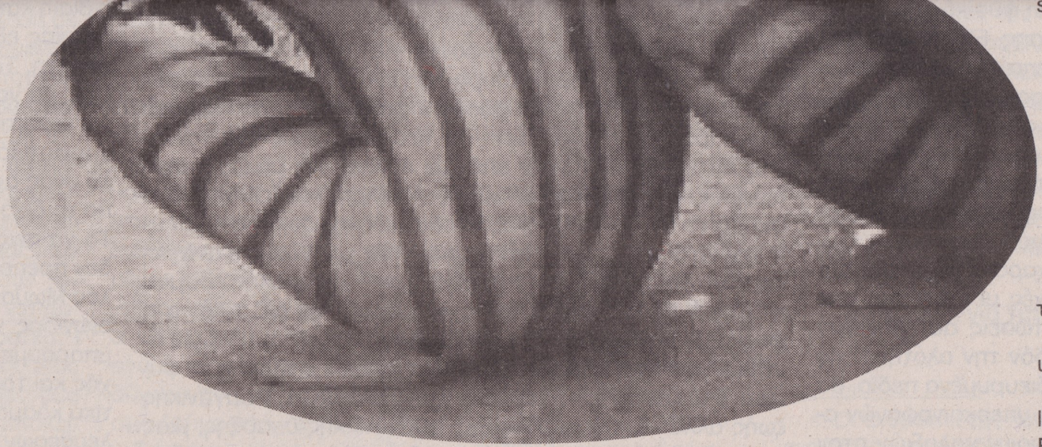
Μετάφραση ***Κ.***

Το **Β΄ μέρος** θα δημοσιευθεί στο επόμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Παραπομπές

1. Απόσπασμα από ανώνυμο άρθρο στην εφημερίδα The Los Angeles Times, φύλλο 3ης Ιανουαρίου του 1988.
2. Tibor Sekelj, «Ζώντας στη Ζούγλα», Γυμνή Ζωή # 39 (Λος Άντζελες: Elysium, Inc, 1967).
3. Henry deHoratey, «Ο γυμνιστής Φαραώ», Γυμνή Ζωή # 9 (Λος Άντζελες: Elysium, Inc, 1962).
4. J. Herman, «Ο βασιλιάς και η βασίλισσα του Ήλιου», Γυμνή Περιπέτεια # 15 (Λος Άντζελες: Elysium, Inc, 1968).
5. Henry deHoratey, όπ. προηγ.
6. Στο ίδιο.
7. Anthony J. Papalas, «Ελληνική Στάση Απέναντι στο Γυμνό,» Γυμνή Περιπέτεια # 13 (Λος Άντζελες: Elysium, Inc, 1967).
8. Paul LeValley, «Αρχαία Ινδία» Ντυμένοι με τον Ήλιο, Vol.6.4 (Οσκός, Ουισκόνσιν: The Naturists, Inc, Χειμώνας, 1986-1987).
9. Papalas, όπ. προηγ.
10. Lynn Poole and Gray Pool, Ιστορία των Ολυμπιακών Αγώνων (New York: Ivan Obolensky Publishers, 1963).
11. Στο ίδιο.
12. Papalas, όπ. προηγ.
13. Poole, όπ. προηγ.
14. LeValley, όπ. προηγ.
15. Henry deHoratey, όπ. προηγ.
16. LeValley, όπ. προηγ.
17. Στο ίδιο.
18. Στο ίδιο.
19. Στο ίδιο.
20. Murray Wren, «Η Κοινωνική Ιστορία υπό το Πρίσμα των Γυμνιστών»
Γυμνή Περιπέτεια # 9 (Λος Άντζελες: Elysium, Inc, 1966).
21. Mulk Raj An and, Kama Kala (Nagel Publishers, 1959), (από μια κριτική βιβλίου στην Evergreen Review για την οποία γίνεται αναφορά στη Γυμνή Ζωή # 2), (Λος Άντζελες: Elysium, Inc, 1961).

μνοσοφιστές: *«Οι λόγοι που δώσανε για τον γυμνό ασκητισμό τους ή τους γυμνούς αθλητές τους ήταν εντυπωσιακά όμοιοι... Έκαναν λόγο για απόδοση... Κάθε γνωστή ομάδα γυμνών ινδών ασκητών εξήρε τις αξίες της απλής ζωής που το γυμνό ενθαρρύνει, ο νομοθέτης της Σπάρτης, υποστήριξε το γυμνό μεταξύ των πολιτών του για τον ίδιο λόγο... επί πλέον και για λόγους υγείας... Οι Γυμνοσοφιστές εξήραν το γυμνό ως μέθοδο οικοδόμησης της αυτοχής, όπως και οι Έλληνες».* Ένας άλλος λόγος που προβάλλεται το γυμνό ήταν ότι προωθείται *«η ανεξάρτητη σκέψη και η αυτοπεποίθηση...».*

Ο LeValley αναφέρει περαιτέρω, ότι *«ο Μαχαβίρα επέπληξε τους Έλληνες, οι οποίοι περιορίζουν ως επί το πλείστον τη γύμνια τους στο γυμναστήριο, ότι είναι λιγότερο ασφαλείς από τους ινδούς ασκητές. Ο Μαχαβίρα αναφέρεται συχνά στο γυμνό ως μέθοδο απελευθέρωσης από τα δεσμά... να νιώθεις ικανοποίηση χωρίς ρούχα...».*[18] Ινδοί και Έλληνες συμφώνησαν ότι η γύμνια αντιπροσώπευε μια κατάσταση καθαρότητας και εντιμότητας.

Ο LeValley επισημαίνει, επίσης, την διαφορά μεταξύ των δύο πολιτισμών, όπως η Ελληνική έμφαση στην ομορφιά του ανθρώπινου σώματος, ένα θέμα πολύ μικρότερης σημασίας στην θρησκευτική φιλοσοφία της Ινδίας. Οι Γυμνοσοφιστές της Ινδίας αναφέρονται στη γύμνια τους, ως «βήμα προς την επίτευξη της ενότητας με ολόκληρο το σύμπαν, ή *moksha* («η ευδαιμονία του διαφωτισμού»)», ενώ οι Έλληνες θεωρούν το γυμνό ως βάση και έκφραση της ολότητας του ατόμου και της κοινωνίας των πολιτών. Οι Έλληνες δίνουν, έτσι, μεγαλύτερη έμφαση στη διασκέδαση, τη μουσική, το χορό και τη σωματική ευχαρίστηση.

«Ίσως η μεγαλύτερη αξία που και οι δύο ομάδες είχαν κοινή», συνεχίζει ο Levalley, *«... ήταν η ένωση του ινδικού ασκητισμού και των Ελλήνων αθλητών με την ιδέα της ειρήνης».*[19] Η βάση για την Ολυμπιάδα, για παράδειγμα, ήταν να φέρει σε επαφή εχθρικές Ελληνικές πόλεις-κράτη για τον ειρηνικό συναγωνισμό και τη φιλία, ενώ οι Jains, από την πλευρά τους, ασκούσαν τη μη βία (ahimsa) και τη χορτοφαγία. Ως σήμερα και πάλι απρόσκοπτα να ασκούν την θρησκευτική πρακτική της γύμνιας. Στην Ινδία σήμερα, μερικές γυναίκες έχουν ενταχθεί επίσης στις τάξεις των γυμνών ασκητών Jains.

Οι Σακκά, μια αίρεση Hindu της Ινδίας, έχουν μεταδώσει τις δικές τους παραδόσεις για το γυμνό στη σύγχρονη Ινδία μέσα από τις χιλιάδες των γυμνών γλυπτών που παραμένουν στους τοίχους της πόλης Khajurako. Χτισμένος περίπου το 1000 μ.Χ., ο ναός στο Khajurako προβάλλει τις αξίες των Σακκά στον σύγχρονο επισκέπτη με μια αμεσότητα που δεν αφήνει τίποτα στη φαντασία. *«Δεκάδες χιλιάδες μορφές ανθρώπων και ζώων χορεύουν χαρούμενα πάνω και γύρω από την πρόσοψη των κτιρίων αυτών... Οι βασιλιάδες και οι κοινοί άνθρωποι απεικονίζονται σε χαρούμενη σεξουαλική ένωση, εντελώς γυμνοί εκτός από τα κοσμήματα που φορούν –χάντρες, βραχιόλια– και από την υπόλοιπη διακόσμηση... Η ομορφιά του σώματος εξυψώνεται, αλλά επιδεικνύεται κιόλας. Και, εφ' όσον η σεξουαλική λειτουργία είναι κι αυτή μέρος του σώματος, εξυψώνεται και αυτή».*[20]

Ο ναός Khajurako δεν αποτελεί μεμονωμένο παράδειγμα μεγάλης ανοχής στον γυμνισμό στην αρχαία Ινδία. Άλλοι ινδικοί ναοί, όπως τα ιερά στην Konarak και την Ellora, εμφανίζουν επίσης άκρως ρεαλιστικά ερωτικά γλυπτά. Οι παραστάσεις αυτές, προφανώς, δεν θεωρούνταν άσεμνες από τους ανθρώπους που έζησαν την εποχή λέει: *«Υπάρχει μια αμοιβαία απόλαυση που δεν προκαλεί γέλιο, αλλά ευλάβεια... η λατρεία του ήλιου εκδηλωνόταν με την ενέργεια που φέρνει τα ανδρόγυνα μαζί... Οι ανδρικές και γυναικείες μορφές εκφράζουν έτσι την δυαδικότητα που επιθυμεί ο Ανώτατος Θεός, τα γήινα σύμβολα της ανδροπρέπειας και της αναπαραγωγής. Και ακριβώς όπως η ανθρώπινη αγάπη μας θεωρείται σύμβολο της μεγάλης αγάπης του Ανώτατου Θεού, έτσι η χαρά της φυσικής Ένωσης εκφράζει την απεριόριστη χαρά της θεότητας στη δημιουργία».*[21]

Ο Mulk Raj Anand σημειώνει ότι το σεξ έχει οδηγηθεί σε «κρυμμένες γωνιές» στη δύση. Πιστεύει ότι οι σύγχρονες τάσεις της σεμνοτυφίας που προέρχονται από τη δυτική θρησκευτική διδασκαλία είναι ένα ατυχές μέρος του δυτικού πολιτισμού γενικότερα και δεν επιτρέπουν την απόλαυση ή την ανοιχτή συζήτηση για την τρυφερότητα της πρακτικής της συνουσίας.

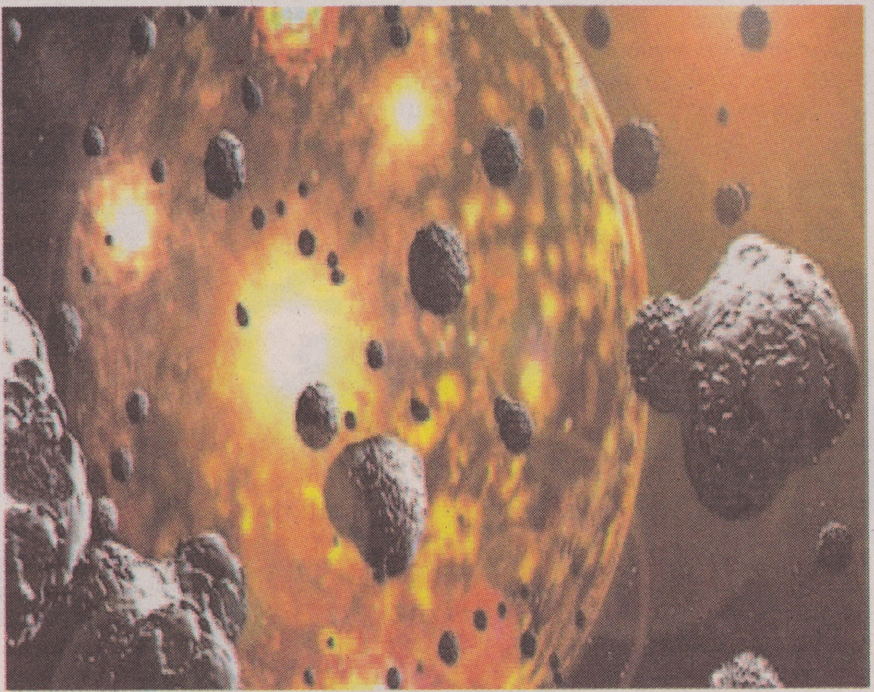
Ενώ οι σύγχρονοι ινδοί ξεναγοί δεν μπορούν να αποφύγουν να δείχνουν αυτά τα γυμνά γλυπτά του Khajurako, της Konarak και της Ellora σε τουρίστες από άλλες χώρες, έχει αναφερθεί από πολλούς παρατηρητές ότι δεν είναι άνετοι με αυτό. Είναι προφανές ότι η ελευθερία

sky Publishers, 1963).
11. Στο ίδιο.
12. Papalas, όπ. προηγ.
13. Poole, όπ. προηγ.
14. LeValley, όπ. προηγ.
15. Henry deHoratey, όπ. προηγ.
16. LeValley, όπ. προηγ.
17. Στο ίδιο.
18. Στο ίδιο.
19. Στο ίδιο.
20. Murray Wren, «Η Κοινωνική Ιστορία ύπο το Πρίσμα των Γυμνιστών» Γυμνή Περιπέτεια # 9 (Λος Άντζελες: Elysium, Inc, 1966).
21. Mulk Raj An and, Kama Kala (Nagel Publishers, 1959), (από μια κριτική βιβλίου στην Evergreen Review για την οποία γίνεται αναφορά στη Γυμνή Ζωή # 2), (Λος Άντζελες: Elysium, Inc, 1961).

Το Σύμπαν, ο Άνθρωπος και το ζήτημα της Βίας

«Όταν μια λεοπάρδαλη σκοτώνει, δεν είναι περισσότερο βίαιη ή θυμωμένη από ό,τι είναι η αντιλόπη με το χορτάρι που τρώει. Οι περισσότερες περιγραφές των κυνηγών δίνουν έμφαση στο ότι η πράξη του φόνου είναι μια στιγμή συμπόνιας και σεβασμού: ευγνωμοσύνης προς το ζώο που δέχεται να πεθάνει».

ΜΠΡΟΥΣ ΤΣΑΝΤΟΥΙΝ,
Τα μονοπάτια των τραγουδιών

Με αφορμή τη συζήτηση της 16 Μαΐου στο Πολυτεχνείο (της Αθήνας) με θέμα Αναρχία και Βία και τους προβληματισμούς που αναπτύχθηκαν, καταγράφονται κάποιες σκέψεις, είτε αυτές παρουσιάστηκαν στη συζήτηση είτε προέκυψαν κατόπιν, εμπνευσμένες από όσα ειπώθηκαν και αποτέλεσαν τροφή για σκέψη. Ωστόσο, πολλά ακόμη μένουν να ειπωθούν και πέρα από αυτό το κείμενο και θα ήταν χρήσιμο να ξανανοίξει μία ευρύτερη συζήτηση για το ζήτημα της βίας, που είναι τόσο πολύπλευρο και διαρκώς παίρνει νέες μορφές, σαν μία λερναία Ύδρα, που καλούμαστε με κοφτερές σκέψεις να προλάβουμε.

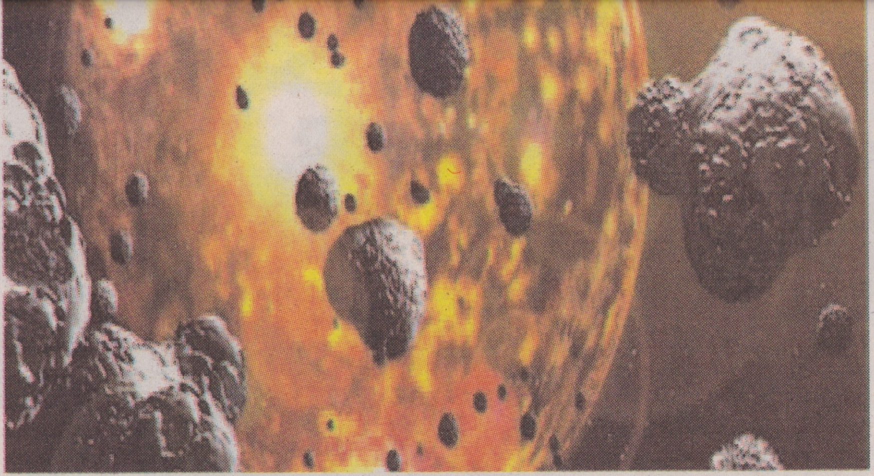
Σαν ένα πρώτο βήμα, θα μπορούσαμε να διακρίνουμε την βία σε φυσική και μη φυσική. Ένας τέτοιος διαχωρισμός είναι απαραίτητος για να γίνει μια θεμελιώδης διάκριση ανάμεσα σε δυο μορφές βίας που απέχουν παρασάγγας η μία της άλλης. Στη φυσική της μορφή η βία είναι σχεδόν ένα ένστικτο επιβίωσης. Είναι η στιγμιαία αντίδραση κάποιου που αμύνεται ή επιτίθεται για να εξασφαλίσει τροφή ή να μη γίνει ο ίδιος τροφή κάποιου άλλου πλάσματος. Υπάρχουν επίσης βίαιες καταστάσεις στη φύση, με την έννοια ότι συμβαίνουν απότομες μεταβολές από μία κατάσταση σε άλλη, από μία μορφή ενέργειας στην άλλη, όπως για παράδειγμα η έκρηξη ενός ηφαιστείου. Παρατηρούμε στο σήμερα, αλλά και σε παλιότερες εποχές, φυσικά φαινόμενα που, αν μη τι άλλο, χαρακτηρίζονται από σφοδρή και ανείπωτη βιαιότητα. Βροχές μετεωριτών, σεισμοί, τυφώνες, ακόμη μάλιστα και πτώσεις αστεροειδών που είναι σε θέση να αφανίσουν σχεδόν την ολότητα της ζωής πάνω στη Γη. Σε ένα ακόμη πιο διευρυμένο πεδίο, θα

θα συγκρουστώ μαζί του και θα φέρω τον όλεθρο. Δεν έχω όμως προθέσεις, ούτε καλές ούτε κακές, γιατί την μοίρα μου κυβερνά η τυχαιότητα.

Θα μπορούσε να πει όμως κάποιος, «εντάξει, δηλαδή όταν έχουμε το γεγονός του φόνου για την ανάγκη της τροφής αλλά ακόμη περισσότερο το γεγονός της εξολόθρευσης, λόγω ενός τυχαίου φυσικού φαινομένου, δεν έχουμε μια επιβολή;». Η απάντηση θα ήταν αρνητική, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν υπάρχει δόλος, δεν υπάρχει σχεδιασμός, μηχανορραφία, ακόμη αν θέλετε και πολιτική. Ό,τι συμβαίνει δε δημιουργεί εξουσιαστικές σχέσεις γιατί δεν υπάρχει η βούληση για κάτι τέτοιο. Υπάρχει απλώς η ανάγκη και το τυχαίο, κομμάτια της φύσης από καταβολής κόσμου και όχι ένας εξουσιαστικός σχεδιασμός. **Με άλλα λόγια η φυσική βία συμβαίνει, δεν έχει επιλογή να μην συμβεί. Σε αντίθεση με την μη-φυσική που είναι προϊόν επιλογής.** Η φυσική βία λοιπόν είναι σύμφυτη όχι απλώς της οργανικής

μια πιο ισόρροπη κατάσταση ανάμεσα στο λογικό και το άγριο. Ο άνθρωπος λοιπόν, κοινωνός και αυτός της φυσικής βίας, βάζει την μνήμη ως έναν νέο «παίκτη» στο παιχνίδι της ζωής. Το ίδιο κάνει και με την διάσταση της φυσικής βίας που έλκει την γέννηση της στην τυχαιότητα. Την παρατηρεί, την καταγράφει στο θυμικό του, την κάνει σκοτεινή ιστορία και αλλόκοτο τραγούδι. Την εξανθρωπίζει και ζει αρμονικά μαζί της. Μιλάει τις χειμερινές νύχτες γύρω απ' την φωτιά, για τις θέσεις του Ωρίωνα και του Μπεντελγέζ,[1] αφηγείται τους πύρινους ταξιδευτές του ουρανού και μοιράζεται με την συντροφιά όχι μόνο το κρέας του κυνηγιού, αλλά και το αποτύπωμα των άστρων στην άδολη ψυχή του. Εδώ βρίσκεται και το «κλειδί» για την περαιτέρω σύζευξη φύσης-ελευθερίας. Το ανθρώπινο πλάσμα που αναπτύσσεται μέσα σε αυτήν οικειοποιείται ως χώμα απ' το χώμα της την φυσική βία, για να συνεχίσει να υπάρχει και να εξελίσσεται ελεύθερα. Και όταν μιλάμε για ελεύθερη εξέλιξη σαφώς και εννοούμε την οποιαδήποτε προσθήκη ανεξούσιας κουλτούρας στις ανθρώπινες κοινότητες πριν την επιβολή του κράτους και του πολιτισμού.

Σε φυσικές κοινότητες –και μάλιστα σε κοινότητες που ζουν νομαδικά και δίχως σχέσεις ιδιοκτησίας και χρησικτησίας της γης και του κόσμου που τους περιβάλλει– η βίαιη κατάσταση, που στοχεύει στην επιβολή και καθιέρωση μίας εξουσίας οποιουδήποτε είδους, είναι σχεδόν ανύπαρκτη. Το να θεωρήσουμε ότι κάποιος που σκοτώνει ένα ζώο για να το φάει, ζώντας σε μία ελεύθερη κοινότητα, είναι επιθετικός, θα μπορούσε να θεωρηθεί τουλάχιστον αναχρονιστικό. Με άλλα λόγια, είναι σαν να βάζουμε στο μυαλό ενός ανθρώπου με τελείως διαφορετικό τρόπο ζωής από το δικό μας αντιλήψεις βαθιά ριζωμένες στον πολιτισμό. Το να πεις σε έναν κυνηγό των ελεύθερων κοινοτήτων ότι δεν πρέπει να τρώει κρέας είναι σα να εμφανίζεσαι σαν άλλος Μωυσής του πολιτισμού που θέλεις να επιβάλλεις τους αιώνιους νόμους σου γραμμένους πάνω σε πέτρες. Δεν μπορούμε να φυτεύουμε τις αντιλήψεις της δικής μας εποχής και του δικού μας πολιτισμού σε ένα τελείως διαφορε-

Με αφορμή τη συζήτηση της 16 Μαΐου στο Πολυτεχνείο (της Αθήνας) με θέμα Αναρχία και Βία και τους προβληματισμούς που αναπτύχθηκαν, καταγράφονται κάποιες σκέψεις, είτε αυτές παρουσιάστηκαν στη συζήτηση είτε προέκυψαν κατόπιν, εμπνευσμένες από όσα ειπώθηκαν και αποτέλεσαν τροφή για σκέψη. Ωστόσο, πολλά ακόμη μένουν να ειπωθούν και πέρα από αυτό το κείμενο και θα ήταν χρήσιμο να ξανανοίξει μία ευρύτερη συζήτηση για το ζήτημα της βίας, που είναι τόσο πολύπλευρο και διαρκώς παίρνει νέες μορφές, σαν μία λερναία Ύδρα, που καλούμαστε με κοφτερές σκέψεις να προλάβουμε.

Σαν ένα πρώτο βήμα, θα μπορούσαμε να διακρίνουμε την βία σε φυσική και μη φυσική. Ένας τέτοιος διαχωρισμός είναι απαραίτητος για να γίνει μια θεμελιώδης διάκριση ανάμεσα σε δυο μορφές βίας που απέχουν παρασάγγας η μία της άλλης. Στη φυσική της μορφή η βία είναι σχεδόν ένα ένστικτο επιβίωσης. Είναι η στιγμιαία αντίδραση κάποιου που αμύνεται ή επιτίθεται για να εξασφαλίσει τροφή ή να μη γίνει ο ίδιος τροφή κάποιου άλλου πλάσματος. Υπάρχουν επίσης βίαιες καταστάσεις στη φύση, με την έννοια ότι συμβαίνουν απότομες μεταβολές από μία κατάσταση σε άλλη, από μία μορφή ενέργειας στην άλλη, όπως για παράδειγμα η έκρηξη ενός ηφαιστείου. Παρατηρούμε στο σήμερα, αλλά και σε παλιότερες εποχές, φυσικά φαινόμενα που, αν μη τι άλλο, χαρακτηρίζονται από σφοδρή και ανείπωτη βιαιότητα. Βροχές μετεωριτών, σεισμοί, τυφώνες, ακόμη μάλιστα και πτώσεις αστεροειδών που είναι σε θέση να αφανίσουν σχεδόν την ολότητα της ζωής πάνω στη Γη. Σε ένα ακόμη πιο διευρυμένο πεδίο, θα μπορούσαμε να αναφέρουμε εκρήξεις υπερκαινοφανών αστέρων, ακόμη και τον θάνατο ολόκληρων γαλαξιών στον χώρο και τον χρόνο. Η φυσική βία λοιπόν μπορεί να είναι άπειρα καταστροφική. Είναι όμως αυτή εργαλείο επιβολής; Σε καμιά περίπτωση, θα απαντούσαμε δίχως πολύ σκέψη. **Γιατί η φυσική βία διακρίνεται από δύο κυρίως ξεκάθαρα χαρακτηριστικά· την ανάγκη και την τυχαιότητα**. Είμαι ένα σαρκοφάγο ζώο στις αχανείς εκτάσεις της αφρικανικής σαβάνας. Η φύση μου είναι να τρέφομαι με σάρκες άλλων ζώων. Ο φόνος είναι απαραίτητος για να με θρέψει. Η ανάγκη, λοιπόν, με κυριεύει και πράττω. Είμαι ο κομήτης Hale-Bopp και διασχίζω το σύμπαν με απίστευτη ταχύτητα δίχως σκοπό, σχέδιο και προορισμό. Αν η τροχιά μου με φέρει στο χωροχρονικό σημείο που βρίσκεται ένας πλανήτης με ζωή, θα συγκρουστώ μαζί του και θα φέρω τον όλεθρο. Δεν έχω όμως προθέσεις, ούτε καλές ούτε κακές, γιατί την μοίρα μου κυβερνά η τυχαιότητα.

Θα μπορούσε να πει όμως κάποιος, «εντάξει, δηλαδή όταν έχουμε το γεγονός του φόνου για την ανάγκη της τροφής αλλά ακόμη περισσότερο το γεγονός της εξολόθρευσης, λόγω ενός τυχαίου φυσικού φαινομένου, δεν έχουμε μια επιβολή;». Η απάντηση θα ήταν αρνητική, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν υπάρχει δόλος, δεν υπάρχει σχεδιασμός, μηχανορραφία, ακόμη αν θέλετε και πολιτική. Ό,τι συμβαίνει δε δημιουργεί εξουσιαστικές σχέσεις γιατί δεν υπάρχει η βούληση για κάτι τέτοιο. Υπάρχει απλώς η ανάγκη και το τυχαίο, κομμάτια της φύσης από καταβολής κόσμου και όχι ένας εξουσιαστικός σχεδιασμός. **Με άλλα λόγια η φυσική βία συμβαίνει, δεν έχει επιλογή να μην συμβεί. Σε αντίθεση με την μη-φυσική που είναι προϊόν επιλογής.** Η φυσική βία λοιπόν είναι σύμφυτη όχι απλώς της οργανικής ζωής αλλά και της ευρύτερης, συμπαντικής ύπαρξης, μιας και την συναντάμε σε ακόμη πιο ακραίες μορφές στις διάφορες δράσεις ανόργανων σωμάτων.

Εδώ, όμως, γεννιέται ακόμη ένα σημαντικό ερώτημα· χωράει η φυσική βία σε έναν κόσμο που θέλει να βαδίσει προς την απόλυτη ελευθερία; Θα απαντούσαμε ευθέως «φυσικά» και εδώ η συγκεκριμένη λέξη θα φωτίζει ολοκάθαρα το παραπάνω ερώτημα, μιας και η απάντηση δεν μπορεί παρά να περιέχει μέσα της την Φύση. Διότι η απόλυτη ελευθερία είναι μια κατάσταση πέρα για πέρα φυσική. Και εδώ είναι σημαντικό να αναφερθεί η παρουσία του ανθρώπου ως έλλογου όντως μέσα σε έναν κόσμο φυσικής βίας. Με άλλα λόγια η ανθρωπινότητα, αν και δεν υψώθηκε ποτέ πάνω απ' την τυχαιότητα και την ανάγκη, πως ήταν άλλωστε δυνατόν, κατάφερε να δώσει στην φυσική βία στοιχεία συμπόνιας, έλλογης εντιμότητας και ονειρικού ενδοσκοπισμού. Ο φόνος μιας αντιλόπης για τον απολίτιστο κυνηγό δεν ήταν μια συνθήκη που τον άφηνε συναισθηματικά ανεπηρέαστο. Το αντίθετο μάλιστα, υ-

πίζει και ζει αρμονικά μαζί της. Μιλάει τις χειμερινές νύχτες γύρω απ' την φωτιά, για τις θέσεις του Ωρίωνα και του Μπεντελγέζ,[1] αφηγείται τους πύρινους ταξιδευτές του ουρανού και μοιράζεται με την συντροφιά όχι μόνο το κρέας του κυνηγιού, αλλά και το αποτύπωμα των άστρων στην άδολη ψυχή του. Εδώ βρίσκεται και το «κλειδί» για την περαιτέρω σύζευξη φύσης-ελευθερίας. Το ανθρώπινο πλάσμα που αναπτύσσεται μέσα σε αυτήν οικειοποιείται ως χώμα απ' το χώμα της την φυσική βία, για να συνεχίσει να υπάρχει και να εξελίσσεται ελεύθερα. Και όταν μιλάμε για ελεύθερη εξέλιξη σαφώς και εννοούμε την οποιαδήποτε προσθήκη ανεξούσιας κουλτούρας στις ανθρώπινες κοινότητες πριν την επιβολή του κράτους και του πολιτισμού.

Σε φυσικές κοινότητες –και μάλιστα σε κοινότητες που ζουν νομαδικά και δίχως σχέσεις ιδιοκτησίας και χρησικτησίας της γης και του κόσμου που τους περιβάλλει– η βίαιη κατάσταση, που στοχεύει στην επιβολή και καθιέρωση μίας εξουσίας οποιουδήποτε είδους, είναι σχεδόν ανύπαρκτη. Το να θεωρήσουμε ότι κάποιος που σκοτώνει ένα ζώο για να το φάει, ζώντας σε μία ελεύθερη κοινότητα, είναι επιθετικός, θα μπορούσε να θεωρηθεί τουλάχιστον αναχρονιστικό. Με άλλα λόγια, είναι σαν να βάζουμε στο μυαλό ενός ανθρώπου με τελείως διαφορετικό τρόπο ζωής από το δικό μας αντιλήψεις βαθιά ριζωμένες στον πολιτισμό. Το να πεις σε έναν κυνηγό των ελεύθερων κοινοτήτων ότι δεν πρέπει να τρώει κρέας είναι σα να εμφανίζεσαι σαν άλλος Μωυσής του πολιτισμού που θέλεις να επιβάλλεις τους αιώνιους νόμους σου γραμμένους πάνω σε πέτρες. Δεν μπορούμε να φυτεύουμε τις αντιλήψεις της δικής μας εποχής και του δικού μας πολιτισμού σε ένα τελείως διαφορετικό κόσμο. Επίσης, το να ταυτίζουμε την κρεοφαγία των ελεύθερων κυνηγών με την επιβολή είναι παραπλανητικό, γιατί πέρα από το ότι ο κύκλος της φυσικής ζωής περιλαμβάνει και την βρώση ενός ζώου από ένα άλλο, η ίδια η διαδικασία του κυνηγιού γινόταν τις περισσότερες φορές τελετουργικά και ο κυνηγός συχνά θεωρούσε ότι η ψυχή του ζώου έμπαινε μέσα του. Δεν υπήρχε δηλαδή καν η επιθετική διάθεση. Το ποσό της βίας που έπαιρνε σχήμα απ' την δράση του κυνηγού δεν ήταν ζήτημα κάποιου «ποσοστού που του αναλογούσε». Εδώ μιλάμε ξεκάθαρα για ποσά βίας τέτοιου βαθμού, ώστε το κυνήγι να στεφτεί με επιτυχία και οι ελεύθεροι άνθρωποι να μην λιμοκτονήσουν. Το ζήτημα λοιπόν γίνεται απλό. Η βία που ασκούσε ο απολίτιστος κυνηγός δεν διαφέρει σε τίποτα από αυτήν που ασκούνε σήμερα όλοι οι θηρευτές του ζωικού βασιλείου για να γεμίσουν το στομάχι τους. Χαρακτηρίζεται σαφώς από φυσικότητα μιας και αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του κύκλου της ζωής.

Ας δούμε λοιπόν και το κομμάτι της βίας που χαρακτηρίσαμε παραπάνω ως μη-φυσική. Θα μπορούσε κάλλιστα να ονομαστεί και ως *πολιτισμική βία*, ως ο αντίποδας της φυσικής, μιας και η έλευση της ταυτίζεται με την εδραίωση του πολιτισμού στο ανθρώπινο γένος. Έτσι αν και είναι ήδη πρό-

χουν παρασάγγας η μία της άλλης. Στη φυσική της μορφή η βία είναι σχεδόν ένα ένστικτο επιβίωσης. Είναι η στιγμιαία αντίδραση κάποιου που αμύνεται ή επιτίθεται για να εξασφαλίσει τροφή ή να μη γίνει ο ίδιος τροφή κάποιου άλλου πλάσματος. Υπάρχουν επίσης βίαιες καταστάσεις στη φύση, με την έννοια ότι συμβαίνουν απότομες μεταβολές από μία κατάσταση σε άλλη, από μία μορφή ενέργειας στην άλλη, όπως για παράδειγμα η έκρηξη ενός ηφαιστείου. Παρατηρούμε στο σήμερα, αλλά και σε παλιότερες εποχές, φυσικά φαινόμενα που, αν μη τι άλλο, χαρακτηρίζονται από σφοδρή και ανείπωτη βιαιότητα. Βροχές μετεωριτών, σεισμοί, τυφώνες, ακόμη μάλιστα και πτώσεις αστεροειδών που είναι σε θέση να αφανίσουν σχεδόν την ολότητα της ζωής πάνω στη Γη. Σε ένα ακόμη πιο διευρυμένο πεδίο, θα μπορούσαμε να αναφέρουμε εκρήξεις υπερκαινοφανών αστέρων, ακόμη και τον θάνατο ολόκληρων γαλαξιών στον χώρο και τον χρόνο. Η φυσική βία λοιπόν μπορεί να είναι άπειρα καταστροφική. Είναι όμως αυτή εργαλείο επιβολής; Σε καμιά περίπτωση, θα απαντούσαμε δίχως πολύ σκέψη. **Γιατί η φυσική βία διακρίνεται από δύο κυρίως ξεκάθαρα χαρακτηριστικά· την ανάγκη και την τυχαιότητα**. Είμαι ένα σαρκοφάγο ζώο στις αχανείς εκτάσεις της αφρικανικής σαβάνας. Η φύση μου είναι να τρέφομαι με σάρκες άλλων ζώων. Ο φόνος είναι απαραίτητος για να με θρέψει. Η ανάγκη, λοιπόν, με κυριεύει και πράττω. Είμαι ο κομήτης Hale-Bopp και διασχίζω το σύμπαν με απίστευτη ταχύτητα δίχως σκοπό, σχέδιο και προορισμό. Αν η τροχιά μου με φέρει στο χωροχρονικό σημείο που βρίσκεται ένας πλανήτης με ζωή, μου κυβερνά η τυχαιότητα.

Θα μπορούσε να πει όμως κάποιος, «εντάξει, δηλαδή όταν έχουμε το γεγονός του φόνου για την ανάγκη της τροφής αλλά ακόμη περισσότερο το γεγονός της εξολόθρευσης, λόγω ενός τυχαίου φυσικού φαινομένου, δεν έχουμε μια επιβολή;». Η απάντηση θα ήταν αρνητική, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν υπάρχει δόλος, δεν υπάρχει σχεδιασμός, μηχανορραφία, ακόμη αν θέλετε και πολιτική. Ό,τι συμβαίνει δε δημιουργεί εξουσιαστικές σχέσεις γιατί δεν υπάρχει η βούληση για κάτι τέτοιο. Υπάρχει απλώς η ανάγκη και το τυχαίο, κομμάτια της φύσης από καταβολής κόσμου και όχι ένας εξουσιαστικός σχεδιασμός. **Με άλλα λόγια η φυσική βία συμβαίνει, δεν έχει επιλογή να μην συμβεί. Σε αντίθεση με την μη-φυσική που είναι προϊόν επιλογής.** Η φυσική βία λοιπόν είναι σύμφυτη όχι απλώς της οργανικής ζωής αλλά και της ευρύτερης, συμπαντικής ύπαρξης, μιας και την συναντάμε σε ακόμη πιο ακραίες μορφές στις διάφορες δράσεις ανόργανων σωμάτων.

Εδώ, όμως, γεννιέται ακόμη ένα σημαντικό ερώτημα· χωράει η φυσική βία σε έναν κόσμο που θέλει να βαδίσει προς την απόλυτη ελευθερία; Θα απαντούσαμε ευθέως «φυσικά» και εδώ η συγκεκριμένη λέξη θα φώτιζε ολοκάθαρα το παραπάνω ερώτημα, μιας και η απάντηση δεν μπορεί παρά να περιέχει μέσα της την Φύση. Διότι η απόλυτη ελευθερία είναι μια κατάσταση πέρα για πέρα φυσική. Και εδώ είναι σημαντικό να αναφερθεί η παρουσία του ανθρώπου ως έλλογου όντως μέσα σε έναν κόσμο φυσικής βίας. Με άλλα λόγια η ανθρωπινότητα, αν και δεν υψώθηκε ποτέ πάνω απ' την τυχαιότητα και την ανάγκη, πως ήταν άλλωστε δυνατόν, κατάφερε να δώσει στην φυσική βία στοιχεία συμπόνιας, έλλογης εντιμότητας και ονειρικού ενδοσκοπισμού. Ο φόνος μιας αντιλόπης για τον απολίτιστο κυνηγό δεν ήταν μια συνθήκη που τον άφηνε συναισθηματικά ανεπηρέαστο. Το αντίθετο μάλιστα. Υπάρχουν περιπτώσεις που ο κυνηγός ταυτιζόταν με το ζώο, έμπαινε σε μια διαδικασία ταύτισης και πόνου, μέσα απ' την οποία ξαναζούσε την ίδια την διαδικασία του κυνηγιού αλλά αυτή την φορά απ' την μεριά του ζώου. Ο αρχέγονος σαμανισμός κάνει την εμφάνιση του. Η ανθρωπινότητα παίρνει με την ιδιαιτερότητα του λόγου και μέσα απ' τον μύθο την ανάγκη της φυσικής βίας και την οδηγεί σε η βίαιη κατάσταση, που στοχεύει στην επιβολή και καθιέρωση μίας εξουσίας οποιουδήποτε είδους, είναι σχεδόν ανύπαρκτη. Το να θεωρήσουμε ότι κάποιος που σκοτώνει ένα ζώο για να το φάει, ζώντας σε μία ελεύθερη κοινότητα, είναι επιθετικός, θα μπορούσε να θεωρηθεί τουλάχιστον αναχρονιστικό. Με άλλα λόγια, είναι σαν να βάζουμε στο μυαλό ενός ανθρώπου με τελείως διαφορετικό τρόπο ζωής από το δικό μας αντιλήψεις βαθιά ριζωμένες στον πολιτισμό. Το να πεις σε έναν κυνηγό των ελεύθερων κοινοτήτων ότι δεν πρέπει να τρώει κρέας είναι σα να εμφανίζεσαι σαν άλλος Μωυσής του πολιτισμού που θέλεις να επιβάλλεις τους αιώνιους νόμους σου γραμμένους πάνω σε πέτρες. Δεν μπορούμε να φυτεύουμε τις αντιλήψεις της δικής μας εποχής και του δικού μας πολιτισμού σε ένα τελείως διαφορετικό κόσμο. Επίσης, το να ταυτίζουμε την κρεοφαγία των ελεύθερων κυνηγών με την επιβολή είναι παραπλανητικό, γιατί πέρα από το ότι ο κύκλος της φυσικής ζωής περιλαμβάνει και την βρώση ενός ζώου από ένα άλλο, η ίδια η διαδικασία του κυνηγιού γινόταν τις περισσότερες φορές τελετουργικά και ο κυνηγός συχνά θεωρούσε ότι η ψυχή του ζώου έμπαινε μέσα του. Δεν υπήρχε δηλαδή καν η επιθετική διάθεση. Το ποσό της βίας που έπαιρνε σχήμα απ' την δράση του κυνηγού δεν ήταν ζήτημα κάποιου «ποσοστού που του αναλογούσε». Εδώ μιλάμε ξεκάθαρά για ποσά βίας τέτοιου βαθμού, ώστε το κυνήγι να στεφτεί με επιτυχία και οι ελεύθεροι άνθρωποι να μην λιμοκτονήσουν. Το ζήτημα λοιπόν γίνεται απλό. Η βία που ασκούσε ο απολίτιστος κυνηγός δεν διαφέρει σε τίποτα από αυτήν που ασκούνε σήμερα όλοι οι θηρευτές του ζωικού βασιλείου για να γεμίσουν το στομάχι τους. Χαρακτηρίζεται σαφώς από φυσικότητα μιας και αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του κύκλου της ζωής.

Ας δούμε λοιπόν και το κομμάτι της βίας που χαρακτηρίσαμε παραπάνω ως μη-φυσική. Θα μπορούσε κάλλιστα να ονομαστεί και ως *πολιτισμική βία*, ως ο αντίποδας της φυσικής, μιας και η έλευσή της ταυτίζεται με την εδραίωση του πολιτισμού στο ανθρώπινο γένος. Έτσι αν και είναι ήδη πρόδηλο, ας ξεκαθαρίσουμε πως η μη-φυσική ή πολιτισμική βία είναι μια δράση που αφορά αποκλειστικά και μόνο τους ανθρώπους απ' το χρονικό σημείο που αυτοί άρχισαν να γεύονται το δηλητήριο του πολιτισμού. Δεν αφορά κανένα άλλο κομμάτι της ύπαρξης που βρίσκεται σε φυσική κατάσταση. **Η πολιτισμική βία γεννά εξουσία για τον απλούστατο λόγο ότι και η ίδια είναι γέννημα εξουσίας**. Είναι βία που στρέφεται ενάντια σε άλλους ανθρώπους ή ενάντια στην φύση με σκοπό την εκμετάλλευση, την επιβολή και υποδούλωση. Δεν ισχύει εδώ η συνθήκη της φυσικής βίας, δηλαδή το πλαίσιο «δεν μπορώ να κάνω αλλιώς». Εδώ μιλάμε ξεκάθαρα για επιλογή και μάλιστα συνήθως με οργανωμένους σχεδιασμούς που η επανάληψη τους γεννά εξουσία. Για παράδειγμα ένας βασιλιάς που ασκεί μέσα απ' τους κρατικούς

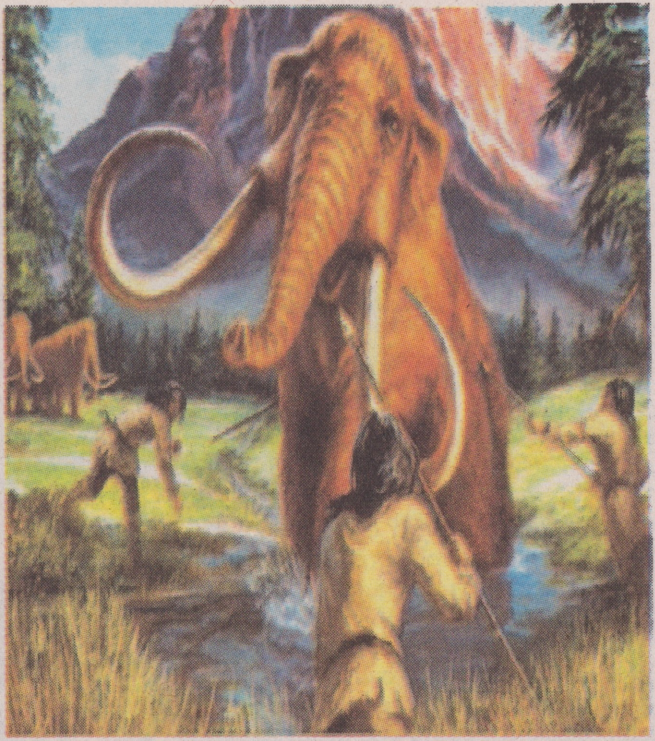
μηχανισμούς βία στους υπηκόους του δεν είναι «θύμα» ούτε ανάγκης, ούτε τυχαιότητας. Ασκεί ξεδιάντροπα την πολιτισμική του βία στους σκλάβους συστηματικά και με τον ορισμό της ιδιοτέλειας. Ένας σκύλος απ' την άλλη που δαγκώνει κάποιον γιατί του τράβηξε το κόκκαλο απ' το στόμα, δεν είναι ιδιοτελής, γιατί υπερασπίζεται την τροφή του. Δεν τρώω, δεν ζω. Δεν υπάρχει λοιπόν ιδιοτέλεια, όταν το «όφελος» καλύπτει βασικές ανάγκες. Άρα στο δεύτερο παράδειγμα δεν υπάρχει επιλογή. Η πολιτισμική βία, λοιπόν, έγινε η μητρίδα κάθε εξουσίας. Είναι αυτή που έχουν απέναντι τους οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι εδώ και χιλιετηρίδες βίαιων κοινωνικών αγώνων ενάντια στο κράτος.

Στη μη φυσική και ανελεύθερη κατάσταση, λοιπόν, βρίσκουμε τη μη φυσική βία, που έχει τελείως διαφορετικές προθέσεις και θέλει να επιτελέσει τελείως διαφορετικούς σκοπούς. Θέτει εκ των προτέρων συγκεκριμένους στόχους, είναι συστηματική και θέλει μεταξύ άλλων να επιβληθεί (χωρίς όμως συχνά αυτό να το επιτυγχάνει), γιατί είναι μέσα στις προθέσεις της να κυριαρχήσει. Από έναν βιομήχανο, που κρατάει φυλακισμένα ζώα, σε εξαθλιωμένες συνθήκες, τα ταΐζει τροφές-δηλητήρια και τα σφάζει σε συνθήκες κρεματορίου, μέχρι τον βιομήχανο του θεάματος καναλάρχη, που εισβάλλει σε κάθε σπίτι καθημερινά, με βίαιες εικόνες ψέματος και αηδίας, ασκώντας μια από τις πιο ύπουλες μορφές βίας, που στοχεύουν στην ανθρώπινη ψυχή, έχουμε πολλές διακυμάνσεις μη φυσικής βίας. Αυτή περιλαμβάνει έλλειψη σεβασμού για κάθε μορφή ζωής, εχθρεύεται τη φυσική ενότητα του σύμπαντος και φυτεύει παντού τεχνητά μέσα παρακολούθησης, μηχανικά τέρατα που εξαντλούν τον πλανήτη και ρουφούν ασύδοτα κάθε μορφή ενέργειας, χωρίς συνείδηση, χωρίς συναισθήματα, χωρίς σεβασμό, παρά μόνο με μία σκέψη: την κυριαρχία. Δεν είναι αλλαγή κατάστασης, που συμβαίνει ούτως ή άλλως, είναι μία πρόθεση να καταπατηθεί κάθε τι που εμποδίζει την πορεία προς την ολοκληρωτική υποδούλωση.

Θα μπορούσαμε να πούμε για το ζήτημα της ψυχολογικής βίας, πως παρουσιάζει κάποιες αξιοσημείωτες ιδιαιτερότητες. Για παράδειγμα, ενώ το κατέβασμα ενός γκλοπ με συγκεκριμένη ταχυδύναμη στα κεφάλια δύο αγωνιζόμενων ανθρώπων θα δημιουργούσε παρόμοια τραγικά αποτελέσματα, δεν ισχύει το ίδιο για τα αποτελέσματα που θα προκαλούσε η ίδιας μορφής ανάκριση στους ίδιους πάλι ανθρώπους. Δηλαδή, εδώ μπορούμε να πούμε, πως τα αποτελέσματα της ψυχολογικής βίας σχετίζονται σε μεγάλο βαθμό απ' το πόσο «ανοιχτός» είναι κάποιος στον συγκεκριμένο τύπο βίας. Είναι, όμως, στιγμές που ο συνδυασμός των δύο μορφών, σωματική και ψυχολογική, δημιουργούν «ανοίγματα» στην ψυχική μας άμυνα. Θα μπορούσαμε για παράδειγμα να σκεφτούμε την αυτοκτονία ενός στρατιώτη στην σκοπιά. Δεν είναι αποτέλεσμα μόνο ψυχολογικής βίας άλλα και σωματικής, μέσω της εξάντλησης από χίλιες δυο

του τόσο σε μια αντιλόπη, όσο και στον σύντροφο του στο κυνήγι, αν ας πούμε τον λοξοκοίταζε... στραβά. Δεν μας ανέπτυξαν ποτέ βέβαια ουσιαστικά επιχειρήματα για να στηρίξουν μια τόσο απαξιωτική άποψη για το λυκαυγές των ανθρωπίνων σχέσεων. Και δεν το έκαναν για τον απλούστατο λόγο πως τοποθετήσεις, οι οποίες επιχειρούν να παρουσιάσουν τους ανθρώπους των ελεύθερων κοινοτήτων όμοιους με μέλη συμμοριών των πολιτισμένων μητροπόλεων, είναι κατασκευασμένες για να στηρίζουν κρατικές απόψεις. Ο άνθρωπος, μας λέει το κράτος, είναι ένα αχαρακτήριστο κτήνος, ικανό συνήθως για τα χειρότερα. Χρειάζεται λοιπόν θεσμούς, νόμους και έλεγχο: *Είμαι εδώ για το καλό σας, για να σας γλιτώσω απ' τον κακό σας εαυτό.* Και όμως, όσο απλοϊκό και αν φαίνεται, αυτή είναι η αρχέτυπη φόρμα για την αιτιολόγηση του κρατισμού. Να πειστούν δηλαδή οι άνθρωποι πως όσα δεινά και αν περνάνε μέσα στο κράτος, η ζωή έξω από αυτό θα ήταν σαφώς πιο επίπονη και φυσικά επικίνδυνη! Πράγματι, μοιάζει με τέχνασμα της δεκάρας και όμως χιλιετηρίδες εκμετάλλευσης και φρικαλεοτήτων του κράτους βασίσθηκαν σε έναν τόσο εξόφθαλμα παράλογο σκεπτικό.

Μία τέτοια άποψη υποστηριζόταν από κοινωνιολόγους, πολιτικούς, φιλοσόφους και άλλους αναλυτές των μορφών εξουσίας, σε μια εποχή μάλιστα που ο «νέος κόσμος» έπρεπε να υποτάξει τον "παλιό» και να τον απομυζήσει. Αντίστοιχα, κάποιοι ανθρωπολόγοι, ακολουθώντας τη δαρβίνεια λογική, «απέδειξαν» ότι η φύση είναι ένα γήπεδο βίας, όπου ο ισχυρότερος, αφού ξεπαστρέψει τους υπόλοιπους, επικρατεί. Κάθε τι ανεπεξέργαστο, ορμητικό, αυθόρμητο, που δεν γνώριζε τους «καλούς τρόπους» του πολιτισμού, θεωρήθηκε απειλητικό και επικίνδυνο για τη ζωή. Μέσα από μία τέτοια κατάσταση η φύση έμοιαζε μεν γοητευτική, αλλά συγχρόνως παρέμενε τρομακτική. Με αυτή την έννοια ο πολιτισμός φαινόταν αναπόδραστος και ακολούθως το κράτος ως σωτήριος ρυθμιστής, που με τους νόμους του, πρόσφερε μια καλή διαιτησία σε «δικαίους και αδίκους», σε ζώα και ανθρώπους, σε δέντρα, νερά και ποτάμια. Έτσι, ενώ οι νομάδες για παράδειγμα δεν έβρισκαν τον λόγο να κατέχουν οτιδήποτε, είναι αδιανόητο ένα ποτάμι σήμερα να μην ανήκει έστω στο κράτος, στην «καλύτερη» περίπτωση ή σε μια εταιρεία στην «χειρότερη». Σε μία ελεύθερη κατάσταση κανείς δεν επιτίθεται χωρίς λόγο, ζώο ή άνθρωπος. Το ζήτημα είναι κατά πόσο θυμόμαστε πια την ελεύθερη κατάστασή μας. Βεβαίως, το κράτος, κάνει τα πάντα για να «θυμόμαστε» ό,τι ακριβώς δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την διαιώνιση αλλά και την επιπλέον υποδούλωση της σκλαβωμένης ανθρωπότητας. Και όσο αυτό καθορίζει τι είναι μνήμη και τι όχι, θα μοιάζουμε όλο και περισσότερο με πιόνια στην σκακιέρα· δεν θα ορίζουμε τις κινήσεις μας και μάλιστα άπαξ και μας κινήσουν εμπρός, δεν θα έχουμε καμία δυνατότητα επιστροφής. Μέσα στο κράτος και τον πολιτι-

μιας και όπως είπαμε πιο πάνω, η ελευθερία συμβαίνει μόνο σε απόλυτη αρμονία με την Φύση. Η βία λοιπόν αυτή, όταν δεν έχει αντιανθρώπινα χαρακτηριστικά, άρα και πολιτικά, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και ως φυσική. Γιατί τι πιο φυσικό να αγωνίζεσαι με μέσα ίδιας ουσίας σε σχέση με τον σκοπό; Οι άνθρωποι εξεγείρονται γιατί η «ζωή» μέσα στο κράτος και τον πολιτισμό είναι μια κατάσταση αφύσικη. Η βία λοιπόν είναι μονόδρομος, δεν υπάρχει επιλογή. Τουλάχιστον όχι φυσική. Όσο φυσικό είναι λοιπόν για ένα λιοντάρι να βοσκήσει αφρικανική χλόη ή να πεθάνει της πείνας, άλλο τόσο είναι για ένα ανθρώπινο πλάσμα να υπομένει αδιαμαρτύρητα τον ζυγό του. Όταν οποιαδήποτε εξουσία προσπαθεί να επιβληθεί με κάθε είδους βία, δεν σημαίνει αυτόματα ότι το πετυχαίνει κιόλας. Μπορεί κάποιος να καταφέρει να περάσει ανάμεσα στις Συμπληγάδες της εκπαίδευσης, χωρίς να του τσακίσουν τα φτερά, μπορεί να μην πιει οποιοδήποτε από τα μαγικά φίλτρα που του προσφέρει απλόχερα η Κίρκη του πολιτισμού, είτε λέγεται καριέρα, είτε βόλεψη, είτε ασφάλεια, είτε αμνησία. Μπορεί να συνεχίζει ακόμη το ταξίδι όχι προς την Ιθάκη, αλλά προς την ελευθερία.

σύντροφοι για την ***Αναρχική απελευθερωτική δράση***
(anarhiki-drasi@hotmail.gr)

σκοπούς. Θέτει εκ των προτέρων συγκεκριμένους στόχους, είναι συστηματική και θέλει μεταξύ άλλων να επιβληθεί (χωρίς όμως συχνά αυτό να το επιτυγχάνει), γιατί είναι μέσα στις προθέσεις της να κυριαρχήσει. Από έναν βιομήχανο, που κρατάει φυλακισμένα ζώα, σε εξαθλιωμένες συνθήκες, τα ταΐζει τροφές-δηλητήρια και τα σφάζει σε συνθήκες κρεματορίου, μέχρι τον βιομήχανο του θεάματος καναλάρχη, που εισβάλλει σε κάθε σπίτι καθημερινά, με βίαιες εικόνες ψέματος και αηδίας, ασκώντας μια από τις πιο ύπουλες μορφές βίας, που στοχεύουν στην ανθρώπινη ψυχή, έχουμε πολλές διακυμάνσεις μη φυσικής βίας. Αυτή περιλαμβάνει έλλειψη σεβασμού για κάθε μορφή ζωής, εχθρεύεται τη φυσική ενότητα του σύμπαντος και φυτεύει παντού τεχνητά μέσα παρακολούθησης, μηχανικά τέρατα που εξαντλούν τον πλανήτη και ρουφούν ασύδοτα κάθε μορφή ενέργειας, χωρίς συνείδηση, χωρίς συναισθήματα, χωρίς σεβασμό, παρά μόνο με μία σκέψη: την κυριαρχία. Δεν είναι αλλαγή κατάστασης, που συμβαίνει ούτως ή άλλως, είναι μία πρόθεση να καταπατηθεί κάθε τι που εμποδίζει την πορεία προς την ολοκληρωτική υποδούλωση.

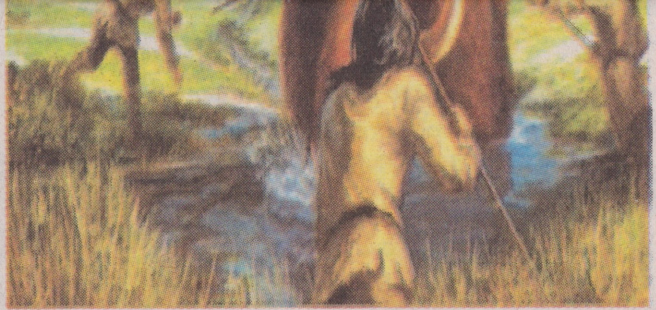
Θα μπορούσαμε να πούμε για το ζήτημα της ψυχολογικής βίας, πως παρουσιάζει κάποιες αξιοσημείωτες ιδιαιτερότητες. Για παράδειγμα, ενώ το κατέβασμα ενός γκλομπ με συγκεκριμένη ταχυδύναμη στα κεφάλια δύο αγωνιζόμενων ανθρώπων θα δημιουργούσε παρόμοια τραγικά αποτελέσματα, δεν ισχύει το ίδιο για τα αποτελέσματα που θα προκαλούσε η ίδιας μορφής ανάκριση στους ίδιους πάλι ανθρώπους. Δηλαδή, εδώ μπορούμε να πούμε, πως τα αποτελέσματα της ψυχολογικής βίας σχετίζονται σε μεγάλο βαθμό απ' το πόσο «ανοιχτός» είναι κάποιος στον συγκεκριμένο τύπο βίας. Είναι, όμως, στιγμές που ο συνδυασμός των δύο μορφών, σωματική και ψυχολογική, δημιουργούν «ανοίγματα» στην ψυχική μας άμυνα. Θα μπορούσαμε για παράδειγμα να σκεφτούμε την αυτοκτονία ενός στρατιώτη στην σκοπιά. Δεν είναι αποτέλεσμα μόνο ψυχολογικής βίας άλλα και σωματικής, μέσω της εξάντλησης από χίλιες δυο κακουχίες. Πάντως, εδώ το ζήτημα παίρνει έντονα υποκειμενικές διαστάσεις μιας και ανοίγονται θέματα που σχετίζονται με το τι είναι ψυχή, ποιες είναι οι διαστάσεις της ψυχολογίας που δεν χρησιμοποιούνται ως εργαλείο επιβολής απ' την κυριαρχία, τι είναι πνεύμα, ενέργεια, που ο σαμάνος «συναντά» την κβαντομηχανική και διάφορα άλλα που σίγουρα χρειάζονται πολλές σελίδες για να αναπτυχτούν και κυρίως να ειδωθούν από μια αναρχική σκοπιά. Ελπίζουμε σε ένα απ' τα επόμενα φύλλα της *Διαδρομής* να το κάνουμε.

Με αφορμή το παραπάνω παράδειγμα, ας μιλήσουμε λίγο και για μια πολύ ιδιαίτερη μορφή βίας, την αυτοκτονία, η οποία δεν είναι ξεκάθαρο αν αποτελεί κομμάτι της φυσικής ή της πολιτισμικής βίας. Θα λέγαμε όμως, πως αποτελεί περισσότερο τμήμα της μη φυσικής βίας, μιας και απαιτείται η πλήρης επικράτηση μιας συναισθηματικής κατάστασης απέναντι στο ένστικτο της αυτοσυντήρησης. Ο Αλμπέρ Καμύ γράφει στον *Μύθο του Σισύφου* ότι η αυτοκτονία είναι αποτέλεσμα μιας αλληλουχίας συναισθηματικών σκέψεων, δίχως να παρεμβάλλεται ούτε μία λογική. Αν παρεμβληθεί έ-

θρωποι πως όσα δεινά και αν περνάνε μέσα στο κράτος, η ζωή έξω από αυτό θα ήταν σαφώς πιο επίπονη και φυσικά επικίνδυνη! Πράγματι, μοιάζει με τέχνασμα της δεκάρας και όμως χιλιετηρίδες εκμετάλλευσης και φρικαλεοτήτων του κράτους βασίσθηκαν σε έναν τόσο εξόφθαλμα παράλογο σκεπτικό.

Μία τέτοια άποψη υποστηριζόταν από κοινωνιολόγους, πολιτικούς, φιλοσόφους και άλλους αναλυτές των μορφών εξουσίας, σε μια εποχή μάλιστα που ο «νέος κόσμος» έπρεπε να υποτάξει τον «παλιό» και να τον απομυζήσει. Αντίστοιχα, κάποιοι ανθρωπολόγοι, ακολουθώντας τη δαρβίνεια λογική, «απέδειξαν» ότι η φύση είναι ένα γήπεδο βίας, όπου ο ισχυρότερος, αφού ξεπαστρέψει τους υπόλοιπους, επικρατεί. Κάθε τι ανεπεξέργαστο, ορμητικό, αυθόρμητο, που δεν γνώριζε τους «καλούς τρόπους» του πολιτισμού, θεωρήθηκε απειλητικό και επικίνδυνο για τη ζωή. Μέσα από μία τέτοια κατάσταση η φύση έμοιαζε μεν γοητευτική, αλλά συγχρόνως παρέμενε τρομακτική. Με αυτή την έννοια ο πολιτισμός φαινόταν αναπόδραστος και ακολούθως το κράτος ως σωτήριος ρυθμιστής, που με τους νόμους του, πρόσφερε μια καλή διαιτησία σε «δικαίους και αδίκους», σε ζώα και ανθρώπους, σε δέντρα, νερά και ποτάμια. Έτσι, ενώ οι νομάδες για παράδειγμα δεν έβρισκαν τον λόγο να κατέχουν οτιδήποτε, είναι αδιανόητο ένα ποτάμι σήμερα να μην ανήκει έστω στο κράτος, στην «καλύτερη» περίπτωση ή σε μια εταιρεία στην «χειρότερη». Σε μία ελεύθερη κατάσταση κανείς δεν επιτίθεται χωρίς λόγο, ζώο ή άνθρωπος. Το ζήτημα είναι κατά πόσο θυμόμαστε πια την ελεύθερη κατάστασή μας. Βεβαίως, το κράτος, κάνει τα πάντα για να «θυμόμαστε» ό,τι ακριβώς δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την διαιώνιση αλλά και την επιπλέον υποδούλωση της σκλαβωμένης ανθρωπότητας. Και όσο αυτό καθορίζει τι είναι μνήμη και τι όχι, θα μοιάζουμε όλο και περισσότερο με πιόνια στην σκακιέρα· δεν θα ορίζουμε τις κινήσεις μας και μάλιστα άπαξ και μας κινήσουν εμπρός, δεν θα έχουμε καμία δυνατότητα επιστροφής. Μέσα στο κράτος και τον πολιτισμό ζούμε υπό καθεστώς διαρκούς πολέμου.

Τι γίνεται, όμως, με την βία των αγωνιζόμενων ανθρώπων; Είναι και αυτή τμήμα της πολιτισμικής βίας; Με μια πρώτη ματιά θα λέγαμε πως μάλλον ναι, κάτι τέτοιο συμβαίνει. Ποια είναι, όμως, η ουσία της βίας αυτής; Ας ξεκαθαρίσουμε πρώτα, για άλλη μια φορά, πως η βία των αγωνιζόμενων ανθρώπων –και των αναρχικών πιο συγκεκριμένα– δεν έχει καμία απολύτως σχέση με την πολιτική. Όταν η πολιτική αφομοιώνει τους κοινωνικούς αγώνες, αυτοί ουσιαστικά αυτοκαταργούνται, γιατί η πολιτική προωθεί την υποδούλωση μέσω της εξαπάτησης, ενώ οι ακηδεμόνευτοι[2] αγώνες οδηγούν σταθερά τα βήματα της σκλαβωμένης ανθρωπότητας προς την απόλυτη ελευθερία. Η ίδια η βία έχει το πρόσωπο που τη φέρει. Και συχνά, με το σύνθημα των σταυροφόρων «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», πολλοί αυτό-χρήζονται ιππότες της «ελευθερίας», που «καθαρίζουν» τον τόπο από κάθε μορφής φασισμό. Έτσι, στο όνομα του αντί-φασι-

μιας και όπως είπαμε πιο πάνω, η ελευθερία συμβαίνει μόνο σε απόλυτη αρμονία με την Φύση. Η βία λοιπόν αυτή, όταν δεν έχει αντιανθρώπινα χαρακτηριστικά, άρα και πολιτικά, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και ως φυσική. Γιατί τι πιο φυσικό να αγωνίζεσαι με μέσα ίδιας ουσίας σε σχέση με τον σκοπό; Οι άνθρωποι εξεγείρονται γιατί η «ζωή» μέσα στο κράτος και τον πολιτισμό είναι μια κατάσταση αφύσικη. Η βία λοιπόν είναι μονόδρομος, δεν υπάρχει επιλογή. Τουλάχιστον όχι φυσική. Όσο φυσικό είναι λοιπόν για ένα λιοντάρι να βοσκήσει αφρικανική χλόη ή να πεθάνει της πείνας, άλλο τόσο είναι για ένα ανθρώπινο πλάσμα να υπομένει αδιαμαρτύρητα τον ζυγό του. Όταν οποιαδήποτε εξουσία προσπαθεί να επιβληθεί με κάθε είδους βία, δεν σημαίνει αυτόματα ότι το πετυχαίνει κιόλας. Μπορεί κάποιος να καταφέρει να περάσει ανάμεσα στις Συμπληγάδες της εκπαίδευσης, χωρίς να του τσακίσουν τα φτερά, μπορεί να μην πιει οποιοδήποτε από τα μαγικά φίλτρα που του προσφέρει απλόχερα η Κίρκη του πολιτισμού, είτε λέγεται καριέρα, είτε βόλεψη, είτε ασφάλεια, είτε αμνησία. Μπορεί να συνεχίζει ακόμη το ταξίδι όχι προς την Ιθάκη, αλλά προς την ελευθερία.

σύντροφοι για την ***Αναρχική απελευθερωτική δράση***
(anarhiki-drasi@hotmail.gr)

---

1. Οι άνθρωποι της κάθε ελεύθερης φυλής προφανώς και θα ονομάτιζαν με τον δικό τους τρόπο τα δύο αυτά άστρα, καθώς και όλα τα εμφανή, με γυμνό μάτι, σημεία του νυχτερινού ουρανού. Ασχέτως όμως με τα ονόματα, ο Μπεντελγέζ και ο Ωρίωνας φώτιζαν τις απολίτιστες, ελεύθερες νύχτες των ανθρώπων και οδηγούσαν το υψωμένο χέρι τους προς το αστρικό τους φως και όχι προς την μιζέρια μιας άψυχης οθόνης.

2. Οι κοινωνικοί αγώνες οφείλουν να είναι ακηδεμόνευτοι, αλλιώς λανθασμένα ονομάζονται κοινωνικοί. Μιας και η φράση «κοινωνικοί αγώνες» μπορεί να διαβαστεί ακόμη και σε προεκλογικά φυλλάδια του Πα.σο.κ και του Σύ.ρι.ζα, ας ξεκαθαρίσουμε ότι κάθε «αγώνας» που έχει πολιτικούς κηδεμόνες και εντάσσεται μέσα στον άξονα της πολιτικής δεν προωθεί σε καμιά περίπτωση την ολική απελευθέρωση. Απεναντίας στηρίζει μια μορφή εξουσίας έναντι μιας άλλης και τίποτα περισσότερο.

ρότητες. Για παράδειγμα, ενώ το κατέβασμα ενός γκλοπ με συγκεκριμένη ταχύδυναμη στα κεφάλια δύο αγωνιζόμενων ανθρώπων θα δημιουργούσε παρόμοια τραγικά αποτελέσματα, δεν ισχύει το ίδιο για τα αποτελέσματα που θα προκαλούσε η ίδιας μορφής ανάκριση στους ίδιους πάλι ανθρώπους. Δηλαδή, εδώ μπορούμε να πούμε, πως τα αποτελέσματα της ψυχολογικής βίας σχετίζονται σε μεγάλο βαθμό απ' το πόσο «ανοιχτός» είναι κάποιος στον συγκεκριμένο τύπο βίας. Είναι, όμως, στιγμές που ο συνδυασμός των δύο μορφών, σωματική και ψυχολογική, δημιουργούν «ανοίγματα» στην ψυχική μας άμυνα. Θα μπορούσαμε για παράδειγμα να σκεφτούμε την αυτοκτονία ενός στρατιώτη στην σκοπιά. Δεν είναι αποτέλεσμα μόνο ψυχολογικής βίας άλλα και σωματικής, μέσω της εξάντλησης από χίλιες δυο κακουχίες. Πάντως, εδώ το ζήτημα παίρνει έντονα υποκειμενικές διαστάσεις μιας και ανοίγονται θέματα που σχετίζονται με το τι είναι ψυχή, ποιες είναι οι διαστάσεις της ψυχολογίας που δεν χρησιμοποιούνται ως εργαλείο επιβολής απ' την κυριαρχία, τι είναι πνεύμα, ενέργεια, που ο σαμάνος «συναντά» την κβαντομηχανική και διάφορα άλλα που σίγουρα χρειάζονται πολλές σελίδες για να αναπτυχτούν και κυρίως να ειδωθούν από μια αναρχική σκοπιά. Ελπίζουμε σε ένα απ' τα επόμενα φύλλα της *Διαδρομής* να το κάνουμε.

Με αφορμή το παραπάνω παράδειγμα, ας μιλήσουμε λίγο και για μια πολύ ιδιαίτερη μορφή βίας, την αυτοκτονία, η οποία δεν είναι ξεκάθαρο αν αποτελεί κομμάτι της φυσικής ή της πολιτισμικής βίας. Θα λέγαμε όμως, πως αποτελεί περισσότερο τμήμα της μη φυσικής βίας, μιας και απαιτείται η πλήρης επικράτηση μιας συναισθηματικής κατάστασης απέναντι στο ένστικτο της αυτοσυντήρησης. Ο Αλμπέρ Καμύ γράφει στον *Μύθο του Σισύφου* ότι η αυτοκτονία είναι αποτέλεσμα μιας αλληλουχίας συναισθηματικών σκέψεων, δίχως να παρεμβάλλεται ούτε μία λογική. Αν παρεμβληθεί έστω και μία, η «αλυσίδα» αυτή σπάει και η αυτοκτονία ματαιώνεται. Απ' την άλλη, όμως, η αυτοκτονία παρατηρείται ακόμη και σε πλάσματα μη εξημερωμένα όπως για παράδειγμα στις φάλαινες που συχνά εξοκείλουν από επιλογή. Δεν γνωρίζουμε όμως τελικά αν αυτό είναι μια απόφαση άσχετη με τον πολιτισμό ή αν είναι μια συνειδητή διαμαρτυρία για την καταστροφή του φυσικού τους βιότοπου από αυτόν.

Τι γίνεται, όμως, όταν η πολιτισμική βία βάζει στο μικροσκόπιό της τη φυσική βία; Στο παρελθόν ιδιαίτερα επικρατούσε η άποψη ότι ο άνθρωπος στη φυσική του κατάσταση είναι επιθετικός. Η βία δηλαδή που ασκούσε στα θηράματα του, ως απαραίτητο εργαλείο για να τον θρέψουν, θεωρήθηκε και ως δεδομένο συστατικό των ανθρώπινων σχέσεων. Προβλήθηκε λοιπόν και μάλιστα ως απόλυτο θέσφατο πως ο απολίτιστος κυνηγός έμπηγε με την ίδια ευκολία το δόρυ μάδες για παράδειγμα δεν έβρισκαν τον λόγο να κατέχουν οτιδήποτε, είναι αδιανόητο ένα ποτάμι σήμερα να μην ανήκει έστω στο κράτος, στην «καλύτερη» περίπτωση ή σε μια εταιρεία στην «χειρότερη». Σε μία ελεύθερη κατάσταση κανείς δεν επιτίθεται χωρίς λόγο, ζώο ή άνθρωπος. Το ζήτημα είναι κατά πόσο θυμόμαστε πια την ελεύθερη κατάστασή μας. Βεβαίως, το κράτος, κάνει τα πάντα για να «θυμόμαστε» ό,τι ακριβώς δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την διαιώνιση αλλά και την επιπλέον υποδούλωση της σκλαβωμένης ανθρωπότητας. Και όσο αυτό καθορίζει τι είναι μνήμη και τι όχι, θα μοιάζουμε όλο και περισσότερο με πιόνια στην σκακιέρα· δεν θα ορίζουμε τις κινήσεις μας και μάλιστα άπαξ και μας κινήσουν εμπρός, δεν θα έχουμε καμία δυνατότητα επιστροφής. Μέσα στο κράτος και τον πολιτισμό ζούμε υπό καθεστώς διαρκούς πολέμου.

Τι γίνεται, όμως, με την βία των αγωνιζόμενων ανθρώπων; Είναι και αυτή τμήμα της πολιτισμικής βίας; Με μια πρώτη ματιά θα λέγαμε πως μάλλον ναι, κάτι τέτοιο συμβαίνει. Ποια είναι, όμως, η ουσία της βίας αυτής; Ας ξεκαθαρίσουμε πρώτα, για άλλη μια φορά, πως η βία των αγωνιζόμενων ανθρώπων –και των αναρχικών πιο συγκεκριμένα– δεν έχει καμία απολύτως σχέση με την πολιτική. Όταν η πολιτική αφομοιώνει τους κοινωνικούς αγώνες, αυτοί ουσιαστικά αυτοκαταργούνται, γιατί η πολιτική προωθεί την υποδούλωση μέσω της εξαπάτησης, ενώ οι ακηδεμόνευτοι[2] αγώνες οδηγούν σταθερά τα βήματα της σκλαβωμένης ανθρωπότητας προς την απόλυτη ελευθερία. Η ίδια η βία έχει το πρόσωπο που τη φέρει. Και συχνά, με το σύνθημα των σταυροφόρων «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», πολλοί αυτό-χρήζονται ιππότες της «ελευθερίας», που «καθαρίζουν» τον τόπο από κάθε μορφής φασισμό. Έτσι, στο όνομα του αντί-φασισμού κάποιοι με τον έναν ή τον άλλο τρόπο βρίσκουν περάσματα να αναρριχηθούν σε περίοπτες θέσεις ως ειδικοί της βίας, καθώς αυτοί την ασκούν «καλύτερα και... απελευθερωτικά».

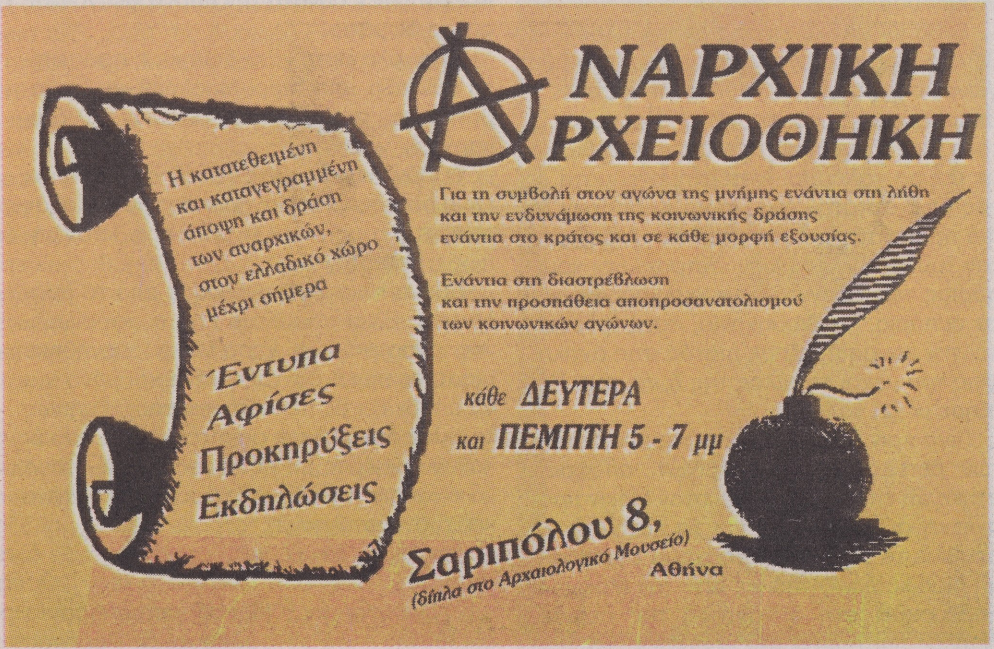
Η ουσία, λοιπόν, της βίας των αγωνιζόμενων ανθρώπων, ως μια συνειδητή επιλογή ενάντια στο κράτος και τον πολιτισμό, εμπεριέχεται στον διαρκή αγώνα για την ελευθερία. Έναν αγώνα αυθόρμητο και αντιπολιτικό με κίνητρα απολύτως φυσικά νει αδιαμαρτύρητα τον ζυγό του. Όταν οποιαδήποτε εξουσία προσπαθεί να επιβληθεί με κάθε είδους βία, δεν σημαίνει αυτόματα ότι το πετυχαίνει κιόλας. Μπορεί κάποιος να καταφέρει να περάσει ανάμεσα στις Συμπληγάδες της εκπαίδευσης, χωρίς να του τσακίσουν τα φτερά, μπορεί να μην πιει οποιοδήποτε από τα μαγικά φίλτρα που του προσφέρει απλόχερα η Κίρκη του πολιτισμού, είτε λέγεται καριέρα, είτε βόλεψη, είτε ασφάλεια, είτε αμνησία. Μπορεί να συνεχίζει ακόμη το ταξίδι όχι προς την Ιθάκη, αλλά προς την ελευθερία.

σύντροφοι για την ***Αναρχική απελευθερωτική δράση***
(anarhiki-drasi@hotmail.gr)

---

1. Οι άνθρωποι της κάθε ελεύθερης φυλής προφανώς και θα ονομάτιζαν με τον δικό τους τρόπο τα δύο αυτά άστρα, καθώς και όλα τα εμφανή, με γυμνό μάτι, σημεία του νυχτερινού ουρανού. Ασχέτως όμως με τα ονόματα, ο Μπεντελγέζ και ο Ωρίωνας φώτιζαν τις απολίτιστες, ελεύθερες νύχτες των ανθρώπων και οδηγούσαν το υψωμένο χέρι τους προς το αστρικό τους φως και όχι προς την μιζέρια μιας άψυχης οθόνης.

2. Οι κοινωνικοί αγώνες οφείλουν να είναι ακηδεμόνευτοι, αλλιώς λανθασμένα ονομάζονται κοινωνικοί. Μιας και η φράση «κοινωνικοί αγώνες» μπορεί να διαβαστεί ακόμη και σε προεκλογικά φυλλάδια του Πα.σο.κ και του Σύ.ρι.ζα, ας ξεκαθαρίσουμε ότι κάθε «αγώνας» που έχει πολιτικούς κηδεμόνες και εντάσσεται μέσα στον άξονα της πολιτικής δεν προωθεί σε καμιά περίπτωση την ολική απελευθέρωση. Απεναντίας στηρίζει μια μορφή εξουσίας έναντι μιας άλλης και τίποτα περισσότερο.

Μια ιστορία από τον ηθοποιό Lev Durov[1] αναφορικά με τη συνάντησή του με το βετεράνο αναρχικό Ivan Mokin στη Μόσχα το 1972

Περπατούσα δίπλα στο σταθμό «Κιρόφσκαγια» του μετρό [στη Μόσχα] με ένα φίλο μου δημοσιογράφο. Και μου είπε:

– Άκουσε, θέλεις να σε συστήσω σε έναν πραγματικό αναρχικό; Μάλλον μόνο σε ταινίες τους έχεις δει! Αλλά άμα θεωρείς τον εαυτό σου αναρχικό...

– Ξέρω!, του έγνεψα. Τώρα, όποτε ξεστομίζεις κάτι, χτυπάς ή έναν πρίγκηπα ή έναν αναρχικό. Πού ήταν όλοι αυτοί πριν;

– Δεν πρέπει να το λες αυτό – ο δημοσιογράφος προσεβλήθη. Ο Ιβάν Γιεγκόροβιτς Μόκιν[2] είναι ένας πραγματικός, αφοσιωμένος αναρχικός. Πιστός του αναρχικού θεωρητικού Πήτερ Αλεξέγιεβιτς Κροπότκιν, υπηρέτησε μαζί με το θρυλικό Στρατηγό Τοντόρσκι[3] στην πόλη Βέσγιεγκονσκ της περιφέρειας Τβερ.

– Θεέ μου, θυμήθηκα, με κάποια προσπάθεια, αυτό πρέπει να συνδέεται με τον Εμφύλιο! Πόσο χρονών, δηλαδή, είναι ο αναρχικός σου;

– Είναι ογδόντα πέντε. Αλλά μη στενοχωριέσαι – έχει πιο πολλή ενέργεια απ' ότι εσύ.

Αγοράσαμε τσάι, ζάχαρη και πολλά γλυκά. Όπως είπε ο φίλος μου, οι Μόκιν δε χρειάζονταν τίποτε άλλο. Δέκα λεπτά αργότερα χτυπούσαμε το κουδούνι του αναρχικού.

Μας άνοιξε ο ίδιος την πόρτα του – ένας εύκαμπτος, μικρός άντρας με καθαρή κορ-

που ένας από τους συντάκτες του αιτήμα-

Σημειώσεις

1. Ο Λεβ Ντούροβ γεννήθηκε το 1931 στη Μόσχα. Είναι ηθοποιός του σοβιετικού και ρωσικού θεάτρου και κινηματογράφου. Το κείμενο υπάρχει στο προσωπικό του ιστολόγιο:http://www.levdurov.ru/show_arhive.php?year=2003&month=9&id=575

Anarchy is the Mother of Order. A story from actor Lev Durov about meeting veteran anarchist Ivan Mokin in Moscow ca. 1972

2. Ivan Yegorovich Mokin (1887 - 1978) γεννήθηκε στο χωριό Γιόγκνα της περιφέρειας Vesyegonsk. Στην ηλικία των 13 έφυγε για την Αγ. Πετρούπολη. Συμμετείχε στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Το 1917 επέστρεψε σπίτι του, οργάνωσε το πρώτο αγροτικό Σοβιέτ της περιφέρειάς του, το Μακαρόβσκι. Κομισάριος για την εργασία, τις βιομηχανίες, το εμπόριο και τη φορολογία στις πρώτες γραμμές της εκτελεστικής επιτροπής της Περιφέρειας Vesyegonsk. Αναρχικός. Συμμετείχε στον Εμφύλιο Πόλεμο. Θάφτηκε στη Μόσχα.

Από τον επίσημο ιστότοπο της Περιφέρειας Vesyegonsk

http://vesrn.ru/city/people/bibliographical/-m-.php

Άλλες ρωσικές ιντερνετικές πηγές τον αναφέρουν σαν αναρχικό-ατομικιστή, βιβλιοδέτη στο επάγγελμα, και καταχωρούν το θάνατό του το 1979. Ο Μόκιν άφησε τα απομνημονεύματά του για την επανάσταση του 1905 στην Αγ. Πετρούπολη, και πόζαρε για τον καλλιτέχνη Ivan Bilibin όταν ήταν ένας 18χρονος βοσκός προβάτων.

3. Alexander Ivanovich Todorsky (1894 - 1965), Μπολσεβίκος από το 1918. Δημοσίευσε το 1918 ένα βιβλίο για τα Σοβιέτ στην Περιφέρεια Vesyegonsk, «Μια χρονιά με το Ντουφέκι και το Αλέτρι» [A Year with Rifle and Plough]. Σοβιετικός στρατιωτικός διοικητής, συνελήφθη το 1938, απελευθερώθηκε το 1953, αποκαταστάθηκε το 1955 και του δόθηκε ο βαθμός του Αντιστράτηγου. Δημοσίευσε μια από τις πρώτες λίστες των Σοβιετικών στρατιωτικών διοικητών που διώχθηκαν από τον Στάλιν.

ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Στο προηγούμενο φύλλο στην σελίδα 6 και συγκεκριμένα στο άρθρο: **Μάθημα Γενικών αξιών για τη γη**, από παραδρομή αλλάξαμε το φύλο της συγγραφέως του άρθρου. Πρόκειται για **ΤΗΝ** Chellis Glendinning και όχι για **ΤΟΝ** Chellis Glendinning.

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ

στη Μόσχα το 1972

Περπατούσα δίπλα στο σταθμό «Κιρόφσκαγια» του μετρό [στη Μόσχα] με ένα φίλο μου δημοσιογράφο. Και μου είπε:

– Άκουσε, θέλεις να σε συστήσω σε έναν πραγματικό αναρχικό; Μάλλον μόνο σε ταινίες τους έχεις δει! Αλλά άμα θεωρείς τον εαυτό σου αναρχικό...

– Ξέρω!, του έγνεψα. Τώρα, όποτε ξεστομίζεις κάτι, χτυπάς ή έναν πρίγκηπα ή έναν αναρχικό. Πού ήταν όλοι αυτοί πριν;

– Δεν πρέπει να το λες αυτό – ο δημοσιογράφος προσεβλήθη. Ο Ιβάν Γιεγκόροβιτς Μόκιν[2] είναι ένας πραγματικός, αφοσιωμένος αναρχικός. Πιστός του αναρχικού θεωρητικού Πήτερ Αλεξέγιεβιτς Κροπότκιν, υπηρέτησε μαζί με το θρυλικό Στρατηγό Τοντόρσκι[3] στην πόλη Βέσγιεγκονσκ της περιφέρειας Τβερ.

– Θεέ μου, θυμήθηκα, με κάποια προσπάθεια, αυτό πρέπει να συνδέεται με τον Εμφύλιο! Πόσο χρονών, δηλαδή, είναι ο αναρχικός σου;

– Είναι ογδόντα πέντε. Αλλά μη στενοχωριέσαι – έχει πιο πολλή ενέργεια απ' ότι εσύ.

Αγοράσαμε τσάι, ζάχαρη και πολλά γλυκά. Όπως είπε ο φίλος μου, οι Μόκιν δε χρειάζονταν τίποτε άλλο. Δέκα λεπτά αργότερα χτυπούσαμε το κουδούνι του αναρχικού.

Μας άνοιξε ο ίδιος την πόρτα του – ένας εύκαμπτος, μικρός άντρας με καθαρή κορμοστασιά και σταφιδιασμένα ελαφρώς γαλανά μάτια. Το κεφάλι του ήταν προσεκτικά τυλιγμένο σε ένα βαμβακερό τσεμπέρι με λουλουδιασμένο σχέδιο, δεμένο κάτω από το σαγόνι του. Μια ροζ φαλακρίτσα έλαμπε από κάτω, και όλο το πρόσωπό του ήταν ροζ σαν ενός μωρού. Ακόμα και η μικροκαμωμένη μύτη του έλαμπε. Η σύζυγός του έμοιαζε να του ταιριάζει πολύ – ήταν δυο ηλικιωμένοι αργοκίνητοι, ντελικάτοι σα λουλούδια. Η κινηματογραφική εικόνα του αναρχικού ληστή που φοράει το πουκάμισο τού ναύτη με τις ρίγες, οπλισμένου με ένα όπλο Μάουζερ, άρχισε να φθίνει στη φαντασία μου.

Ενθουσιάστηκα επίσης με την πληθώρα βιβλίων που στέκονταν στα ράφια, σε κάθε

που ένας από τους συντάκτες του αιτήματος, με σεβασμό προς τον γέρο άνδρα, είπε ότι ο Μόκιν δούλεψε πάντα πλάι στις Σοβιετικές αρχές, κατέχοντας θέσεις υπευθυνότητας, και όσο για τις νεανικές του ανησυχίες, πέρασαν με τον καιρό, και, εντάξει, και ποιος δεν έχει μολυνθεί με το λανθασμένο ρομαντισμό του αναρχισμού!

Αν ο γερο-Μόκιν είχε ένα Μάουζερ στα χέρια του, τότε, θα είχε φυτέψει μια σφαίρα στο κεφάλι του «υποστηρικτή» του. Πετάχτηκε έξαλλος και κοιτάζοντας τα μέλη της επιτροπής, είπε γεμάτος οργή:

– Κοιτάξτε τους εαυτούς σας! Αλλά δεν αλλάζω τις πεποιθήσεις μου σαν γάντια! Και έσπρωξε δυνατά την πόρτα φεύγοντας απ' το δωμάτιο.

Παρ' όλα αυτά, τού δόθηκε η προσωπι-

Σημειώσεις

1. Ο Λεβ Ντούροβ γεννήθηκε το 1931 στη Μόσχα. Είναι ηθοποιός του σοβιετικού και ρωσικού θεάτρου και κινηματογράφου. Το κείμενο υπάρχει στο προσωπικό του ιστολόγιο:http://www.levdurov.ru/show_arhive.php?year=2003&month=9&id=575

Anarchy is the Mother of Order. A story from actor Lev Durov about meeting veteran anarchist Ivan Mokin in Moscow ca. 1972

2. Ivan Yegorovich Mokin (1887 - 1978) γεννήθηκε στο χωριό Γιόγκνα της περιφέρειας Vesyegonsk. Στην ηλικία των 13 έφυγε για την Αγ. Πετρούπολη. Συμμετείχε στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Το 1917 επέστρεψε σπίτι του, οργάνωσε το πρώτο αγροτικό Σοβιέτ της περιφέρειάς του, το Μακαρόβσκι. Κομισάριος για την εργασία, τις βιομηχανίες, το εμπόριο και τη φορολογία στις πρώτες γραμμές της εκτελεστικής επιτροπής της Περιφέρειας Vesyegonsk. Αναρχικός. Συμμετείχε στον Εμφύλιο Πόλεμο. Θάφτηκε στη Μόσχα.

Από τον επίσημο ιστότοπο της Περιφέρειας Vesyegonsk

http://vesrn.ru/city/people/bibliographical/-

1965), Μπολσεβίκος από το 1918. Δημοσίευσε το 1918 ένα βιβλίο για τα Σοβιέτ στην Περιφέρεια Vesyegonsk, «Μια χρονιά με το Ντουφέκι και το Αλέτρι» [A Year with Rifle and Plough]. Σοβιετικός στρατιωτικός διοικητής, συνελήφθη το 1938, απελευθερώθηκε το 1953, αποκαταστάθηκε το 1955 και του δόθηκε ο βαθμός του Αντιστράτηγου. Δημοσίευσε μια από τις πρώτες λίστες των Σοβιετικών στρατιωτικών διοικητών που διώχθηκαν από τον Στάλιν.

ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Στο προηγούμενο φύλλο στην σελίδα 6 και συγκεκριμένα στο άρθρο: **Μάθημα Γενικών αξιών για τη γη**, από παραδρομή αλλάξαμε το φύλο της συγγραφέως του άρθρου. Πρόκειται για **ΤΗΝ** Chellis Glendinning και όχι για **ΤΟΝ** Chellis Glendinning.

– Θεέ μου, θυμήθηκα, με κάποια προσπάθεια, αυτό πρέπει να συνδέεται με τον Εμφύλιο! Πόσο χρονών, δηλαδή, είναι ο αναρχικός σου;

– Είναι ογδόντα πέντε. Αλλά μη στενοχωριέσαι – έχει πιο πολλή ενέργεια απ' ότι εσύ.

Αγοράσαμε τσάι, ζάχαρη και πολλά γλυκά. Όπως είπε ο φίλος μου, οι Μόκιν δε χρειάζονταν τίποτε άλλο. Δέκα λεπτά αργότερα χτυπούσαμε το κουδούνι του αναρχικού.

Μας άνοιξε ο ίδιος την πόρτα του – ένας εύκαμπτος, μικρός άντρας με καθαρή κορμοστασιά και σταφιδιασμένα ελαφρώς γαλανά μάτια. Το κεφάλι του ήταν προσεκτικά τυλιγμένο σε ένα βαμβακερό τσεμπέρι με λουλουδιασμένο σχέδιο, δεμένο κάτω από το σαγόνι του. Μια ροζ φαλακρίτσα έλαμπε από κάτω, και όλο το πρόσωπό του ήταν ροζ σαν ενός μωρού. Ακόμα και η μικροκαμωμένη μύτη του έλαμπε. Η σύζυγός του έμοιαζε να του ταιριάζει πολύ – ήταν δυο ηλικιωμένοι αργοκίνητοι, ντελικάτοι σα λουλούδια. Η κινηματογραφική εικόνα του αναρχικού ληστή που φοράει το πουκάμισο τού ναύτη με τις ρίγες, οπλισμένου με ένα όπλο Μάουζερ, άρχισε να φθίνει στη φαντασία μου.

Ενθουσιάστηκα επίσης με την πληθώρα βιβλίων που στέκονταν στα ράφια, σε κάθε γωνιά, στοιβαγμένα μέχρι και σε καρέκλες, σκαμπό και κομοδίνα. Μόνο στο γραφείο του Ίβαν Γιεγκόροβιτς υπήρχε ένα βιβλίο με μαύρο κάλυμμα. «Απομνημονεύματα ενός Επαναστάτη» του Πήτερ Κροπότκιν [η πιο πρόσφατη έκδοση τότε στη Μόσχα ήταν του 1966]. Ο πρώην «τετραπλός» κομισάριος του Βεσγιεγκόνγκ (κομισάριος για το εμπόριο, τη βιομηχανία, τους φόρους και την εργασία) έζησε πιστός στις αντιλήψεις του μέχρι το τέλος της ζωής του. Και έζησε μέχρι τα 91.

Λίγο πριν από το θάνατό του, με αίτημα των βετεράνων Μπολσεβίκων, αποφασίστηκε ότι έπρεπε να δοθεί στον Μόκιν προσωπική σύνταξη, αντί για τα κανονικά 23 ρούβλια το μήνα. Με πρόσχημα την επίσημη διαδικασία, ζητήθηκε από τον Μόκιν να παρευρεθεί στη συνάντηση της περιφερειακής επιτροπής του κόμματος, δηλαδή του Κομμουνιστικού Κόμματος. Τότε ήταν

που ένας από τους συντάκτες του αιτήματος, με σεβασμό προς τον γέρο άνδρα, είπε ότι ο Μόκιν δούλεψε πάντα πλάι στις Σοβιετικές αρχές, κατέχοντας θέσεις υπευθυνότητας, και όσο για τις νεανικές του ανησυχίες, πέρασαν με τον καιρό, και, εντάξει, και ποιος δεν έχει μολυνθεί με το λανθασμένο ρομαντισμό του αναρχισμού!

Αν ο γερο-Μόκιν είχε ένα Μάουζερ στα χέρια του, τότε, θα είχε φυτέψει μια σφαίρα στο κεφάλι του «υποστηρικτή» του. Πετάχτηκε έξαλλος και κοιτάζοντας τα μέλη της επιτροπής, είπε γεμάτος οργή:

– Κοιτάξτε τους εαυτούς σας! Αλλά δεν αλλάζω τις πεποιθήσεις μου σαν γάντια! Και έσπρωξε δυνατά την πόρτα φεύγοντας απ' το δωμάτιο.

Παρ' όλα αυτά, τού δόθηκε η προσωπική σύνταξη –οι νεαροί Μπολσεβίκοι δε χάρηκαν που στριμώχτηκαν από τον παλιό αναρχικό.

Ο Ιβάν Γιεγκόροβιτς δεν έζησε για να δει τη μέρα που οι υποστηρικτές του άλλαξαν τα γάντια τους για άλλη μια φορά. Ήταν μήπως η τελευταία;

Και να ποια σκέψη πέρασε από το μυαλό μου. Είναι παράξενο που ο αφοσιωμένος αναρχικός, ο γερο-Μόκιν, αρνήθηκε μια προσωπική σύνταξη μόνο και μόνο για να αποδείξει τις πεποιθήσεις του; Ή μήπως οι σκληροπυρηνικοί, μαχητές, άθεοι που έκαναν καριέρες με τις «πεποιθήσεις» τους να είναι πιο παράξενοι, τώρα που κρατάνε κεριά στις εκκλησίες;

Δεν ξέρω, δεν ξέρω...

Μετάφραση-απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

και τη φορολογία στις πρώτες γραμμές της εκτελεστικής επιτροπής της Περιφέρειας Vesyegonsk. Αναρχικός. Συμμετείχε στον Εμφύλιο Πόλεμο. Θάφτηκε στη Μόσχα.

Από τον επίσημο ιστότοπο της Περιφέρειας Vesyegonsk

http://vesrn.ru/city/people/bibliographical/-

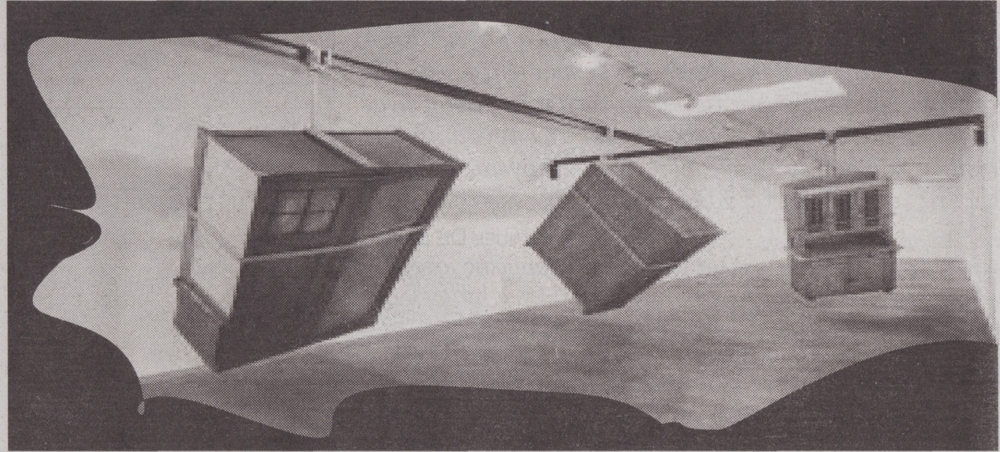
φέως του άρθρου. Πρόκειται για **ΤΗΝ** Chellis Glendinning και όχι για **ΤΟΝ** Chellis Glendinning.

Το «Αντιρατσιστικό» Νομοσχέδιο και Υμείς οι Σιωπηλοί Αποδέκτες Του

Το μνημονιακό μόρφωμα της «υπεύθυνης» αριστεράς έχει βαλθεί να καταθέσει ένα νέο νομοσχέδιο, χαρακτηρίζοντάς το ως «αντιρατσιστικό». Βέβαια, οι αντιπαραθέσεις δεν λείπουν στους κόλπους του. Η κατάσταση, πάντως, δείχνει πως το κόμμα του Κουβέλη, μετά από επιταγή των ευρωπαίων πατρώνων του, προωθεί μετά μανίας αυτό το νομοσχέδιο στην αιτιολογική έκθεση του οποίου αναφέρεται ότι σκοπός του είναι η *«αποτελεσματικότερη καταπολέμηση των εκδηλώσεων ρατσισμού και της ξενοφοβίας, καθώς και των εγκλημάτων που τελούνται με τέτοια κίνητρα»*. Τα ριζοσπαστικά αριστερά στηρίγματα του κοινοβουλίου φυσικά και είναι σύμφωνα με αυτό, αφού έχουν την αυταπάτη ότι με αυτό τον τρόπο θα αναχαιτισθεί η Χρυσή Αυγή, μιας και μετά την αποσύνθεση των μεγάλων κομμάτων ΠΑΣΟΚ και ΝΔ έχουν όλοι το ίδιο εκλογικό «πελατολόγιο». Και είναι αλήθεια, ότι ο ρόλος των ψηφοφόρων είναι να τριγυρνάνε από μαγαζί σε μαγαζί για να βρουν τις καλύτερες «προσφορές». Είναι, όμως, η μοναδική επιδίωξη του νομοσχεδίου ο πόλεμος κατά της ακροδεξιάς εθνικιστικής τάσης του εξουσιαστικού μπλοκ και η ταυτόχρονη αποκομιδή στα υπόλοιπα κόμματα των περιφερόμενων ψηφοφόρων;

Η σαμαρική νέα δημοκρατία, εκεί που δεν ήθελε ούτε να το συζητήσει, καταθέτει δικό της «αντιρατσιστικό» νόμο που συμπληρώνει και τροποποιεί άρθρα του ν. 927/79, με σκοπό να συναγωνιστεί τους υπόλοιπους εταίρους στην διακυβέρνηση (ή μήπως μετά την άρνησή της κάποιοι από τους συνεταίρους τους έσπευσαν αν τους τρίξουν τα δόντια;) αφού και το σοσιαλιστικό ΠΑΣΟΚ κατέθεσε κι αυτό τη δική του πρόταση.

Να υπενθυμίσουμε, ακόμη, ότι όταν η προηγούμενη κυβέρνηση της Καραμανλικής ΝΔ είχε εισηγηθεί το 2008 ένα ίδιο νομοσχέδιο, το όποιο θα πατούσε πάνω στην Απόφαση-πλαίσιο 2008/913/ΔΕΥ του Συμβουλίου (της Ευρώπης) της 28-11-2008, η οποία βασίζεται στην προϊσχύουσα Συνθή**σεις** *μέσα στις οποίες εκδηλώνεται η υπό κρίση συμπεριφορά, όσο και την ενδεχόμενη προσβολή των γενικότερων συνθηκών που εξασφαλίζουν την ειρηνική και* ***ομαλή κοινωνική συμβίωση*** *(δημόσια τάξη)»*. Επίσης ανάγει τον **γραπτό** λόγο σε ίσης βαρύτητας με τον προφορικό χωρίς καμιά απαλλακτική διάθεση, πράγμα πολύ σημαντικό στην κατάθεση απόψεων και την έκφραση γνώμης. Αναλόγως, δηλαδή, των κοινωνικών συνθηκών το κράτος «θα κόβει και θα ράβει» σύμφωνα με τα συμφέροντά του, για να υπερασπιστεί τη δημόσια τάξη προσθέτοντας απλά περισσότερες κατηγορίες.

Να μην ξεχνάμε και τον «αντιτρομοκρατικό», όπου πλέον είναι αναμενόμενες οι παραπομπές σε αυτόν, είτε πρόκειται για διαδηλωτές, είτε για δολοφόνους. Τα υπόλοιπα που αναφέρονται είναι σχετικά με τα διοικητικά πρόστιμα και την ενίσχυση του κρατικού ταμείου.

Θα πρέπει, επίσης, να αναφέρουμε, ότι στην αιτιολογική έκθεση του νομοσχεδίου έχει και μια «περίεργη» αναφορά στην έννοια της πολυπολιτισμικότητας. Αναφέρεται χαρακτηριστικά, ότι: *«εν όψει των σοβαρών συγκεκριμένων συμπεριφορών συνίσταται στην κακόβουλη άρνηση ή εκμηδένιση ιστορικών γεγονότων κατά τρόπο που να θίγεται η δημόσια τάξη, χωρίς, σε καμία περίπτωση, να επιδιώκεται η απαγόρευση ή ιδεολογική χειραγώγηση της επιστημονικής έρευνας»*. Προσδιορίζει, δηλαδή, την έρευνα ως «επιστημονική», φανταζόμαστε μόνον εάν υλοποιείται από κρατικό φορέα ή έστω αν είναι αποδεκτό από το κράτος. Το κράτος, δηλαδή, θέλει να έχει το προνόμιο

νομοσχέδια που απεργάζονται οι συγκυβερνήτες στρέφεται ενάντια στην έκφραση γνώμης που έτσι κι αλλιώς βρίσκεται υπό διωγμό με μια σειρά άλλα παρόμοιου είδους νομοθετήματα.

Δεν σιωπούμε επειδή ένα μέτρο του κράτους στρέφεται πραγματικά ή υποθετικά κατά των ακροδεξιών. Γνωρίζουμε πως οι νόμοι του κράτους στρέφονται στην ουσία κατά αυτών που ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ αγωνίζονται ή πρόκειται να αγωνιστούν στο μέλλον

Αποδέκτες Του

βίας, καθώς και των εγκλημάτων που τελούνται με τέτοια κίνητρα». Τα ριζοσπαστικά αριστερά στηρίγματα του κοινοβουλίου φυσικά και είναι σύμφωνα με αυτό, αφού έχουν την αυταπάτη ότι με αυτό τον τρόπο θα αναχαιτισθεί η Χρυσή Αυγή, μιας και μετά την αποσύνθεση των μεγάλων κομμάτων ΠΑΣΟΚ και ΝΔ έχουν όλοι το ίδιο εκλογικό «πελατολόγιο». Και είναι αλήθεια, ότι ο ρόλος των ψηφοφόρων είναι να τριγυρνάνε από μαγαζί σε μαγαζί για να βρουν τις καλύτερες «προσφορές». Είναι, όμως, η μοναδική επιδίωξη του νομοσχεδίου ο πόλεμος κατά της ακροδεξιάς εθνικιστικής τάσης του εξουσιαστικού μπλοκ και η ταυτόχρονη αποκομιδή στα υπόλοιπα κόμματα των περιφερόμενων ψηφοφόρων;

Η σαμαρική νέα δημοκρατία, εκεί που δεν ήθελε ούτε να το συζητήσει, καταθέτει δικό της «αντιρατσιστικό» νόμο που συμπληρώνει και τροποποιεί άρθρα του ν. 927/79, με σκοπό να συναγωνιστεί τους υπόλοιπους εταίρους στην διακυβέρνηση (ή μήπως μετά την άρνησή της κάποιοι από τους συνεταίρους τους έσπευσαν αν τους τρίξουν τα δόντια;) αφού και το σοσιαλιστικό ΠΑΣΟΚ κατέθεσε κι αυτό τη δική του πρόταση.

Να υπενθυμίσουμε, ακόμη, ότι όταν η προηγούμενη κυβέρνηση της Καραμανλικής ΝΔ είχε εισηγηθεί το 2008 ένα ίδιο νομοσχέδιο, το οποίο θα πατούσε πάνω στην Απόφαση-πλαίσιο 2008/913/ΔΕΥ του Συμβουλίου (της Ευρώπης) της 28-11-2008, η οποία βασίζεται στην προϊσχύουσα Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και ιδίως στα άρθρα 29, 31 και 34§2 στοιχ. β΄ (ήδη άρθρα 67§3 και 83 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης), άπαντες οι αριστεροί και σοσιαλιστές είχαν βαλθεί, τότε, να το καταδικάσουν. Η πολιτική σκοπιμότητα των περιόδων τότε και τώρα είναι εμφανής οπότε πρέπει να μας βάζει σε σκέψεις που δεν θα τις έλεγε κάποιος και ...καλοπροαίρετες.

Ανεξάρτητα από το ποια εκδοχή από τις τρεις θα ψηφιστεί τελικά, το βέβαιο είναι πως το ενδιαφέρον βρίσκεται στην ουσία αυτών των νομοθετημάτων που αφορά στην ακόμα πιο συστηματική φίμωση γνώμης, στην καθιέρωση ακόμα πιο συστηματικού ελέγχου της σκέψης.

Ας δούμε πιο συγκεκριμένα τα άρθρα του ΔΗΜΑΡικού νομοσχεδίου, επειδή αποτελεί και το πρότυπο με βάση το οποίο εκδηλώνονται οι διαφοροποιήσεις.

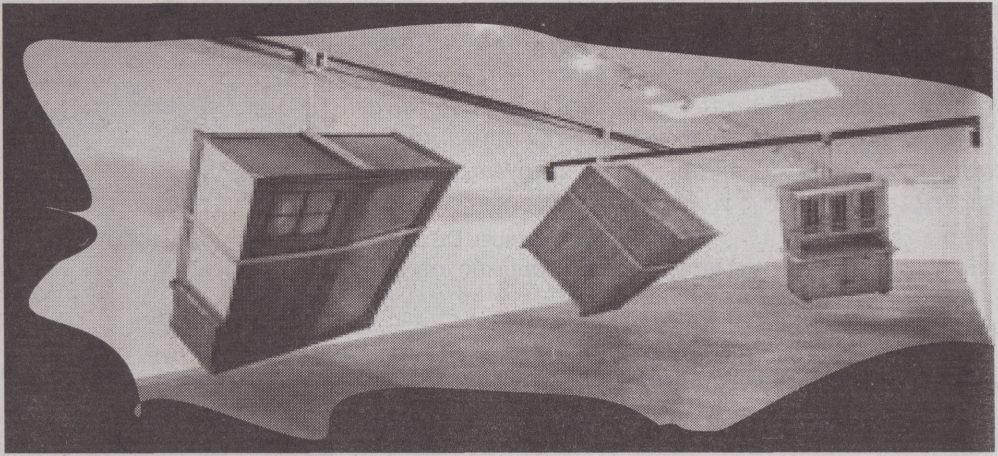
Στο άρθρο 2 λοιπόν του νομοσχεδίου

***σεις** μέσα στις οποίες εκδηλώνεται η υπό κρίση συμπεριφορά, όσο και την ενδεχόμενη προσβολή των γενικότερων συνθηκών που εξασφαλίζουν την ειρηνική και **ομαλή κοινωνική συμβίωση** (δημόσια τάξη)»*. Επίσης ανάγει τον **γραπτό** λόγο σε ίσης βαρύτητας με τον προφορικό χωρίς καμιά απαλλακτική διάθεση, πράγμα πολύ σημαντικό στην κατάθεση απόψεων και την έκφραση γνώμης. Αναλόγως, δηλαδή, των κοινωνικών συνθηκών το κράτος «θα κόβει και θα ράβει» σύμφωνα με τα συμφέροντά του, για να υπερασπιστεί τη δημόσια τάξη προσθέτοντας απλά περισσότερες κατηγορίες.

Να μην ξεχνάμε και τον «αντιτρομοκρατικό», όπου πλέον είναι αναμενόμενες οι παραπομπές σε αυτόν, είτε πρόκειται για διαδηλωτές, είτε για δολοφόνους. Τα υπόλοιπα που αναφέρονται είναι σχετικά με τα διοικητικά πρόστιμα και την ενίσχυση του κρατικού ταμείου.

Θα πρέπει, επίσης, να αναφέρουμε, ότι στην αιτιολογική έκθεση του νομοσχεδίου έχει και μια «περίεργη» αναφορά στην έννοια της πολυπολιτισμικότητας. Αναφέρεται χαρακτηριστικά, ότι: *«εν όψει των σοβαρών προκλήσεων που αντιμετωπίζει σήμερα η χώρα μας **κατά τη μετάβασή της** σε μια **πολυπολιτισμική κοινωνία**, όπου η ισότιμη προστασία όλων των ατόμων, [..], προβάλλει ως πρωταρχική υποχρέωση του κράτους»*. Στην ουσία το κράτος, σε αυτό το σημείο, μας δείχνει την εικόνα του μέλλοντος στον ελλαδικό χώρο, μια κατάσταση επιβεβλημένη από την επιλογή της ενοποιημένης κυριαρχίας για την μετακίνηση πληθυσμών στη Γη (με αφορμή πολέμους, φτηνό εργατικό δυναμικό και σκοπιμότητες αποσύνθεσης των ήδη υπαρχουσών καταστάσεων σε διάφορες κοινωνίες, όπως αυτή του ελλαδικού χώρου). [Στο φύλο 93 της Διαδρομής Ελευθερίας, Απρίλιος 2010, υπάρχει κατατεθειμένη άποψη για το πώς η πολυπολιτισμικότητα λειτουργεί υπέρ της κυριαρχίας.]

Το άρθρο 4 παρουσιάζει έναν πολύ ενδιαφέροντα τρόπο ποινικοποίησης της γνώμης και της άποψης. Φυσικά και δεν

των συγκεκριμένων συμπεριφορών συνίσταται στην κακόβουλη άρνηση ή εκμηδένιση ιστορικών γεγονότων κατά τρόπο που να θίγεται η δημόσια τάξη, χωρίς, σε καμία περίπτωση, να επιδιώκεται η απαγόρευση ή ιδεολογική χειραγώγηση της επιστημονικής έρευνας». Προσδιορίζει, δηλαδή, την έρευνα ως «επιστημονική», φανταζόμαστε μόνον εάν υλοποιείται από κρατικό φορέα ή έστω αν είναι αποδεκτό από το κράτος. Το κράτος, δηλαδή, θέλει να έχει το προνόμιο της «εξουσιοδότησης» της έρευνας, όπως ακριβώς έκανε με άτομα σαν τη ...Ρεπούση. Τα ιστορικά δεδομένα ξέρουμε πολύ καλά ότι αναθεωρούνται με το πέρασμα των χρόνων κυρίως για λόγους πολιτικής σκοπιμότητος και εντελώς δευτερευόντως για την αποκατάσταση της αλήθειας. Αντιλαμβανόμαστε, επίσης, ότι το «δικαίωμα στην έρευνα», αλλά ακόμα και η ίδια η «άδεια» ή «αναγνώριση» τού κατά πόσον υπάρχει έρευνα ή όχι, ορίζεται από εξουσιαστικά και κρατικά κριτήρια. Αυτό εγείρει ένα πολύ σημαντικό θέμα, αφού η κάθε έρευνα για κάποιο ζήτημα, μπορεί να έχει διαφορετική πρόθεση από μια άλλη, να είναι ιστορικής φύσης ή απλά προπαγανδιστική. Η εξομοίωση του προφορικού με το γραπτό λόγο είναι ακόμα ένα ζήτημα που σηκώνει αρκετή αντιπαράθεση καθώς και το «παράθυρο» για τον έλεγχο των απόψεων που αναρτούνται στο διαδίκτυο.

Η σημαντικότητα που έχει η προσπάθεια

νομοσχέδια που απεργάζονται οι συγκυβερνήτες στρέφεται ενάντια στην έκφραση γνώμης που έτσι κι αλλιώς βρίσκεται υπό διωγμό με μια σειρά άλλα παρόμοιου είδους νομοθετήματα.

Δεν σιωπούμε επειδή ένα μέτρο του κράτους στρέφεται πραγματικά ή υποθετικά κατά των ακροδεξιών. Γνωρίζουμε πως οι νόμοι του κράτους στρέφονται στην ουσία κατά αυτών που ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ αγωνίζονται ή πρόκειται να αγωνιστούν στο μέλλον ενάντια στο κράτος, την εξουσία και την εκμετάλλευση. ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΥΝΟΛΟ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ. Αυτό δεν πρέπει να μας διαφεύγει ούτε στιγμή από το μυαλό.

Επομένως εάν οι ακροδεξιοί αντιστρατεύονται αυτά τα νομοσχέδια για τους δικούς του πολιτικούς κι εξουσιαστικούς λόγους, αυτό δεν σημαίνει πως πρέπει να μείνουμε σιωπηλοί και απαθείς. Επειδή οι δικοί μας λόγοι σε αντίθεση με το κράτος είναι πραγματικοί, ουσιαστικοί και απελευθερωτικοί. Τα νομοσχέδια αυτά είναι τρομοκρατικά, είναι απολυταρχικά, είναι εχθρικά προς τα μόνα που θεωρούμε πως πρέπει να υπερασπιζόμαστε αδιάλλακτα και να τα διατηρούμε αλώβητα από κάθε εξουσιαστική επιβολή: ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΚΕΨΗΣ ΚΑΙ ΕΚΦΡΑΣΗΣ ΓΝΩΜΗΣ. Αν μας σκλαβώσουν το μυαλό, τότε θα νικήσουν!

Όσο για τον υποτιθέμενο αντιρατσισμό, καλύτερα να μην επεκταθούμε. Επειδή οι

927/79, με σκοπό να συναγωνιστεί τους υπόλοιπους εταίρους στην διακυβέρνηση (ή μήπως μετά την άρνησή της κάποιοι από τους συνεταίρους τους έσπευσαν αν τους τρίξουν τα δόντια;) αφού και το σοσιαλιστικό ΠΑΣΟΚ κατέθεσε κι αυτό τη δική του πρόταση.

Να υπενθυμίσουμε, ακόμη, ότι όταν η προηγούμενη κυβέρνηση της Καραμανλικής ΝΔ είχε εισηγηθεί το 2008 ένα ίδιο νομοσχέδιο, το οποίο θα πατούσε πάνω στην Απόφαση-πλαίσιο 2008/913/ΔΕΥ του Συμβουλίου (της Ευρώπης) της 28-11-2008, η οποία βασίζεται στην προϊσχύουσα Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και ιδίως στα άρθρα 29, 31 και 34§2 στοιχ. β΄ (ήδη άρθρα 67§3 και 83 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης), άπαντες οι αριστεροί και σοσιαλιστές είχαν βαλθεί, τότε, να το καταδικάσουν. Η πολιτική σκοπιμότητα των περιόδων τότε και τώρα είναι εμφανής οπότε πρέπει να μας βάζει σε σκέψεις που δεν θα τις έλεγε κάποιος και ...καλοπροαίρετες.

Ανεξάρτητα από το ποια εκδοχή από τις τρεις θα ψηφιστεί τελικά, το βέβαιο είναι πως το ενδιαφέρον βρίσκεται στην ουσία αυτών των νομοθετημάτων που αφορά στην ακόμα πιο συστηματική φίμωση γνώμης, στην καθιέρωση ακόμα πιο συστηματικού έλεγχου της σκέψης.

Ας δούμε πιο συγκεκριμένα τα άρθρα του ΔΗΜΑΡικού νομοσχεδίου, επειδή αποτελεί και το πρότυπο με βάση το οποίο εκδηλώνονται οι διαφοροποιήσεις.

Στο άρθρο 2, λοιπόν, του νομοσχεδίου, εισάγεται ο όρος της «εχθροπάθειας», αναφερόμενος τόσο στην καλλιέργεια όσο και στην εξωτερίκευση αισθημάτων μίσους και αντιπαλότητας. Η αντιπαλότητα είναι μια έννοια τόσο γενική που είναι πολύ εύκολο να «απλωθεί» όσο βολεύει το κράτος, με σκοπό σε πρώτη φάση τον παραδειγματισμό, αλλά και τη δημιουργία δεδικασμένου.

Το άρθρο 3 του νομοσχεδίου προφανώς και ποινικοποιεί τις εκδηλώσεις ρατσισμού και ξενοφοβίας καθώς και, όπως αναφέρεται στο αιτιολογικό, «*απαιτείται να εκτιμάται κάθε φορά η προσφορότητα του συγκεκριμένου κινδύνου, λαμβάνοντας υπόψη τόσο τις* ***ειδικότερες συνθήκες και περιστά-***

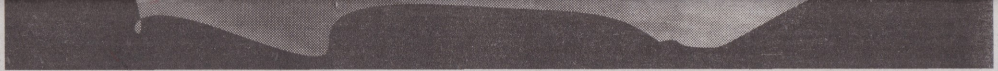
προσθέτοντας απλά περισσότερες κατηγορίες.

Να μην ξεχνάμε και τον «αντιτρομοκρατικό», όπου πλέον είναι αναμενόμενες οι παραπομπές σε αυτόν, είτε πρόκειται για διαδηλωτές, είτε για δολοφόνους. Τα υπόλοιπα που αναφέρονται είναι σχετικά με τα διοικητικά πρόστιμα και την ενίσχυση του κρατικού ταμείου.

Θα πρέπει, επίσης, να αναφέρουμε, ότι στην αιτιολογική έκθεση του νομοσχεδίου έχει και μια «περίεργη» αναφορά στην έννοια της πολυπολιτισμικότητας. Αναφέρεται χαρακτηριστικά, ότι: «*εν όψει των σοβαρών προκλήσεων που αντιμετωπίζει σήμερα η χώρα μας* ***κατά τη μετάβασή της*** *σε μια* ***πολυπολιτισμική κοινωνία****, όπου η ισότιμη προστασία όλων των ατόμων, [..], προβάλλει ως πρωταρχική υποχρέωση του κράτους*». Στην ουσία το κράτος, σε αυτό το σημείο, μας δείχνει την εικόνα του μέλλοντος στον ελλαδικό χώρο, μια κατάσταση επιβεβλημένη από την επιλογή της ενοποιημένης κυριαρχίας για την μετακίνηση πληθυσμών στη Γη (με αφορμή πολέμους, φτηνό εργατικό δυναμικό και σκοπιμότητες αποσύνθεσης των ήδη υπαρχουσών καταστάσεων σε διάφορες κοινωνίες, όπως αυτή του ελλαδικού χώρου). [Στο φύλο 93 της Διαδρομής Ελευθερίας, Απρίλιος 2010, υπάρχει κατατεθειμένη άποψη για το πώς η πολυπολιτισμικότητα λειτουργεί υπέρ της κυριαρχίας.]

Το αρθρο 4 παρουσιάζει έναν πολύ ενδιαφέροντα τρόπο ποινικοποίησης της γνώμης και της άποψης. Φυσικά και δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε το κράτος για τις καλές του προθέσεις. Δεν το κάναμε ποτέ και σίγουρα δεν μας δίνει το άλλοθι να το κάνουμε τώρα. Το άρθρο 4 αναφέρεται στην ποινικοποίηση τής άρνησης «**προφορικά ή διά του τύπου** ή μέσω του **διαδικτύου** ή **με οποιοδήποτε άλλο μέσο ή τρόπο**, εγκωμιάζει ή αρνείται ή εκμηδενίζει τη σημασία εγκλημάτων γενοκτονίας», στο πλαίσιο των αποφάσεων του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου και του Διεθνούς Στρατοδικείου (!!), όπως συνετάχθη από τους «νικητές» της 2ης ανθρωποφαγίας.

Στο αιτιολογικό, όμως, έχει μια περίεργη αναφορά στην επιστημονική έρευνα. Συγκεκριμένα αναφέρει: «*Η ποινική απαξία*

των συγκεκριμένων συμπεριφορών συνίσταται στην κακόβουλη άρνηση ή εκμηδένιση ιστορικών γεγονότων κατά τρόπο που να θίγεται η δημόσια τάξη, χωρίς, σε καμία περίπτωση, να επιδιώκεται η απαγόρευση ή ιδεολογική χειραγώγηση της επιστημονικής έρευνας». Προσδιορίζει, δηλαδή, την έρευνα ως «επιστημονική», φανταζόμαστε μόνον εάν υλοποιείται από κρατικό φορέα ή έστω αν είναι αποδεκτό από το κράτος. Το κράτος, δηλαδή, θέλει να έχει το προνόμιο της «εξουσιοδότησης» της έρευνας, όπως ακριβώς έκανε με άτομα σαν τη ...Ρεπούση. Τα ιστορικά δεδομένα ξέρουμε πολύ καλά ότι αναθεωρούνται με το πέρασμα των χρόνων κυρίως για λόγους πολιτικής σκοπιμότητος και εντελώς δευτερευόντως για την αποκατάσταση της αλήθειας. Αντιλαμβανόμαστε, επίσης, ότι το «δικαίωμα στην έρευνα», αλλά ακόμα και η ίδια η «άδεια» ή «αναγνώριση» τού κατά πόσον υπάρχει έρευνα ή όχι, ορίζεται από εξουσιαστικά και κρατικά κριτήρια. Αυτό εγείρει ένα πολύ σημαντικό θέμα, αφού η κάθε έρευνα για κάποιο ζήτημα, μπορει να έχει διαφορετική πρόθεση από μια άλλη, να είναι ιστορικής φύσης ή απλά προπαγανδιστική. Η εξομοίωση του προφορικού με το γραπτό λόγο είναι ακόμα ένα ζήτημα που σηκώνει αρκετή αντιπαράθεση καθώς και το «παράθυρο» για τον έλεγχο των απόψεων που αναρτούνται στο διαδίκτυο.

Η σημαντικότητα που έχει η προσπάθεια ελέγχου των αναρτήσεων στο διαδίκτυο φαίνεται από τη λεπτομερέστατη αναφορά που γίνεται στα πληροφοριακά συστήματα στο αρθρο 5, καθώς και από την αναφορά στον όρο «εδαφικότητα».

Η προσπάθεια επιβολής του οποιουδήποτε νόμου έχει καθαρά κατασταλτικούς στόχους. Οι αριστεροί και οι κινηματίες αντιφασιστές μπορούν να επιχαίρουν και να σιωπούν επειδή φαινομενικά το νομοσχέδιο υποτίθεται πως στρέφεται εναντίον της Χρυσής Αυγής. Όμως εμείς ως αναρχικοί δεν υπάρχει περίπτωση να συναινέσουμε σε οποιασδήποτε μορφής νομοσχέδιο ή νόμου που εκπορεύεται από τους εξουσιαστές, πολύ περισσότερο, μάλιστα, όταν τα νομοσχέδια που απεργάζονται οι συγκυβερνήτες στρέφεται ενάντια στην έκφραση γνώμης που έτσι κι αλλιώς βρίσκεται υπό διωγμό με μια σειρά άλλα παρόμοιου είδους νομοθετήματα.

Δεν σιωπούμε επειδή ένα μέτρο του κράτους στρέφεται πραγματικά ή υποθετικά κατά των ακροδεξιών. Γνωρίζουμε πως οι νόμοι του κράτους στρέφονται στην ουσία κατά αυτών που ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ αγωνίζονται ή πρόκειται να αγωνιστούν στο μέλλον ενάντια στο κράτος, την εξουσία και την εκμετάλλευση. ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΥΝΟΛΟ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ. Αυτό δεν πρέπει να μας διαφεύγει ούτε στιγμή από το μυαλό.

Επομένως εάν οι ακροδεξιοί αντιστρατεύονται αυτά τα νομοσχέδια για τους δικούς του πολιτικούς κι εξουσιαστικούς λόγους, αυτό δεν σημαίνει πως πρέπει να μείνουμε σιωπηλοί και απαθείς. Επειδή οι δικοί μας λόγοι σε αντίθεση με το κράτος είναι πραγματικοί, ουσιαστικοί και απελευθερωτικοί. Τα νομοσχέδια αυτά είναι τρομοκρατικά, είναι απολυταρχικά, είναι εχθρικά προς τα μόνα που θεωρούμε πως πρέπει να υπερασπιζόμαστε αδιάλλακτα και να τα διατηρούμε αλώβητα από κάθε εξουσιαστική επιβολή: ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΚΕΨΗΣ ΚΑΙ ΕΚΦΡΑΣΗΣ ΓΝΩΜΗΣ. Αν μας σκλαβώσουν το μυαλό, τότε θα νικήσουν!

Όσο για τον υποτιθέμενο αντιρατσισμό, καλύτερα να μην επεκταθούμε. Επειδή οι χειρότεροι ρατσιστές είναι το κράτος και όσοι (αριστεροί, δεξιοί, ακροδεξιοί, εθνικόφρονες, δημοκράτες, κομμουνιστές, σοσιαλιστές κλπ) εκμεταλλεύονται οικονομικά και πολιτικά τον πόνο και την απόγνωση των ανθρώπων.

Και κάτι τελευταίο. Ό,τι κατασκευάζεται με πρόσχημα τον δήθεν περιορισμό της Χρυσής Αυγής (στην προκειμένη περίπτωση ή για γενικότερα εγκληματικές πράξεις στο παρελθόν), την ίδια στιγμή είναι ένα κατασταλτικό μέσο εναντίον των αναρχικών. Άλλωστε, η ιστορία είναι διδακτική...

Π.

Αλληλοσυμπληρούμενα συστήματα κυριαρχίας

πιστημών (βιογενετική) συνεχίζουν να «κρύβουν» δυναμικές για την κυριαρχία, που δεν αφορούν, βέβαια, μόνο οικονομικά ζητήματα.

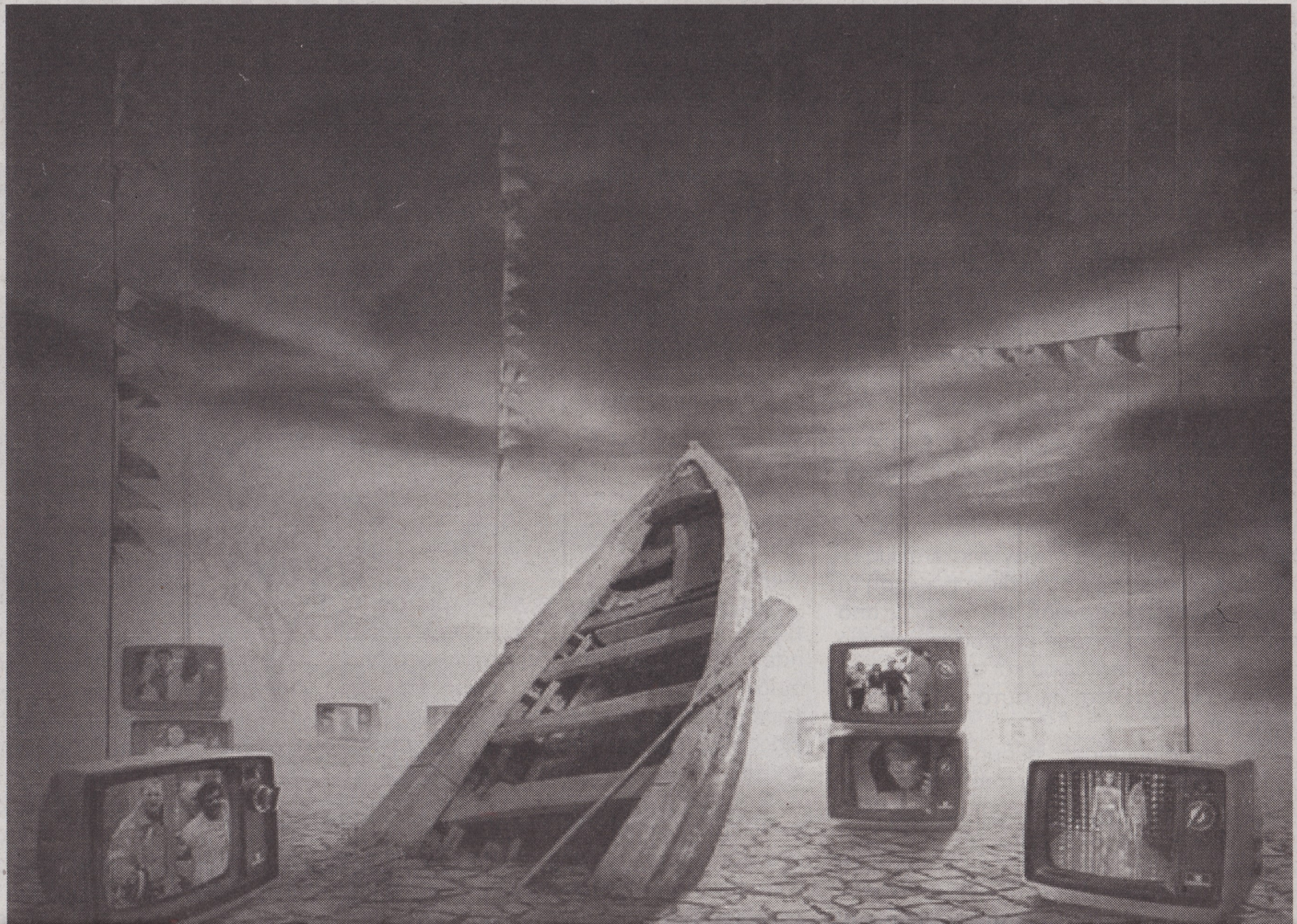
Σ' ότι αφορά τον ελλαδικό χώρο, αλλά και γενικότερα την ανατολική μεσόγειο, δεν χωρά αμφιβολία ότι οι κυριαρχικοί σχεδιασμοί αναπροσαρμόζονται στην γενικότερη αυτή κατεύθυνση. Αν αναφερθήκαμε σε ορισμένα κυριαρχικά μοντέλα που άνθησαν και δοκιμάστηκαν πριν από 500 ή και περισσότερα χρόνια, είναι γιατί θεωρούμε αδύνατον να κατανοήσουμε έστω και σε γενικές γραμμές τους κυριαρχικούς ανταγωνισμούς, την ενότητα μέσα από την οποία πηγάζουν, αλλά και την διαρκή μεταβολή ορισμένων μορφών επιβολής, εάν δεν ανατρέξουμε στο παρελθόν. Εύκολα τότε διακρίνουμε ότι σημαντικά στοιχεία παραμένουν αμετάβλητα, ενώ άλλα εμφανίζονται με διαφορετική μορφή διατηρώντας βασικά χαρακτηριστικά τους, συνδυαζόμενα με

Σύγχρονες μελέτες πάνω στις μη γραμμικές αστικές δυναμικές μάς διδάσκουν ότι, σε πολλές περιπτώσεις, η τριβή (καθυστερήσεις, μποτιλιαρίσματα, διαμάχες, άνιση κατανομή πόρων) παίζει σημαντικό ρόλο στη δημιουργία της αυτο-οργάνωσης. Επομένως, απαλείφοντας την από τα μοντέλα μας (απαιτώντας έναν καλύτερο ορθολογισμό για παράδειγμα) αυτομάτως αποκλείουμε και την πιθανότητα να έχουμε έστω και μια πραγματική δυναμική επίδραση. Αυτή η επίγνωση είναι ακόμη σημαντικότερη αν σκεφτούμε την δυναμική των θεσμών που διοχετεύουν την ροή της ενέργειας στις πόλεις: τις αγορές και τις γραφειοκρατίες».

MANUEL DE LANDA,
Χίλια χρόνια μη γραμμικής ιστορίας

Την δεκαετία του '30 εισήχθηκε ο όρος σύστημα του «Κεντρικού Τόπου» για να προσδιορίσει τις πυραμίδες των αστικών κέντρων, ενώ αρκετά πιο πρόσφατα ο Paul Hohenber και ο Lynn Hollen Lees (The Making of Urban Europe 1000-1994) επισήμαναν ότι πέρα από τις ιεραρχικές δομές, οι πόλεις στην Ευρώπη ήδη από το Μεσαίωνα δημιούργησαν και ένα σύνολο μια μορφής δικτύων, στο οποίο αναφέρονται με την ονομασία «Σύστημα Δικτύου».

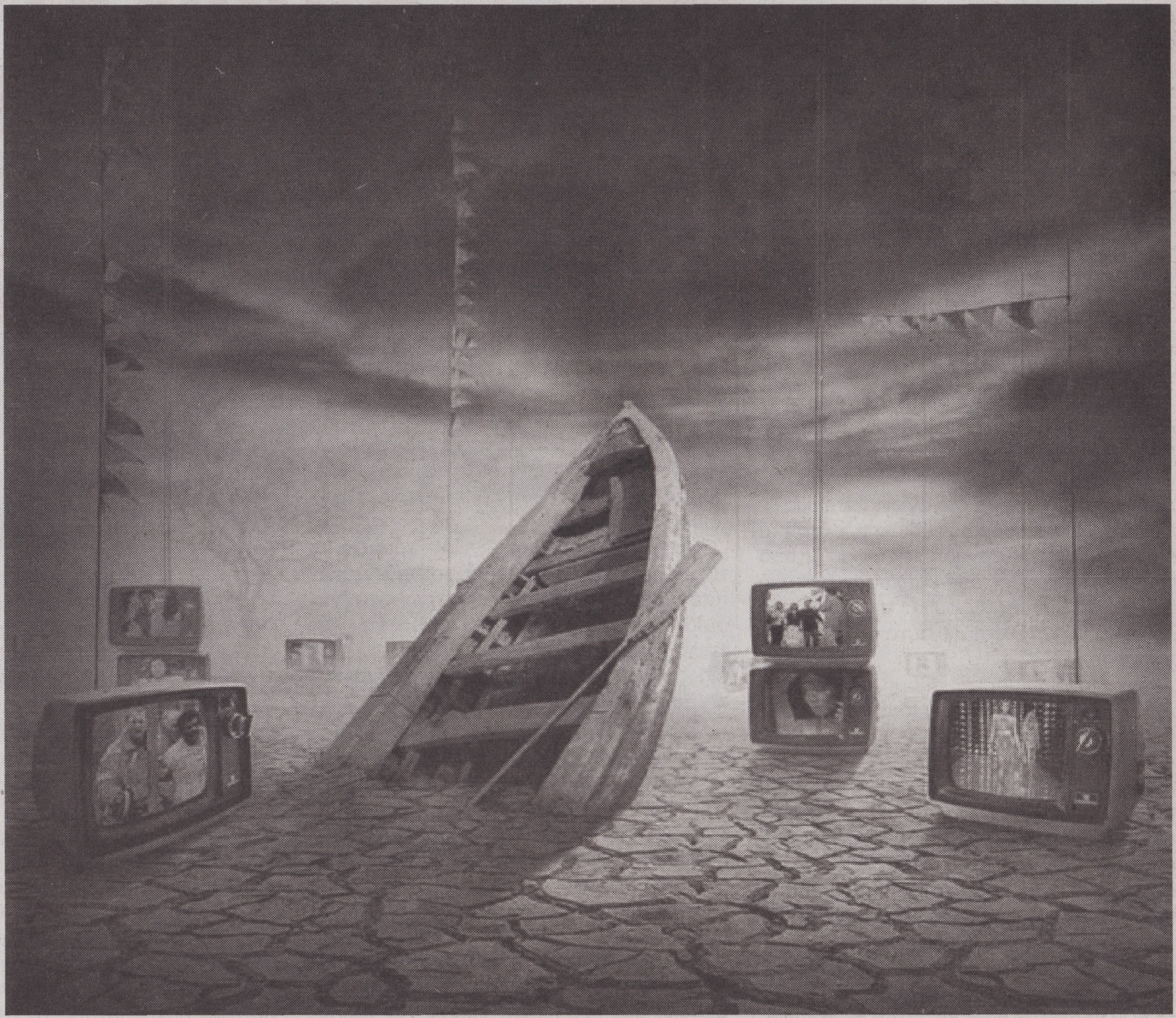
Στην πρώτη περίπτωση οι ιεραρχίες των μεσαιωνικών πόλεων, που δημιουργήθηκαν κάτω από ισχυρές περιφερειακές πρωτεύουσες (Μιλάνο, Πράγα, Παρίσι) και χωρίζονταν ανάλογα με το μέγεθος και την πολυπλοκότητα των επιμέρους τμημάτων τους, είχαν άμεση συνάφεια με τους

κούς ανταγωνισμούς, την ενότητα μέσα από την οποία πηγάζουν, αλλά και την διαρκή μεταβολή ορισμένων μορφών επιβολής, εάν δεν ανατρέξουμε στο παρελθόν. Εύκολα τότε διακρίνουμε ότι σημαντικά στοιχεία παραμένουν αμετάβλητα, ενώ άλλα εμφανίζονται με διαφορετική μορφή διατηρώντας βασικά χαρακτηριστικά τους, συνδυαζόμενα με

Σύγχρονες μελέτες πάνω στις μη γραμμικές αστικές δυναμικές μάς διδάσκουν ότι, σε πολλές περιπτώσεις, η τριβή (καθυστερήσεις, μποτιλιαρίσματα, διαμάχες, άνιση κατανομή πόρων) παίζει σημαντικό ρόλο στη δημιουργία της αυτο-οργάνωσης. Επομένως, απαλείφοντας την από τα μοντέλα μας (απαιτώντας έναν καλύτερο ορθολογισμό για παράδειγμα) αυτομάτως αποκλείουμε και την πιθανότητα να έχουμε έστω και μια πραγματική δυναμική επίδραση. Αυτή η επίγνωση είναι ακόμη σημαντικότερη αν σκεφτούμε την δυναμική των θεσμών που διοχετεύουν την ροή της ενέργειας στις πόλεις: τις αγορές και τις γραφειοκρατίες».

Manuel De Landa,
Χίλια χρόνια μη γραμμικής ιστορίας

Την δεκαετία του '30 εισήχθηκε ο όρος σύστημα του «Κεντρικού Τόπου» για να προσδιορίσει τις πυραμίδες των αστικών κέντρων, ενώ αρκετά πιο πρόσφατα ο Paul Hohenber και ο Lynn Hollen Lees (The Making of Urban Europe 1000-1994) επισήμαναν ότι πέρα από τις ιεραρχικές δομές, οι πόλεις στην Ευρώπη ήδη από το Μεσαίωνα δημιούργησαν και ένα σύνολο μια μορφής δικτύων, στο οποίο αναφέρονται με την ονομασία «Σύστημα Δικτύου».

Στην πρώτη περίπτωση οι ιεραρχίες των μεσαιωνικών πόλεων, που δημιουργήθηκαν κάτω από ισχυρές περιφερειακές πρωτεύουσες (Μιλάνο, Πράγα, Παρίσι) και χωρίζονταν ανάλογα με το μέγεθος και την πολυπλοκότητα των επιμέρους τμημάτων τους, είχαν άμεση συνάφεια με τους δεσμούς και τις σχέσεις ανάμεσα στους οικισμούς. Δηλαδή, όπως οι αγροτικές περιοχές αναζητούσαν υπηρεσίες εμπορικού, θρησκευτικού ή διοικητικού ενδιαφέροντος στις κωμοπόλεις, έτσι και οι τελευταίες αναζητούσαν ανάλογες υπηρεσίες στις μεγαλύτερες πόλεις.

Κριτήριο, λοιπόν, ήταν η γεωγραφική απόσταση, ενώ όσον αφορά τα εμπορεύματα, που διακινούνταν σ' αυτές τις περιπτώσεις, πρόκειται για εκείνα που αφορούσαν είδη πρώτης ανάγκης.

Το «Σύστημα Δικτύου», όμως, λειτουργούσε έχοντας ως βασική ιδιότητα της πόλης την κομβικότητα παρά την κεντρικότητα: «*τα χωρικά χαρακτηριστικά του Συστήματος Δικτύου είναι σχεδόν αόρατα σ' έναν συμβατικό χάρτη: δρόμοι του εμπορίου, σημεία συνάντησης, πόλεις-πύλες, προκεχωρημένα φυλάκια*» (P. Hohenber και L. Hollen ό.π.). Φυσικά, όλες οι πόλεις δεν είχαν την ίδια σπουδαιότητα. Λό...

...ναλλαγών, τόσο μεγαλύτερες ήταν οι θεσμικές καινοτομίες που επιβάλλονταν (νόμοι, εμπορικοί κώδικες συμπεριφοράς που μεταφέρονταν από τους εμπόρους κλπ). Παράλληλα «συντεχνίες» κομματιάζονται σε δεκάδες επιμέρους επαγγέλματα πολλαπλασιάζοντας τις ειδικότητες, παρ' ότι την ίδια «στιγμή» στον ίδιο δρόμο της εξειδίκευσης απέφευγαν επιμελώς να οδηγηθούν οι μεγάλοι έμποροι...

Τα δύο συστήματα εκείνο του «Κεντρικού Τόπου» και ε...

τους πραγματικά νέους παράγοντες ή συσχετισμούς. Το υπό συνεχή διαμόρφωση Δίκτυο της Νέας Τάξης Πραγμάτων που έχει βαπτισθεί «παγκοσμιοποίηση» δεν γνωρίζει κέντρα και περιφέρειες τουλάχιστον έτσι όπως είχαν προσδιοριστεί τις τελευταίες δεκαετίες. Πόλεις με ιστορία δεκάδων χιλιάδων ετών, όπως η Βαγδάτη, καταστράφηκαν χωρίς κανένα ενδοιασμό, περιοχές όπως αυτή που ανήκει η συγκεκριμένη πόλη (αλλά και χώρες όπως η Συρία) συνεχί...

Την δεκαετία του '30 εισήχθηκε ο όρος σύστημα του «Κεντρικού Τόπου» για να προσδιορίσει τις πυραμίδες των αστικών κέντρων, ενώ αρκετά πιο πρόσφατα ο Paul Hohenber και ο Lynn Hollen Lees (The Making of Urban Europe 1000-1994) επισήμαναν ότι πέρα από τις ιεραρχικές δομές, οι πόλεις στην Ευρώπη ήδη από το Μεσαίωνα δημιούργησαν και ένα σύνολο μια μορφής δικτύων, στο οποίο αναφέρονται με την ονομασία «Σύστημα Δικτύου».

Στην πρώτη περίπτωση οι ιεραρχίες των μεσαιωνικών πόλεων, που δημιουργήθηκαν κάτω από ισχυρές περιφερειακές πρωτεύουσες (Μιλάνο, Πράγα, Παρίσι) και χωρίζονταν ανάλογα με το μέγεθος και την πολυπλοκότητα των επιμέρους τμημάτων τους, είχαν άμεση συνάφεια με τους δεσμούς και τις σχέσεις ανάμεσα στους οικισμούς. Δηλαδή, όπως οι αγροτικές περιοχές αναζητούσαν υπηρεσίες εμπορικού, θρησκευτικού ή διοικητικού ενδιαφέροντος στις κωμοπόλεις, έτσι και οι τελευταίες αναζητούσαν ανάλογες υπηρεσίες στις μεγαλύτερες πόλεις.

Κριτήριο, λοιπόν, ήταν η γεωγραφική απόσταση, ενώ όσον αφορά τα εμπορεύματα, που διακινούνταν σ' αυτές τις περιπτώσεις, πρόκειται για εκείνα που αφορούσαν είδη πρώτης ανάγκης.

Το «Σύστημα Δικτύου», όμως, λειτουργούσε έχοντας ως βασική ιδιότητα της πόλης την κομβικότητα παρά την κεντρικότητα: *«τα χωρικά χαρακτηριστικά του Συστήματος Δικτύου είναι σχεδόν αόρατα σ' έναν συμβατικό χάρτη: δρόμοι του εμπορίου, σημεία συνάντησης, πόλεις-πύλες, προκεχωρημένα φυλάκια»* (P. Hohenber και L. Hollen ό.π.). Φυσικά, όλες οι πόλεις δεν είχαν την ίδια σπουδαιότητα. Λόγου χάρη διακρίνονταν εκείνες που έδιναν αφορμή για την ανάπτυξη καινοτομιών στις διάφορες οικονομικές λειτουργίες, ενώ δεν υπήρχε καμία σταθερότητα στην επιρροή μιας ή περισσοτέρων κύριων πόλεων, σ' αντίθεση με την σταθερή κυριαρχία μιας πόλης στο Σύστημα του «Κεντρικού Τόπου».

Η σταθερότητα στο Σύστημα Δικτύου είχε αντικατασταθεί με την εναλλαγή, που επηρεαζόταν από την ένταση των ανταλλαγών, το είδος των εμπορευμάτων που με το πέρασμα του χρόνου από είδη πολυτελείας μετατρέπονταν σε είδη καθημερινής χρήσης σε πόλεις, που όμως δεν αποτελούσαν ούτε την πηγή ούτε τον προορισμό, αλλά την εναλλακτική λύση (διαδρομή) ενός κόμβου.

Το ίδιο αξιοπρόσεκτες είναι οι πολιτισμικές δομές που κατασκευάζονται στο «Σύστημα Δικτύου»: Τα πολιτιστικά «υλικά» που διακινούνται συσσωρεύονται αργά και πριν «σκληρύνουν» ομογενοποιούνται (βλ. την περίπτωση της Βενετίας που εισάγαγε στην Ευρώπη λ.χ. τεχνολογία, προϊόντα και αρχιτεκτονική από την Ανατολή), σ' ένα χαρμάνι μαζί με επίσημους κανονισμούς και μη επίσημους καθώς και διαδικασίες επιβολής. Όσο πιο μακρινά μέρη συνδέονταν μεταξύ τους, όσο μεγαλύτερο ήταν το κόστος των συναλλαγών, τόσο μεγαλύτερες ήταν οι θεσμικές καινοτομίες που επιβάλλονταν (νόμοι, εμπορικοί κώδικες συμπεριφοράς που μεταφέρονταν από τους εμπόρους κλπ). Παράλληλα «συντεχνίες» κομματιάζονται σε δεκάδες επιμέρους επαγγέλματα πολλαπλασιάζοντας τις ειδικότητες, παρ' ότι την ίδια «στιγμή» στον ίδιο δρόμο της εξειδίκευσης απέφευγαν επιμελώς να οδηγηθούν οι μεγάλοι έμποροι...

Τα δύο συστήματα εκείνο του «Κεντρικού Τόπου» και εκείνο του «Δικτύου» δεν έρχονταν σε αντίθεση μεταξύ τους, αλλά αλληλοσυμπληρώνονταν. Κυριαρχικό μοντέλο που βασίζεται ή βασίστηκε στο παρελθόν σε «σκληρές» ιεραρχικές συνιστώσες, που υπερτερούν ή δεν δίνουν «χώρο» σε μιας μορφής πλεγματικού συστήματος ιεραρχία, δίνει άλλου τύπου ανάπτυξη αργή, σταθερή, αλλά πάντως όχι εκείνη που χαρακτηρίζεται από την «θυελλώδη δυναμική». Το ίδιο συμβαίνει όταν ο συγκεντρωτισμός που απορρέει από την εξάρτηση ενός «συστήματος» από τις ηγετικές ικανότητες ενός ή περισσοτέρων στελεχών υπερκεράζει ή καταπίνει την δυναμική του πλέγματος στην ιεραρχία.

Δεν χωρά αμφιβολία, ότι οι κυριαρχικοί σχεδιασμοί της ενοποιημένης και ενοποιούμενης κυριαρχίας συνεχίζουν να αφορούν το άνοιγμα νέων «πυλών», την καταστροφή παλαιότερων, ή την νέα χρήση όσων διατηρούνται με «παλαιωμένα» δομικά «υλικά». Η ιλιγγιώδης κίνηση εμπορευμάτων, το τσουνάμι που χαρακτηρίζει την επίδραση της λειτουργίας του χρηματοπιστωτικού συστήματος στις ζωές δισεκατομμυρίων ανθρώπων, αλλά και της τεχνολογίας (πληροφορική, επικοινωνίες κ.ά.) ή ιδιαίτερα ορισμένων ετους πραγματικά νέους παράγοντες ή συσχετισμούς. Το υπό συνεχή διαμόρφωση Δίκτυο της Νέας Τάξης Πραγμάτων που έχει βαπτισθεί «παγκοσμιοποίηση» δεν γνωρίζει κέντρα και περιφέρειες τουλάχιστον έτσι όπως είχαν προσδιοριστεί τις τελευταίες δεκαετίες. Πόλεις με ιστορία δεκάδων χιλιάδων ετών, όπως η Βαγδάτη, καταστράφηκαν χωρίς κανένα ενδοιασμό, περιοχές όπως αυτή που ανήκει η συγκεκριμένη πόλη (αλλά και χώρες όπως η Συρία) συνεχίζουν να σαρώνονται με πρόσχημα τον πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία ή τα διεφθαρμένα καθεστώτα... Η καταστροφή, η ανθρώπινη δυστυχία, το αίμα και ο πόνος εκατομμυρίων ανθρώπων, παραμένει η μόνη δίοδος για τους κυρίαρχους για την διεύλευση τους από τις «νέες» πύλες...

Σ' αυτές τις περιόδους στο παρελθόν αλλά και στις μέρες μας ένα σημαντικό μέσο επιβολής είναι αφ' ενός η σπορά της σύγχυσης ανάμεσα στους καταπιεσμένους ανθρώπους και αφ' ετέρου η χρήση συνδυαστικών ή ομογενοποιημένων μοντέλων επιβολής. Οι ομοιότητες όπου γης είναι πράγματι εντυπωσιακές. Τα λαομίσητα καθεστώτα της Μέσης ανατολής «ανατρέπονται» και την εξουσία αναλαμβάνουν μηχανισμοί, όπως ο στρατός στην περίπτωση της Αιγύπτου που ήταν φυσικά αναπόσπαστο στοιχείο του παλαιού καθεστώτος. Το ίδιο συνέβη με άλλον τρόπο στον ελλαδικό χώρο. Το τέλος των αντιμνημονιακών αγώνων έφερε την τρικομματική κυβέρνηση στην εξουσία, τον Σύριζα στην αξιωματική αντιπολίτευση και την Χρυσή Αυγή με τα τσαρούχια στο κοινοβούλιο.

Μ' άλλα λόγια, η εξουσία ανακατανέμεται, χωρίζεται σε μικρότερα κομμάτια, ή κομματικούς φορείς που συγχωνεύ-

ονται ή «φουσκώνουν» εκλογικά απότομα για να συντηρηθεί ουσιαστικά η ίδια κατάσταση από πλευράς κοινωνικής χειραγώγησης, αλλά και να εξυπηρετηθούν οι νέες ανάγκες που έχουν προκύψει. Το επαναλαμβάνουμε, η ευρύτερη περιοχή αναδιαμορφώνεται για να πάρει την θέση της ως θαλάσσιας ή εδαφικής πύλης στο Σύστημα Δικτύου που συγκροτεί παγκόσμια η κυριαρχία. Ο τρόπος διοίκησης μιας τόσο ευαίσθητης ιστορικά περιοχής δεν μπορεί παρά να απασχολήσει και απασχολεί ήδη τους κυρίαρχους, επίσημους ή μη, οργανισμούς, τα επιμέρους κράτη ή συνασπισμούς κρατών.

Κοιμάται, λοιπόν, τον ύπνο του δικαίου όποιος θεωρεί ότι κάθε εναλλακτικό μοντέλο διαχείρισης, ή αυτοδιοίκησης ή αυτό-οργάνωσης δεν θα συνδυαστεί επαρκώς, δεν θα συνυπάρξει με τα γνωστά ή αναπροσαρμοσμένα συγκεντρωτικά ή κλασσικά γραφειοκρατικά μοντέλα. Οι εναλλακτικές μορφές αυτο-διοίκησης δεν θα αφορούν, βέβαια όπως στο απώτερο παρελθόν κάποιες απομακρυσμένες περιφέρειες μιας αυτοκρατορίας που «καθυστερημένα» ή καινοτόμα λόγω στρατηγικής επιλογής μπορούν να απολαμβάνουν ορισμένα «προνόμια» αυτονομίας. Οι εναλλακτικές αυτές μορφές θα αντλήσουν στοιχεία από κινήματα ή από δίκτυα κινημάτων, από την μορφή και την λειτουργία ΜΚΟ, και βέβαια από τον αναρχισμό και κάθε είδους θεωρία αυτο-οργάνωσης. Η νέα οικουμενική δημοκρατία, έτσι όπως την αφηγήθηκαν σημαντικές συνιστώσες και διοργανώτριες αρχές αρκετών αντι-παγκοσμιοποιητικών κινητοποιήσεων την προηγούμενη δεκαετία, είναι, όπως φαίνεται, το όραμα που φωτίζει ακόμα πιο έντονα ορισμένους από τους θεωρητικούς της:

«Στον πυρήνα των συνθημάτων σε όλες τις κινητοποιήσεις βρίσκεται το "δεν μας αντιπροσωπεύετε –δεν μας εκπροσωπείτε". Τι σημαίνει αυτό; Είναι απλό. Δεν σημαίνει απλώς και μόνο αλλαγή στις ηγεσίες των χωρών, σημαίνει ότι η δημοκρατία, όπως την ξέρουμε σήμερα δεν μας ικανοποιεί, δεν μας αντιπροσωπεύει, ακόμη και εάν δεν είναι σαφές. Και θέλουμε να δημιουργήσουμε κάτι νέο, μια νέα οικουμενική δημοκρατία, μια πραγματικά δημοκρατική κοινωνία». Μ' αυτά τα λόγια ο Μάικλ Χάρντ (συγγραφέας μαζί με τον Τόνι Νέγκρι του βιβλίου Αυτοκρατορία, σε συνέντευξή του στην ΚΕ 26-5-2013, ο οποίος και «συμμετείχε» μέσω Skype στο αντιεξουσιαστικό φεστιβάλ

Όπλα και πληροφοριοδότες

Οι άοπλοι είναι σκλάβοι, ή υποκείμενοι στη σκλαβιά σε κάθε δεδομένη στιγμή. (Huey Newton)

Πάρτε όπλα. Κάντε ό,τι είναι δυνατό για να κάνετε τη χρήση τους μη-απαραίτητη. (Η Αόρατη Επιτροπή)

Από 'δω και πέρα, όλες οι φιλίες είναι [αντι]πολιτικές. (Κάλεσμα)

Κάποιοι άνθρωποι συνεχίζουν με φονικά όπλα να υλοποιούν την τρέλα της υποβόσκουσας αποξένωσης και των αντιφατικών αξιών που είναι έμφυτες στη βιομηχανική ταξική κοινωνία –ο φερόμενος ελεύθερος καπιταλισμός της αγοράς στις ΗΠΑ, ο γραφειοκρατικός κρατικός καπιταλισμός στην Κίνα– έγινε μια επίθεση σε μαθητές σχολείου την ίδια μέρα που συνέβησαν οι πυροβολισμοί στο δημοτικό σχολείο του Κονέκτικατ, άλλη μία σε σειρά μακάβριων επιθέσεων που έχουν στοχεύσει παιδιά τα τελευταία 2 χρόνια). Όχι απροσδόκητα, ο δημόσιος διάλογος έχει επικεντρωθεί στον περιορισμό της οπλοφορίας ή στη διάγνωση και θεραπεία των ψυχικών ασθενειών μέσω του συνδυασμού ψυχοτρόπων φαρμάκων (που συνταγογραφούνται όλο και πιο συχνά σε παιδιά ίδιας ηλικίας με αυτά στο Κονέκτικατ), στη θεραπεία με βαριά εποπτεία και/ή προσωρινό ή μόνιμο εγκλεισμό. Αυτές οι αποκαλούμενες λύσεις είναι απλά οι ίδιες αναμενόμενες συνταγές των κρατιστών, μόνο που τώρα είναι σε μεγαλύτερο μέγεθος: η τυπική εξουσιαστική αντίδραση σε μια κλιμάκωση ισχύος και επιβολής.

Αυτό που δε θυμούνται οι πιο πολλοί άνθρωποι για την περίπτωση του Charles Whitman στο Πανεπιστήμιο του Τέξας το 1966 –ένα από τα πρώτα Αμερικανικά παραδείγματα μαζικών πυροβολισμών σε σχολείο– είναι ότι μετά από 20 λεπτά ο Whitman έπεσε κάτω από τα πυρά ένοπλων πολιτών, που σταμάτησαν αποτελεσματικά τη δολοφονική του μανία. Πιο πρόσφατα, ο ομαδικός βιασμός και δολοφονία μιας φοιτήτριας στο Δελχί οδήγησε σε ένα αυξημένο ενδιαφέρον στις γυναίκες ώστε να οπλίζονται μόνες τους.[1] Δε λέμε ότι ένας εξολοκλήρου οπλισμένος πληθυσμός στις παρούσες συνθήκες είναι η καλύτερη πιθανή απάντηση σε ένοπλα ξεσπάσματα και μισογυνικές επιθέσεις. Απλά κάνουμε μια παρατήρηση.

Παρ' όλα αυτά, είναι σημαντικό να θυμηθούμε ότι μια από τις στρατηγικές των επαναστατών παντού περιελάμβανε το γενικευμένο οπλισμό (τουλάχιστον) των εργατών. Μια αμε-

δείς πληροφορίες, έχει διορθώσει ο,τιδήποτε σχετίζεται με ουσιώδεις πληροφορίες που έλαβαν απ' αυτόν), ή ότι ο Aoki στην ουσία έγινε ριζοσπάστης με αρχές, από την επαφή του με την ιδεολογία και πρακτική του ΚΜΠ (Κόμμα των Μαύρων Πανθήρων - BPP) και μετά απομακρύνθηκε από τη ρουφιανιά. Πάντως, βλέποντας αποχαρακτηρισμένα έγγραφα του FBI, ο καθένας θα παραδεχόταν ότι ο Αόκι όντως στρατολογήθηκε μετά την έξοδό του από το Στρατό και συνέχισε να παρέχει πληροφορίες στους ομοσπονδιακούς για τα επόμενα 16 χρόνια.[2]

Τους παρείχε αρκετές χρήσιμες πληροφορίες για να παραμείνει στο μισθολόγιό τους (payroll) ώσπου ζήτησε να βγει στη σύνταξη – δυο χρόνια αφότου είχε φύγει από τους Πάνθηρες για να ακολουθήσει μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια στο Μπέρκλεϊ.

Μετά απ' αυτές τις άβολες αποκαλύψεις, έγκειται σ' αυτούς που τον έχουν σε υψηλή εκτίμηση να υπερασπιστούν τώρα τη σπιλωμένη του κληρονομιά. Άρνηση, παρέκκλιση, ελάττωση, και κραυγές δυσφήμισης, όλα αναπτύσσονται με ποικίλα επίπεδα επιτυχίας. Αλλά για τους αναρχικούς, που δεν έχουν επενδύσει στην κληρονομιά των Πανθήρων, ή το Μέτωπο Απελευθέρωσης του Τρίτου Κόσμου, ή άλλες προοδευτικές καμπάνιες τις οποίες βοήθησε να αναπτυχθούν, είναι πολύ απλούστερο. Ο Aoki ήταν ένας πληροφοριοδότης του FBI. Τέλος.

Πάντως είναι περίεργο που με όλες τις διαφωνίες περί πλαστογράφησης, παραπληροφόρησης, και ελαχιστοποιώντας τη σημασία συγκεκριμένων πληροφοριών που δόθηκαν στους μπάτσους, τα ουσιαστικά θέματα της ρουφιανιάς και της κατασκοπείας αποφεύγονται. Αν συζητιούνται ποτέ. Αυτό είναι σίγουρα το αποτέλεσμα της κρατιστικής και εξουσιαστικής φύσης των πιο μεγαλόφωνων σχολιαστών, απ' τους οποίους όλοι θεωρούν δεδομένο ότι αυτή η μυστικότητα, η λάθος πληροφόρηση και η κατασκοπεία είναι απαραίτητα για τη διατήρηση του ελέγχου και της επιρροής πάνω στους άλλους, είτε έχουν αποκτήσει ήδη κρατική εξουσία ή απλά τη λαχταρούν.

Τα καταστροφικά αποτελέσματα αυτού που αποκαλείται Green Scare [ΣτΜ: η κατασταλτική εκστρατεία του κράτους των ΗΠΑ ενάντια στην «οικοτρομοκρατία»] (η χρήση προβοκατόρων από το κράτος και οι υποσχέσεις για ηπιότερες καταδίκες αν οι φερόμενοι μαχητές των ELF/ALF καταδώσουν εναντίον άλλων) είναι δυσάρεστα και ισοπεδωτικά.[3]

Αυτές οι σύγχρονες υποθέσεις παγίδευσης και ρουφιανιάς πρέπει να διατηρούνται φρέσκιες στο μυαλό μας, όχι σε

σης, ή αυτοδιοίκησης ή αυτό-οργάνωσης δεν θα συνδυαστεί επαρκώς, δεν θα συνυπάρξει με τα γνωστά ή αναπροσαρμοσμένα συγκεντρωτικά ή κλασσικά γραφειοκρατικά μοντέλα. Οι εναλλακτικές μορφές αυτο-διοίκησης δεν θα αφορούν, βέβαια όπως στο απώτερο παρελθόν κάποιες απομακρυσμένες περιφέρειες μιας αυτοκρατορίας που «καθυστερημένα» ή καινοτόμα λόγω στρατηγικής επιλογής μπορούν να απολαμβάνουν ορισμένα «προνόμια» αυτονομίας. Οι εναλλακτικές αυτές μορφές θα αντλήσουν στοιχεία από κινήματα ή από δίκτυα κινημάτων, από την μορφή και την λειτουργία ΜΚΟ, και βέβαια από τον αναρχισμό και κάθε είδους θεωρία αυτο-οργάνωσης. Η νέα οικουμενική δημοκρατία, έτσι όπως την αφηγήθηκαν σημαντικές συνιστώσες και διοργανώτριες αρχές αρκετών αντι-παγκοσμιοποιητικών κινητοποιήσεων την προηγούμενη δεκαετία, είναι, όπως φαίνεται, το όραμα που φωτίζει ακόμα πιο έντονα ορισμένους από τους θεωρητικούς της:

«Στον πυρήνα των συνθημάτων σε όλες τις κινητοποιήσεις βρίσκεται το "δεν μας αντιπροσωπεύετε –δεν μας εκπροσωπείτε". Τι σημαίνει αυτό; Είναι απλό. Δεν σημαίνει απλώς και μόνο αλλαγή στις ηγεσίες των χωρών, σημαίνει ότι η δημοκρατία, όπως την ξέρουμε σήμερα δεν μας ικανοποιεί, δεν μας αντιπροσωπεύει, ακόμη και εάν δεν είναι σαφές. Και θέλουμε να δημιουργήσουμε κάτι νέο, μια νέα οικουμενική δημοκρατία, μια πραγματικά δημοκρατική κοινωνία». Μ' αυτά τα λόγια ο Μάικλ Χάρντ (συγγραφέας μαζί με τον Τόνι Νέγκρι του βιβλίου Αυτοκρατορία, σε συνέντευξή του στην ΚΕ 26-5-2013, ο οποίος και «συμμετείχε» μέσω Skype στο αντιεξουσιαστικό φεστιβάλ B-Fest) συνοδεύει και την προτίμησή του για ένα πανευρωπαϊκό κίνημα που θα μετακινηθεί από τη θεωρία και θα καταστεί ικανό να υλοποιήσει ένα εναλλακτικό κοινωνικό μοντέλο.

Την ίδια στιγμή, ο αυτοαποκαλούμενος φιλόσοφος Σλαβόι Ζίζεκ, συμβουλεύοντας το αριστερό πουλέν Αλέξης Τσίπρας να αποκτήσει περισσότερη αυτοπεποίθηση και αίσθηση ευθύνης μπροστά στο ενδεχόμενο ανάληψης της εξουσίας χωρίς ενδοιασμούς, ξεκαθαρίζει:

«Έχω γράψει σχετικά και το ξαναλέω ότι η Αριστερά χρειάζεται μια Θάτσερ. Δεν εννοώ έναν δικτάτορα, αλλά κάποιον ισχυρό ηγέτη που θα σταματήσει τη συνεχή σύγκρουση ανάμεσα στα κόμματα της αριστεράς. Αυτό που χρειαζόμαστε είναι αληθινές και ρεαλιστικές συμμαχίες, όχι κομμουνιστικές επαναστάσεις, αλλά αστικά κοινοβούλια που θα φέρουν αποτελέσματα. Να ξεφύγει η Αριστερά από το σεχταρισμό και να πλησιάσει την αποκαλούμενη πατριωτική αστική τάξη» (Κ.Ε. 26-5-2013).

Κάποιοι άνθρωποι συνεχίζουν με φονικά όπλα να υλοποιούν την τρέλα της υποβόσκουσας αποξένωσης και των αντιφατικών αξιών που είναι έμφυτες στη βιομηχανική ταξική κοινωνία –ο φερόμενος ελεύθερος καπιταλισμός της αγοράς στις ΗΠΑ, ο γραφειοκρατικός κρατικός καπιταλισμός στην Κίνα– έγινε μια επίθεση σε μαθητές σχολείου την ίδια μέρα που συνέβησαν οι πυροβολισμοί στο δημοτικό σχολείο του Κονέκτικατ, άλλη μία σε σειρά μακάβριων επιθέσεων που έχουν στοχεύσει παιδιά τα τελευταία 2 χρόνια). Όχι απροσδόκητα, ο δημόσιος διάλογος έχει επικεντρωθεί στον περιορισμό της οπλοφορίας ή στη διάγνωση και θεραπεία των ψυχικών ασθενειών μέσω του συνδυασμού ψυχοτρόπων φαρμάκων (που συνταγογραφούνται όλο και πιο συχνά σε παιδιά ίδιας ηλικίας με αυτά στο Κονέκτικατ), στη θεραπεία με βαριά εποπτεία και/ή προσωρινό ή μόνιμο εγκλεισμό. Αυτές οι αποκαλούμενες λύσεις είναι απλά οι ίδιες αναμενόμενες συνταγές των κρατιστών, μόνο που τώρα είναι σε μεγαλύτερο μέγεθος: η τυπική εξουσιαστική αντίδραση σε μια κλιμάκωση ισχύος και επιβολής.

Αυτό που δε θυμούνται οι πιο πολλοί άνθρωποι για την περίπτωση του Charles Whitman στο Πανεπιστήμιο του Τέξας το 1966 –ένα από τα πρώτα Αμερικανικά παραδείγματα μαζικών πυροβολισμών σε σχολείο– είναι ότι μετά από 20 λεπτά ο Whitman έπεσε κάτω από τα πυρά ένοπλων πολιτών, που σταμάτησαν αποτελεσματικά τη δολοφονική του μανία. Πιο πρόσφατα, ο ομαδικός βιασμός και δολοφονία μιας φοιτήτριας στο Δελχί οδήγησε σε ένα αυξημένο ενδιαφέρον στις γυναίκες ώστε να οπλίζονται μόνες τους.[1] Δε λέμε ότι ένας εξολοκλήρου οπλισμένος πληθυσμός στις παρούσες συνθήκες είναι η καλύτερη πιθανή απάντηση σε ένοπλα ξεσπάσματα και μισογυνικές επιθέσεις. Απλά κάνουμε μια παρατήρηση.

Παρ' όλα αυτά, είναι σημαντικό να θυμηθούμε ότι μια από τις στρατηγικές των επαναστατών παντού περιελάμβανε το γενικευμένο οπλισμό (τουλάχιστον) των εργατών. Μια αμερόληπτη εξέταση τού πώς οι αναρχικοί και άλλοι ριζοσπάστες έχουν παρέμβει ενάντια σε ληστρικές και αντικοινωνικές πράξεις σε περιοχές υπό την επιρροή τους –δηλαδή, τον ένοπλο– έλεγχο (η Ουκρανία και η Καταλωνία πιο προφανώς, αλλά επίσης η Παρισινή Κομμούνα και ο επαναστάτης Morelos μας έρχονται στο μυαλό) δείχνει ότι τέτοιες πράξεις έβρισκαν ελάχιστη ανοχή απέναντί τους και, κυριολεκτικά, οι περισσότερες παύονταν ολοκληρωτικά.

Σε σχέση με το πρώτο ρητό, δεν έχουμε ιδιαίτερο (αντι) πολιτικό σεβασμό για το εξουσιαστικό και πατριαρχικό κόμμα των Μαύρων Πανθήρων, αλλά ο ανυποχώρητος κανόνας τους για την ένοπλη αυτο-άμυνα, από τη ματιά των σκευωριών από τους ντόπιους μπάτσους και το FBI, των παρενοχλήσεων, των ακρωτηριασμών και των δολοφονιών, έχει αφήσει μια συνεχιζόμενη ζωηρή αίσθηση για τα τακτικά και στρατηγικά ερωτήματα που ταλανίζουν τις επερχόμενες γενεές ριζοσπαστών και επαναστατών, και όχι μόνο στις ΗΠΑ. Μπορεί να υποστηριχτεί, χρησιμοποιώντας παραδείγματα από τους Ιεροδιάκονους για την Υπεράσπιση και Δικαιοσύνη για τους Πάνθηρες, ότι η ένοπλη αυτο-άμυνα υπήρξε μια αποτελεσματική μέθοδος για τον περιορισμό της βίας των

να χρόνια.

Τους παρείχε αρκετές χρήσιμες πληροφορίες για να παραμείνει στο μισθολόγιό τους (payroll) ώσπου ζήτησε να βγει στη σύνταξη – δυο χρόνια αφότου είχε φύγει από τους Πάνθηρες για να ακολουθήσει μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια στο Μπέρκλεϊ.

Μετά απ' αυτές τις άβολες αποκαλύψεις, έγκειται σ' αυτούς που τον έχουν σε υψηλή εκτίμηση να υπερασπιστούν τώρα τη σπιλωμένη του κληρονομιά. Άρνηση, παρέκκλιση, ελάττωση, και κραυγές δυσφήμισης, όλα αναπτύσσονται με ποικίλα επίπεδα επιτυχίας. Αλλά για τους αναρχικούς, που δεν έχουν επενδύσει στην κληρονομιά των Πανθήρων, ή το Μέτωπο Απελευθέρωσης του Τρίτου Κόσμου, ή άλλες προοδευτικές καμπάνιες τις οποίες βοήθησε να αναπτυχθούν, είναι πολύ απλούστερο. Ο Αοki ήταν ένας πληροφοριοδότης του FBI. Τέλος.

Πάντως είναι περίεργο που με όλες τις διαφωνίες περί πλαστογράφησης, παραπληροφόρησης, και ελαχιστοποιώντας τη σημασία συγκεκριμένων πληροφοριών που δόθηκαν στους μπάτσους, τα ουσιαστικά θέματα της ρουφιανιάς και της κατασκοπείας αποφεύγονται. Αν συζητιούνται ποτέ. Αυτό είναι σίγουρα το αποτέλεσμα της κρατιστικής και εξουσιαστικής φύσης των πιο μεγαλόφωνων σχολιαστών, απ' τους οποίους όλοι θεωρούν δεδομένο ότι αυτή η μυστικότητα, η λάθος πληροφόρηση και η κατασκοπεία είναι απαραίτητα για τη διατήρηση του ελέγχου και της επιρροής πάνω στους άλλους, είτε έχουν αποκτήσει ήδη κρατική εξουσία ή απλά τη λαχταρούν.

Τα καταστροφικά αποτελέσματα αυτού που αποκαλείται Green Scare [ΣτΜ: η κατασταλτική εκστρατεία του κράτους των ΗΠΑ ενάντια στην «οικοτρομοκρατία»] (η χρήση προβοκατόρων από το κράτος και οι υποσχέσεις για ηπιότερες καταδίκες αν οι φερόμενοι μαχητές των ELF/ALF καταδώσουν εναντίον άλλων) είναι δυσάρεστα και ισοπεδωτικά.[3]

Αυτές οι σύγχρονες υποθέσεις παγίδευσης και ρουφιανιάς πρέπει να διατηρούνται φρέσκιες στο μυαλό μας, όχι σε μια παρανοϊκή επίκληση μιας αξιοθρήνητης Κουλτούρας Ασφάλειας (επειδή είτε είναι ανασφαλής, είτε όχι και τόσο κουλτούρα), αλλά για να μας υπενθυμίζουν ότι - ανεξάρτητα από το τι επίδραση μπορεί να νομίζουμε ότι έχει με την ουσία της αναρχίας – το κράτος θα αρχίσει να επιτηρεί σε ένα βαθμό, αν δεν το κάνει ήδη. Η σημασία της ανάπτυξης εμπιστοσύνης και της στενής φιλίας στη βάση ουσιαστικών σχέσεων, δεν μπορεί να εξαιρεθεί.

Πηγή: http://www.anarchymag.org/index.php/content/current-issue/39-latest-issue

Μετάφραση-Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

1. http://www.guardian.co.uk/world/2013/jan/01/indian-bus-rape-delhi-rush-guns
2. Η πιο συναφής μπορεί να βρεθεί εδώ: s3.amazonaws.com/s3.documentcloud.org/documents/447474/10191101-aoki-doc-one.pdf
3. Για ανανεώσεις βλέπε: http://www.ecoprisoners.org/index.html

«Στον πυρήνα των συνθημάτων σε όλες τις κινητοποιήσεις βρίσκεται το "δεν μας αντιπροσωπεύετε –δεν μας εκπροσωπείτε". Τι σημαίνει αυτό; Είναι απλό. Δεν σημαίνει απλώς και μόνο αλλαγή στις ηγεσίες των χωρών, σημαίνει ότι η δημοκρατία, όπως την ξέρουμε σήμερα δεν μας ικανοποιεί, δεν μας αντιπροσωπεύει, ακόμη και εάν δεν είναι σαφές. Και θέλουμε να δημιουργήσουμε κάτι νέο, μια νέα οικουμενική δημοκρατία, μια πραγματικά δημοκρατική κοινωνία». Μ' αυτά τα λόγια ο Μάικλ Χάρντ (συγγραφέας μαζί με τον Τόνι Νέγκρι του βιβλίου Αυτοκρατορία, σε συνέντευξή του στην ΚΕ 26-5-2013, ο οποίος και «συμμετείχε» μέσω Skype στο αντιεξουσιαστικό φεστιβάλ B-Fest) συνοδεύει και την προτίμησή του για ένα πανευρωπαϊκό κίνημα που θα μετακινηθεί από την θεωρία και θα καταστεί ικανό να υλοποιήσει ένα εναλλακτικό κοινωνικό μοντέλο.

Την ίδια στιγμή, ο αυτοαποκαλούμενος φιλόσοφος Σλαβόι Ζίζεκ, συμβουλεύοντας το αριστερό πουλέν Αλέξης Τσίπρας να αποκτήσει περισσότερη αυτοπεποίθηση και αίσθηση ευθύνης μπροστά στο ενδεχόμενο ανάληψης της εξουσίας χωρίς ενδοιασμούς, ξεκαθαρίζει:

«Έχω γράψει σχετικά και το ξαναλέω ότι η Αριστερά χρειάζεται μια Θάτσερ. Δεν εννοώ έναν δικτάτορα, αλλά κάποιον ισχυρό ηγέτη που θα σταματήσει τη συνεχή σύγκρουση ανάμεσα στα κόμματα της αριστεράς. Αυτό που χρειαζόμαστε είναι αληθινές και ρεαλιστικές συμμαχίες, όχι κομμουνιστικές επαναστάσεις, αλλά αστικά κοινοβούλια που θα φέρουν αποτελέσματα. Να ξεφύγει η Αριστερά από το σεχταρισμό και να πλησιάσει την αποκαλούμενη πατριωτική αστική τάξη» (Κ.Ε. 26-5-2013).

Τα δύο παραπάνω αποσπάσματα, τα επιλέξαμε ακριβώς για να δείξουμε με γλαφυρό τρόπο πως μπορεί να συνυπάρξει μέσα από την ίδια δεξαμένη της πράγματι πρωτοπόρας αριστεράς το συγκεντρωτικό μοντέλο με το μοντέλο του Δικτύου. Ο εναλλακτισμός με τον πραγματισμό της ισχυρής συγκεντρωτικής εξουσίας, η «διαχωρισμένη» εξουσία των από «κάτω» με την κλασσική πυραμιδοειδή μορφή. Η προβολή και η ενσωμάτωση κάθε φερέγγυου αριστερού εναλλακτικού κοινωνικού μοντέλου με την άνοδο των νεοναζί της Χρυσής Αυγής ή εθνικιστών όπως αυτοπροσδιορίζονται, αν και με τους τελευταίους θα ασχοληθούμε στο επόμενο τεύχος ενδελεχέστερα...

Συσπείρωση αναρχικών

το 1966 –ένα από τα πρώτα Αμερικάνικα παραδείγματα μαζικών πυροβολισμών σε σχολείο– είναι ότι μετά από 20 λεπτά ο Whitman έπεσε κάτω από τα πυρά ένοπλων πολιτών, που σταμάτησαν αποτελεσματικά τη δολοφονική του μανία. Πιο πρόσφατα, ο ομαδικός βιασμός και δολοφονία μιας φοιτήτριας στο Δελχί οδήγησε σε ένα αυξημένο ενδιαφέρον στις γυναίκες ώστε να οπλίζονται μόνες τους.[1] Δε λέμε ότι ένας εξολοκλήρου οπλισμένος πληθυσμός στις παρούσες συνθήκες είναι η καλύτερη πιθανή απάντηση σε ένοπλα ξεσπάσματα και μισογυνικές επιθέσεις. Απλά κάνουμε μια παρατήρηση.

Παρ' όλα αυτά, είναι σημαντικό να θυμηθούμε ότι μια από τις στρατηγικές των επαναστατών παντού περιελάμβανε το γενικευμένο οπλισμό (τουλάχιστον) των εργατών. Μια αμερόληπτη εξέταση τού πώς οι αναρχικοί και άλλοι ριζοσπάστες έχουν παρέμβει ενάντια σε ληστρικές και αντικοινωνικές πράξεις σε περιοχές υπό την επιρροή τους –δηλαδή, τον ένοπλο– έλεγχο (η Ουκρανία και η Καταλωνία πιο προφανώς, αλλά επίσης η Παρισινή Κομμούνα και ο επαναστάτης Morelos μας έρχονται στο μυαλό) δείχνει ότι τέτοιες πράξεις έβρισκαν ελάχιστη ανοχή απέναντί τους και, κυριολεκτικά, οι περισσότερες παύονταν ολοκληρωτικά.

Σε σχέση με το πρώτο ρητό, δεν έχουμε ιδιαίτερο (αντι) πολιτικό σεβασμό για το εξουσιαστικό και πατριαρχικό κόμμα των Μαύρων Πανθήρων, αλλά ο ανυποχώρητος κανόνας τους για την ένοπλη αυτο-άμυνα, από τη ματιά των σκευωριών από τους ντόπιους μπάτσους και το FBI, των παρενοχλήσεων, των ακρωτηριασμών και των δολοφονιών, έχει αφήσει μια συνεχιζόμενη ζωηρή αίσθηση για τα τακτικά και στρατηγικά ερωτήματα που ταλανίζουν τις επερχόμενες γενεές ριζοσπαστών και επαναστατών, και όχι μόνο στις ΗΠΑ. Μπορεί να υποστηριχτεί, χρησιμοποιώντας παραδείγματα από τους Ιεροδιάκονους για την Υπεράσπιση και Δικαιοσύνη για τους Πάνθηρες, ότι η ένοπλη αυτο-άμυνα υπήρξε μια αποτελεσματική μέθοδος για τον περιορισμό της βίας των μπάτσων και των «αγανακτισμένων πολιτών». Το αν παραμένει αποτελεσματική σε μια εποχή αυξανόμενης στρατιωτικοποίησης των μπάτσων είναι ανοιχτό σε συζήτηση, εξ ου και το δεύτερο ρητό.

Μιλώντας για τους Πάνθηρες, έρχονται στο φως κάποιες αποκαλύψεις για το πρόσωπο που αρχικά ήταν υπεύθυνο για τον οπλισμό και την εκπαίδευσή τους στα πυροβόλα όπλα, αποκαλύψεις που προκαλούν αμηχανία. Ο γνωστός σε κάποιους σαν Κίτρινος Πάνθηρας, ήταν στη μισθοδοσία του FBI σαν πληροφοριοδότης ξεκινώντας από το 1961. Οι άνθρωποι που επένδυσαν στη διατήρηση της μνήμης του και της αγνότητας της κληρονομιάς του κατέρρευσαν ο ένας μετά τον άλλον στις προσπάθειές τους να καθαρίσουν το όνομα του Aoki, επιμένοντας ότι οι πληροφορίες του ήταν περιττές ή ελάχιστης σημασίας (κανείς δεν μπορεί να το πει, αφού το FBI, σε μια διαρκή στρατηγική να διαδίδει ελλιπείς και ψευ-

στικής φύσης των πιο μεγαλόφωνων σχολιαστών, απ' τους οποίους όλοι θεωρούν δεδομένο ότι αυτή η μυστικότητα, η λάθος πληροφόρηση και η κατασκοπεία είναι απαραίτητα για τη διατήρηση του ελέγχου και της επιρροής πάνω στους άλλους, είτε έχουν αποκτήσει ήδη κρατική εξουσία ή απλά τη λαχταρούν.

Τα καταστροφικά αποτελέσματα αυτού που αποκαλείται Green Scare [ΣτΜ: η κατασταλτική εκστρατεία του κράτους των ΗΠΑ ενάντια στην «οικοτρομοκρατία»] (η χρήση προβοκατόρων από το κράτος και οι υποσχέσεις για ηπιότερες καταδίκες αν οι φερόμενοι μαχητές των ELF/ALF καταδώσουν εναντίον άλλων) είναι δυσάρεστα και ισοπεδωτικά.[3]

Αυτές οι σύγχρονες υποθέσεις παγίδευσης και ρουφιανιάς πρέπει να διατηρούνται φρέσκιες στο μυαλό μας, όχι σε μια παρανοϊκή επίκληση μιας αξιοθρήνητης Κουλτούρας Ασφάλειας (επειδή είτε είναι ανασφαλής, είτε όχι και τόσο κουλτούρα), αλλά για να μας υπενθυμίζουν ότι - ανεξάρτητα από το τι επίδραση μπορεί να νομίζουμε ότι έχει με την ουσία της αναρχίας – το κράτος θα αρχίσει να επιτηρεί σε ένα βαθμό, αν δεν το κάνει ήδη. Η σημασία της ανάπτυξης εμπιστοσύνης και της στενής φιλίας στη βάση ουσιαστικών σχέσεων, δεν μπορεί να εξαιρεθεί.

Πηγή: http://www.anarchymag.org/index.php/content/current-issue/39-latest-issue

Μετάφραση-Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

---

1. http://www.guardian.co.uk/world/2013/jan/01/indian-bus-rape-delhi-rush-guns
2. Η πιο συναφής μπορεί να βρεθεί εδώ: s3.amazonaws.com/s3.documentcloud.org/documents/447474/10191101-aoki-doc-one.pdf
3. Για ανανεώσεις βλέπε: http://www.ecoprisoners.org/index.html

Συμπληρώνονται εφέτος 10 χρόνια από την σύνοδο Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης τον Ιούνιο του 2003 στη Θεσσαλονίκη. Πρόκειται για ένα σημαντικό γεγονός που αφήνει και μέχρι σήμερα τα ίχνη του. Η κατάσταση την οποία βιώνουν σήμερα οι άνθρωποι που ζουν στον ελλαδικό χώρο οφείλεται σε μεγάλο βαθμό ΚΑΙ σε εκείνη τη συνάντηση.

Η μεγάλη παρουσία αγωνιζόμενων ανθρώπων στο μπλοκ των αναρχικών και των αντιεξουσιαστών, επισφράγιζε μία κοινωνική και απελευθερωτική δυναμική, την οποία μόνον όσοι αγωνίζονται με ανιδιοτέλεια και έχουν πετάξει στα σκουπίδια τους μυωπικούς φακούς της πολιτικής μπορούν να αντιληφθούν.

Η παρακαταθήκη παραμένει. Αυτές τις εμπειρίες και την αναζήτηση του αναρχικού λόγου θα επιχειρήσουμε να αναδειχθούν στην εκδήλωση που θα γίνει την Παρασκευή 21 Ιουνίου 2013, στο Πολυτεχνείο της Θεσσαλονίκης στις 7 το απόγευμα.

Το κείμενο που ακολουθεί είναι μέρος της μπροσούρας που θα εκδοθεί εν όψει της εκδήλωσης.

λες αυτές τις κινητοποιήσεις ήταν πολύ σημαντική.

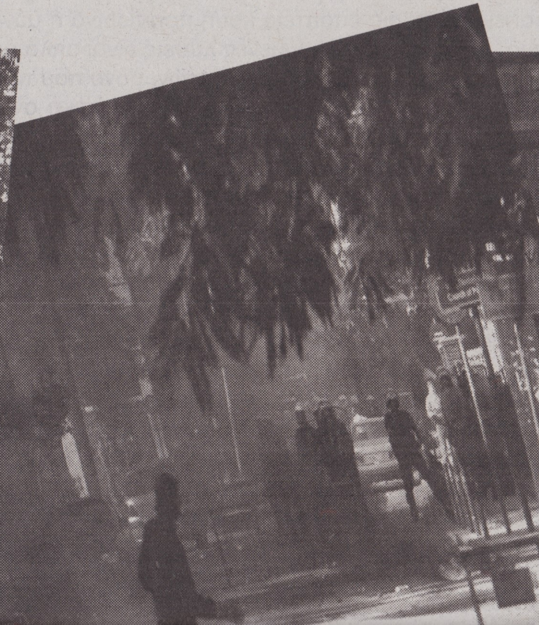
Αλλά, σε σχέση με την Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ στη Θεσσαλονίκη τον Ιούνιο του 2003, χρειάζεται να ειπωθεί πως συγκεντρώνει χαρακτηριστικά που σπανίζουν όχι μόνο σε κινητοποιήσεις ανάλογου περιεχομένου αλλά και ευρύτερα. Πρόκειται για εκείνες τις περιπτώσεις όπου ένα επικείμενο γεγονός συνδέεται με πολλές παραμέτρους. Αυτό, βέβαια, δεν είναι μία εκ των υστέρων διαπίστωση. Πρόκειται για μία πραγματικότητα που την ήξεραν και την κατανοούσαν αρκετοί από όσους αναμίχτηκαν με θετικό ή αρνητικό τρόπο και προθέσεις τόσο στις προετοιμασίες «υποδοχής» των ευρωπαίων εξουσιαστών όσο και στην τελική αναμέτρηση της 21ης Ιουνίου. Απλά, μετά από το διάστημα που μεσολάβησε, αυτές οι παράμετροι εκτός του ότι είναι αναλύσιμες με βάση, πλέον, και τα πραγματικά δεδομένα, γίνονται περισσότερο από πριν ξεκάθαρες και κατανοητές από όσους ενδιαφέρονται για το συνολικό περιεχόμενο της διαπλοκής συμφερόντων, καταστάσεων και επινοβα 2001(G7+1), με δολοφονημένο τον Κάρλος Τζουλιάνι και πάλι από σφαίρες μπάτσων, Βρυξέλλες 2001 (ΕΕ), Βαρκελώνη 2002 (Άτυπη ΕΕ), Ουάσιγκτον 2002 (ΔΝΤ και Παγκόσμια Τράπεζα), Σεβίλλη 2002 (ΕΕ), Οτάβα 2002 (G8), Φλωρεντία 2002 (Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ), Κοπεγχάγη 2002 (ΕΕ), Εβιάν (G8) 1-3 Ιουνίου 2003.

Την ίδια χρονιά προηγήθηκαν: στις 23 και 24 Ιανουαρίου η Σύνοδος υπουργών εργασίας της ΕΕ στο Ναύπλιο, στις 22/2 το Συμβούλιο υπουργών ενέργειας της ΕΕ στη Θεσσαλονίκη (ξενοδοχείο ΗΥΑΤΤ), η σύνοδος υπουργών δημόσιας τάξης στη Βέροια στις 28-29/3.

Η Σύνοδος του Ιουνίου 2003 αποσκοπούσε στο προχώρημα των διαδικασιών διεύρυνσης της ΕΕ που ήδη είχαν τεθεί από την Σύνοδο της 16ης Απριλίου που έγινε στην Αθήνα και στην οποία συμμετείχαν, πλέον, 25 κράτη, η Ρωσία και ο Κόφι Ανάν. Ας σημειωθεί, ότι στην τελευταία αυτή Σύνοδο πραγματοποιήθηκαν συγκεντρώσεις και πορείες, ενώ αναρχι-

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003:

κούς της πολιτικής μπορούν να αντιληφθούν.

Η παρακαταθήκη παραμένει. Αυτές τις εμπειρίες και την αναζήτηση του αναρχικού λόγου θα επιχειρήσουμε να αναδειχθούν στην εκδήλωση που θα γίνει την Παρασκευή 21 Ιουνίου 2013, στο Πολυτεχνείο της Θεσσαλονίκης στις 7 το απόγευμα.

Το κείμενο που ακολουθεί είναι μέρος της μπροσούρας που θα εκδοθεί εν όψει της εκδήλωσης.

«υποδοχής» των ευρωπαίων εξουσιαστών όσο και στην τελική αναμέτρηση της 21ης Ιουνίου. Απλά, μετά από το διάστημα που μεσολάβησε, αυτές οι παράμετροι εκτός του ότι είναι αναλύσιμες με βάση, πλέον, και τα πραγματικά δεδομένα, γίνονται περισσότερο από πριν ξεκάθαρες και κατανοητές από όσους ενδιαφέρονται για το συνολικό περιεχόμενο της διαπλοκής συμφερόντων, καταστάσεων και επιστις 28-29/3.

Η Σύνοδος του Ιουνίου 2003 αποσκοπούσε στο προχώρημα των διαδικασιών διεύρυνσης της ΕΕ που ήδη είχαν τεθεί από την Σύνοδο της 16ης Απριλίου που έγινε στην Αθήνα και στην οποία συμμετείχαν, πλέον, 25 κράτη, η Ρωσία και ο Κόφι Ανάν. Ας σημειωθεί, ότι στην τελευταία αυτή Σύνοδο πραγματοποιήθηκαν συγκεντρώσεις και πορείες, ενώ αναρχι-

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003:

Το ιστορικό πλαίσιο μέσα στο οποίο συνέβη η Σύνοδος και η αντιπαράθεση Κράτους και διαδηλωτών

«Αυτοί που σχεδιάζουν για την τύχη εκατομμυρίων ανθρώπων της Ευρώπης και που καυχιόνται πως είναι οι

διώξεων.

Πριν, όμως, δούμε αυτές τις παραμέτρους χρειάζεται να τονίσουμε, πως πρώτα η ΕΟΚ και στη συνέχεια η ΕΕ, αποτελούν τα καθοριστικά εργαλεία για την προγραμματισμένη ενοποίηση της κυριαρχίας στην περιοχή της Ευρώπης, η οποία με την σειρά της είναι μέρος της ενοποιητικής διαδικασίας της κυριαρχίας παγκόσμια, που άρχισε να αναπτύσσεται με

κοί συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις της κρατικής βίας στην λεγόμενη κόκκινη γραμμή, την οποία και παραβίασαν δυναμικά.

Η Σύνοδος της Θεσσαλονίκης ήταν η τελευταία που έγινε εκτός Βρυξελλών. Όλες οι μετέπειτα συναντήσεις καθορίστηκε ότι θα γίνονται στις Βρυξέλλες.

Ας έλθουμε, τώρα, στις παραμέτρους, που αναφέρουμε αρχικά.

Το ιστορικό πλαίσιο μέσα στο οποίο συνέβη η Σύνοδος και η αντιπαράθεση Κράτους και διαδηλωτών

«Αυτοί που σχεδιάζουν για την τύχη εκατομμυρίων ανθρώπων της Ευρώπης και που καυχιόνται πως είναι οι εκφραστές των θελήσεων των κοινωνιών αυτής της περιοχής, θα βρεθούν για μια ακόμη φορά στο πιο απομακρυσμένο σημείο. Οχυρωμένοι, με τους σιδερόφρακτους, μισθοφόρους να τους φυλάνε με ελικόπτερα, άρματα, καράβια και με τα πιο ισχυρά όπλα που έχουν κατασκευάσει. Έτσι, οι «λαοπρόβλητοι» αποδεικνύεται πως στην πραγματικότητα είναι το περιθώριο. Αυτό το περιθώριο, ο περιφερόμενος θίασος εγκληματιών των τελευταίων χρόνων, από το επόμενο εξάμηνο βρίσκει θέατρο να στεγαστεί στις Βρυξέλλες»

(από τη Διαδρομή Ελευθερίας τ. 15, Ιούνιος 2003).

ΟΠΟΥ κι αν πραγματοποιήθηκαν αντίστοιχες σύνοδοι, συνάντησαν τις αντιδράσεις των αγωνιζόμενων ανθρώπων, που συγκρούστηκαν παντού με τις δυνάμεις καταστολής. Η συμμετοχή των αναρχικών σε διώξεων.

Πριν, όμως, δούμε αυτές τις παραμέτρους χρειάζεται να τονίσουμε, πως πρώτα η ΕΟΚ και στη συνέχεια η ΕΕ, αποτελούν τα καθοριστικά εργαλεία για την προγραμματισμένη ενοποίηση της κυριαρχίας στην περιοχή της Ευρώπης, η οποία με την σειρά της είναι μέρος της ενοποιητικής διαδικασίας της κυριαρχίας παγκόσμια, που άρχισε να αναπτύσσεται με γοργούς ρυθμούς κυρίως από το 1989. Είναι, όμως, μία διαδικασία που είχε ήδη αρχίσει στη δεκαετία του 1950, λίγα, μόλις χρόνια μετά την λήξη της Δεύτερης Ανθρωποσφαγής σε παγκόσμια κλίμακα.

Στη Θεσσαλονίκη είχαμε, λοιπόν, μία ακόμη συνάντηση διεθνών εγκληματιών ή «προβεβλημένων» εκπροσώπων τους, ανάλογη άλλων παρόμοιων που είχαν προηγηθεί: Άμστερνταμ 1997 (Σύνοδος Κορυφής των 15 της ΕΕ), Αθήνα 1999 (επίσκεψη Κλίντον), Σηάτλ 1999 (ΠΟΕ), Ουάσιγκτον 2000 (ΠΟΕ και ΔΝΤ), Πράγα 2000 (ΠΟΕ και Παγκόσμια Τράπεζα), Νίκαια 2000 (Σύνοδος Κορυφής των 15 της ΕΕ), Ζυρίχη 2001 (ΠΟΕ), Νάπολη 2001 (Συνδιάσκεψη για την τεχνολογία), Κεμπέκ 2001 (Σύνοδος Κρατών της Αμερικής), Γκέτεμποργκ 2001 (ΕΕ) με τραυματία διαδηλωτή να βρίσκεται σε κώμα από πυροβολισμούς μπάτσων, Γένοι συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις της κρατικής βίας στην λεγόμενη κόκκινη γραμμή, την οποία και παραβίασαν δυναμικά.

Η Σύνοδος της Θεσσαλονίκης ήταν η τελευταία που έγινε εκτός Βρυξελλών. Όλες οι μετέπειτα συναντήσεις καθορίστηκε ότι θα γίνονται στις Βρυξέλλες.

Ας έλθουμε, τώρα, στις παραμέτρους, που αναφέραμε αρχικά.

Είναι γνωστό, πως ένα τμήμα του κοινωνικού χώρου βρισκόταν σε μεγάλη ένταση. Η τρίτη εισβολή μέσα σε διάστημα 4 χρόνων, μετά την Γιουγκοσλαβία και το Αφγανιστάν, αυτή τη φορά στο Ιράκ, δεν άφησε ανεπηρέαστο αυτόν τον κόσμο, που κατέβηκε στους δρόμους να διαδηλώσει. Να τονίσουμε εδώ, πως στις συγκεντρώσεις και πορείες ενάντια στην εισβολή των Αγγλοαμερικανών στο Ιράκ τον Φεβρουάριο και Μάρτιο του 2003 έγιναν συγκρούσεις και επιθέσεις σε κρατικούς και εξουσιαστικούς στόχους (κυρίως πρεσβείες). Η εισβολή στο Ιράκ επομένως ήταν, επίσης, μία ιδιαίτερη παράμετρος και οι αντιδράσεις σ' αυτή βρίσκονται, από την αναρχική σκοπιά και δράση, στην ίδια κατεύθυνση με όλες τις αντι-»παγκοσμιοποιητικές» δραστηριότητες, στις οποίες δόθηκε το αναρχικό παρόν, που στόχευε στην

δράση ενάντια στην ενοποίηση της κυριαρχίας που εμφανίζεται με την ονομασία «παγκοσμιοποίηση».

Μία άλλη παράμετρος που είχε καθοριστική σημασία, είναι η ιδιαιτερότητα του ελλαδικού χώρου και η έντονη αναρχική δράση που είχε προηγηθεί και αναπτυχθεί, ιδιαίτερα κατά τα προηγούμενα της Συνόδου 15 χρόνια και η οποία είχε συμβάλλει στην αποδέσμευση μεγάλων τμημάτων του κοινωνικού χώρου, ιδιαίτερα των νέων, από τις παραδοσιακές εξουσιαστικές συμπεριφορές και λογικές. Είχε, έτσι, αναπτυχθεί μία κοινωνική δυναμική που έδωσε το καταλυτικό της παρόν τόσο στην μεγάλη αντικρατική εξέγερση του Πολυτεχνείου 1995, όσο και κατά την επίσκεψη του Κλίντον το 1999, αλλά και στο χρονικό διάστημα μέχρι την Σύνοδο.

Αυτός ο δυναμισμός και η πολυάριθμη παρουσία ανθρώπων που πλαισίωσαν τους αναρχικούς στη Θεσσαλονίκη αποτέλεσε και το κατασκευασμένο «μήλον της έριδος» ανάμεσα σ' αυτούς που εκ προοιμίου επιδιώκουν να κερδοσκοπήσουν πολιτικά και να κτίσουν κινήματα και πολιτικά γιατάκια, εκμεταλκλιναν στον ίδιο στόχο: στην εμφάνιση των αναρχικών ως αδύναμων και ανίκανων να δράσουν οργανωτίστικα (επειδή άλλο αναρχικός τρόπος οργάνωσης της δράσης κι άλλο η οργανωτίστικη λογική της αριστεράς και του αναρχισμού. Οπότε οι «οργανωμένες» μυστικά ομάδες που θα κάλυπταν το «κενό» θα έπρεπε να νοιώθουν ασφαλείς μέσα σε μία οργανωτίστικα φτιαγμένη φαντασίωση. Αυτή η εικόνα έπρεπε να χτιστεί κι αυτή χτίστηκε με ένα ή με άλλο τρόπο. Αρκούσαν όλα αυτά; Όχι, κάτι έλειπε. Αυτό ήταν να πληγεί η εξεγερτική και συγκρουσιακή αντίληψη που δεν κερδοσκοπεί εις βάρος αγωνιζόμενων, που στόχο της έχει το κράτος και την εξουσία και δεν υπονομεύει τις κοινωνικές δραστηριότητες μολονότι δεν συμφωνεί με αυτές.

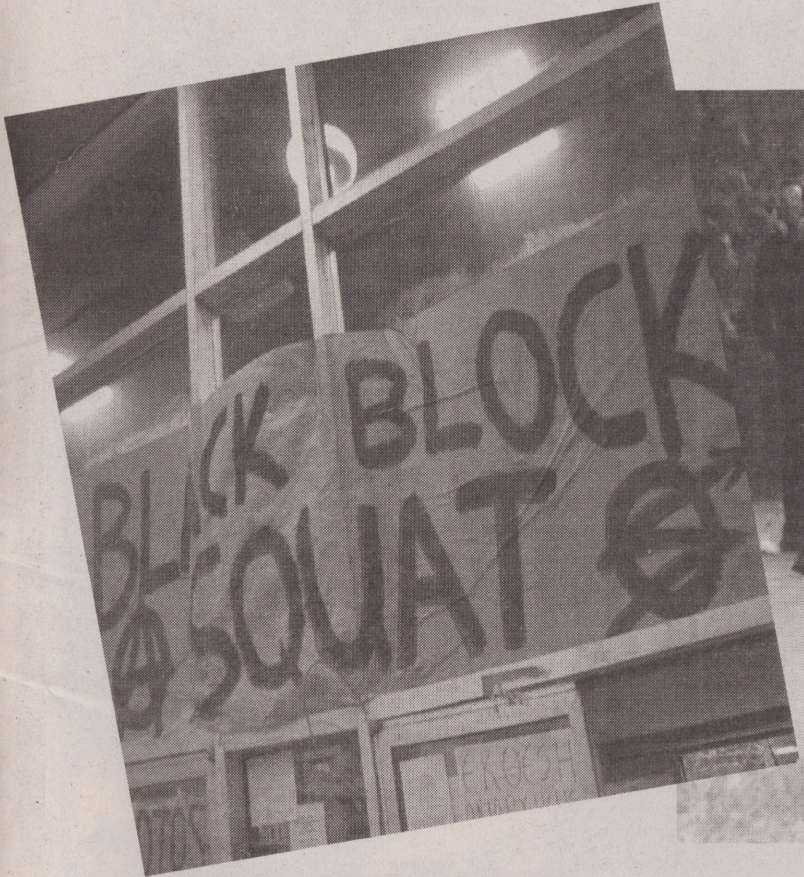
Μέσα, όμως, από την προβολή των οργανωτίστικων «υποδειγμάτων» επιχειρήθηκε να κλονιστεί το αγωνιστικό φρόνημα των χιλιάδων ανθρώπων που βρέθηκαν στο πλάι των αναρχικών, όλων αυτών που θεωρούσαν και θεωρούν πως η ακηδεμόνευτη εξεγερτική και συγκρουσιακή δράση που προτάσσονται γι' αυτό και επέλεξε την υποτιθέμενη πορεία προς την «κόκκινη γραμμή». Είχε διαφανεί πάντως, πως, εκτός από την Αντιεξουσιαστική Κίνηση, υπήρχαν και άλλοι που για τους ιδιαίτερα πολιτικούς λόγους που εκπροσωπούσαν (ανοιχτά και όχι) πρόσβλεπαν στην εκτόνωση, με μία ελεγχόμενη σύγκρουση, αφού το να αποφευχθεί κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο.

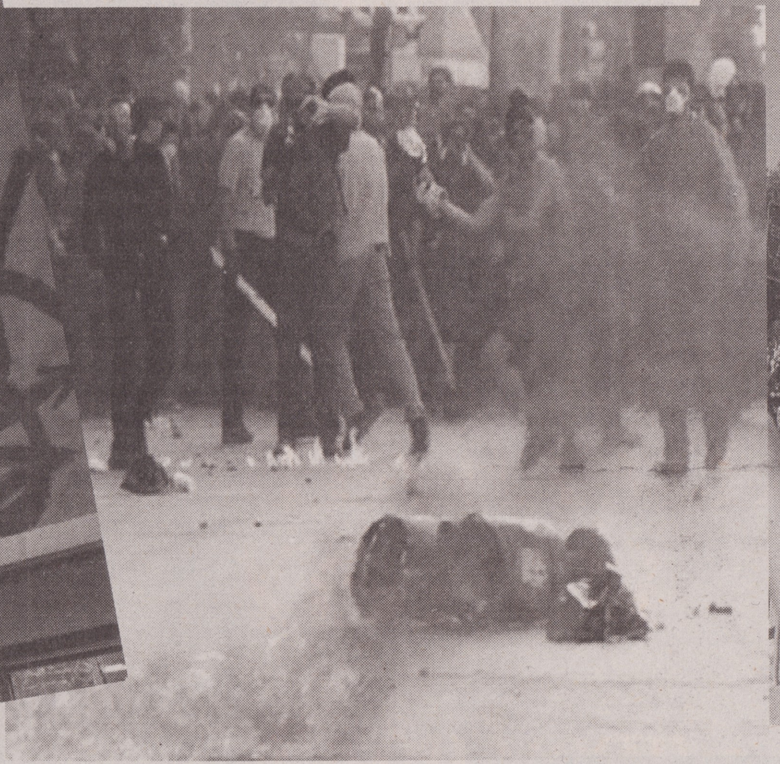
Επιβάλλεται να τονίσουμε την ρυμοτομία της πόλεως που ήταν αποτρεπτική για εκτεταμένες συγκρούσεις σε μία ευθεία αντιπαράθεση με τις δυνάμεις της κρατικής βίας, οι οποίες, όμως, θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν με την διάχυση των χιλιάδων διαδηλωτών μέσα στην πόλη. Μια τέτοια προοπτική εμποδίστηκε με το στήσιμο ενός τείχους-φράκτη κυρίως από τους διαδηλωτές του ΚΚΕ και των λοιπών αριστερών δυνάμεων. Αυτές ήταν που έριξαν τους τόνους αποσκοπώντας στην καθοδηγούμενα χαμηλή αριθμητικά προσέλευση όσων τους ακολουθούσαν. Το σχέδιο αυτό ήταν γνωστό στους παρεπιδημούντες στα αριστερά οστεοφυλάκια, σε σημείο που να είναι βέβαιοι για μια υποτονική και εκτονωτι-

Φτάσαν στην πόλη οι οχτροί

Φτάσαν στην πόλη οι οχτροί

μα μέχρι την Σύνοδο.

Αυτός ο δυναμισμός και η πολυάριθμη παρουσία ανθρώπων που πλαισίωσαν τους αναρχικούς στη Θεσσαλονίκη αποτέλεσε και το κατασκευασμένο «μήλον της έριδος» ανάμεσα σ' αυτούς που εκ προοιμίου επιδιώκουν να κερδοσκοπήσουν πολιτικά και να κτίσουν κινήματα και πολιτικά γιατάκια, εκμεταλλευόμενοι το πάθος και την αγωνιστική διάθεση των ανθρώπων και σ' αυτούς που με ειλικρίνεια και ανιδιοτέλεια θέλουν να συμβάλλουν στην απελευθερωτική δυναμική και προοπτική χωρίς κινήματα και καθοδηγήσεις ορατές και αόρατες. Οι κατασκευαστές κινημάτων και πολιτικών λημεριών, προκειμένου να πετύχουν το σκοπό τους κατασκευάζουν, ως συνήθως, ένα αντίπαλο δέος ή αποδιοπομπαίους τράγους, ανάλογα με την περίσταση. Η στοχοποίηση του υποτιθέμενα κακού αποτελεί ένα σύνηθες πολιτικό τέχνασμα που κατά κανόνα αποφέρει καρπούς

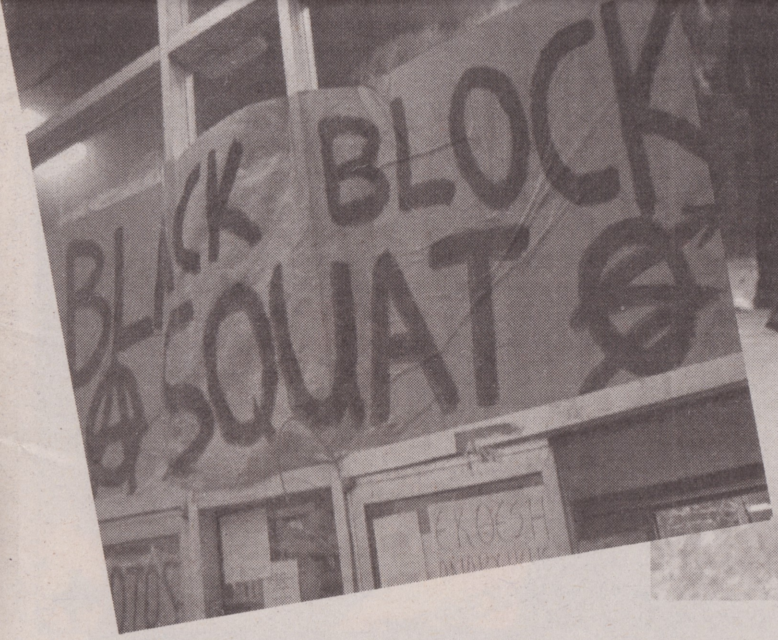
δεν συμφωνεί με αυτές.

Μέσα, όμως, από την προβολή των οργανωτίστικων «υποδειγμάτων» επιχειρήθηκε να κλονιστεί το αγωνιστικό φρόνημα των χιλιάδων ανθρώπων που βρέθηκαν στο πλάι των αναρχικών, όλων αυτών που θεωρούσαν και θεωρούν πως η ακηδεμόνευτη εξεγερτική και συγκρουσιακή δράση που προτάσσονται μέσα από τις αναρχικές ιδέες είναι ο ουσιαστικός τρόπος να εκφράσουν την αντίθεση ή και την απέχθεια απέναντι στο κράτος και τους απανταχού κρατούντες. Τα κατάφεραν; Όπως αποδείχτηκε όχι τόσο καλά.

Οι επικείμενοι ολυμπιακοί αγώνες υπήρξαν, επίσης, σημαντική παράμετρος που συντέλεσε στο να αναπτυχθούν ανασταλτικές απόψεις και κινήσεις. Το κράτος διοχέτευε μέσω των αριστερών κολαούζων του μια δήθεν επικείμενη ευρείας έκτασης καταστολή εν όψει των ολυμπιακών αγώνων. Η φαντασίωση

κτη κυρίως από τους διαδηλωτές του ΚΚΕ και των λοιπών αριστερών δυνάμεων. Αυτές ήταν που έριξαν τους τόνους αποσκοπώντας στην καθοδηγούμενα χαμηλή αριθμητικά προσέλευση όσων τους ακολουθούσαν. Το σχέδιο αυτό ήταν γνωστό στους παρεπιδημούντες στα αριστερά οστεοφυλάκια, σε σημείο που να είναι βέβαιοι για μια υποτονική και εκτονωτική προσέλευση και του υπόλοιπου κόσμου. Πόσο γελάστηκαν!

Υπήρχε, λοιπόν, ένας φανερός και κρυφός πόλεμος ενάντια στο μαύρο Μπλοκ. Ένας πόλεμος που στην ουσία στρεφόταν ενάντια στο εξεγερσιακό και συγκρουσιακό πνεύμα και διάθεση, αλλά και στους συντρόφους που το εξέφραζαν με τις απόψεις τους και οι οποίοι στάθηκαν μαζί με τους υπόλοιπους, αμετακίνητοι και ανεπηρέαστοι από τις σειρήνες που έσπειραν με επιδέξιο τρόπο σπόρους ανασφάλειας και τρομοκράτησης.

λευόμενοι το πάθος και την αγωνιστική διάθεση των ανθρώπων και σ' αυτούς που με ειλικρίνεια και ανιδιοτέλεια θέλουν να συμβάλλουν στην απελευθερωτική δυναμική και προοπτική χωρίς κινήματα και καθοδηγήσεις ορατές και αόρατες. Οι κατασκευαστές κινημάτων και πολιτικών λημεριών, προκειμένου να πετύχουν το σκοπό τους κατασκευάζουν, ως συνήθως, ένα αντίπαλο δέος ή αποδιοπομπαίους τράγους, ανάλογα με την περίσταση. Η στοχοποίηση του υποτιθέμενα κακού αποτελεί ένα σύνηθες πολιτικό τέχνασμα που κατά κανόνα αποφέρει καρπούς συσπειρώνοντας απέναντι στο κατασκευασμένο όσους μετέπειτα θα επανδρώσουν τους σχεδιασμούς που υπάρχουν.

Η επόμενη παράμετρος είναι η «εξάρθρωση» της 17Ν ένα χρόνο πριν. Η κάλυψη του προβαλλόμενου ως «κενού» ήταν η καλύτερη πρόφαση από αυτούς που είχαν τη λογική του ελέγχου του λεγόμενου χώρου. Επομένως, η ύπαρξη ενός μεγάλου αριθμητικά δυναμικού κομματιού που βρέθηκε στην Θεσσαλονίκη ήταν η καλύτερη ευκαιρία για την προώθηση ενός τέτοιου πλάνου. Απαραίτητη προϋπόθεση για το προχώρημά του είναι να εμφανισθούν οι αναρχικοί ως αδύναμοι οργανωτικά. Εδώ διαπιστώνεται, πως οι επιδιώξεις για κινήματα και πολιτικά γιατάκια συνέ-μέσα από τις αναρχικές ιδέες είναι ο ουσιαστικός τρόπος να εκφράσουν την αντίθεση ή και την απέχθεια απέναντι στο κράτος και τους απανταχού κρατούντες. Τα κατάφεραν; Όπως αποδείχτηκε όχι τόσο καλά.

Οι επικείμενοι ολυμπιακοί αγώνες υπήρξαν, επίσης, σημαντική παράμετρος που συντέλεσε στο να αναπτυχθούν ανασταλτικές απόψεις και κινήσεις. Το κράτος διοχέτευε μέσω των αριστερών κολαούζων του μια δήθεν επικείμενη ευρείας έκτασης καταστολή εν όψει των ολυμπιακών αγώνων. Η φαντασίωση γιγαντώθηκε βέβαια στο μεσοδιάστημα (από τον Ιούνη του 2003 μέχρι και λίγο πριν την έναρξη των αγώνων), όπου κάποιοι έφταναν να προβλέπουν, στρατόπεδα συγκέντρωσης, κλείσιμο χώρων όπου συχνάζουν άνθρωποι που αγωνίζονται και άλλα ευτράπελα.

Το κράτος από την πλευρά του, εφάρμοσε την συνηθισμένη του τακτική, χρησιμοποιώντας απειλές του τύπου: «θα συλληφθούν όλοι!» και από την άλλη με ανοιχτό ή συγκαλυμμένο τρόπο άφηνε ανοιχτούς τους δρόμους για την εξεύρεση λύσεων που θα κινούνταν μέσα στα πολιτικά πλαίσια. Που σήμαινε: ελεγχόμενες κινητοποιήσεις ακόμα και συγκρούσεις. Κύριος εκφραστής αυτής της «γραμμής» υπήρξε η Salonika 2003 (η μετέπειτα Αντιεξουσιαστική Κίνηση) κή προσέλευση και του υπόλοιπου κόσμου. Πόσο γελάστηκαν!

Υπήρχε, λοιπόν, ένας φανερός και κρυφός πόλεμος ενάντια στο μαύρο Μπλοκ. Ένας πόλεμος που στην ουσία στρεφόταν ενάντια στο εξεγερσιακό και συγκρουσιακό πνεύμα και διάθεση, αλλά και στους συντρόφους που το εξέφραζαν με τις απόψεις τους και οι οποίοι στάθηκαν μαζί με τους υπόλοιπους, αμετακίνητοι και ανεπηρέαστοι από τις σειρήνες που έσπειραν με επιδέξιο τρόπο σπόρους ανασφάλειας και τρομοκράτησης.

Όλες αυτές οι παράμετροι είναι που επενέργησαν τις ημέρες εκείνες. Όμως, ο στόχος ήταν οι εξουσιαστές και τα σχέδια που απεργάζονταν, τις επιπτώσεις των οποίων αντιμετωπίζει ο κόσμος 10 χρόνια μετά.

Οι αναρχικοί, που υπερασπίζονται και προωθούν την ακηδεμόνευτη συγκρουσιακή κι εξεγερτική άποψη και δράση, όφειλαν, όπως και το έπραξαν, να ανέβουν στην Θεσσαλονίκη όχι ως πολιτικά λιγούρια που προσπαθούν να βγάλουν κέρδη από το πάθος των ανθρώπων που ήθελαν να το εκφράσουν με αγωνιστικό τρόπο ενάντια σ' αυτούς που απεργάζονται τα μύρια όσα ενάντια στους εξουσιαζόμενους.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΤΟΥΡΚΙΑ

Μετά από τετραήμερη παραμονή σε αντίσκηνα, των διαδηλωτών που αντιτίθενται στην καταστροφή του πάρκου Γκεζί, στην πλατεία TAKSIM της Κωνσταντινούπολης και την ανέγερση εμπορικού κέντρου, στις 5 τα χαράματα της Παρασκευής 31 Μαΐου γίνεται η πρώτη αστυνομική επίθεση στις σκηνές.

Ακολουθεί άγριο κυνηγητό των διαδηλωτών, που προσπαθούν να αντιδράσουν, η περιοχή έχει πνίγεται στα δακρυγόνα ενώ υπερίπτανται ελικόπτερα. Διαδίδεται ότι από την μανία των μπάτσων πέφτει νεκρός ένας διαδηλωτής.

Αρχίζει να συρρέει κόσμος προς την πλατεία, την οποία έχουν πλέον καταλάβει ισχυρές δυνάμεις μπάτσων. Οι συγκρούσεις και το κυνηγητό συνεχίζονται ολημερίς.

Η κυβέρνηση απαγορεύει την δημοσίευση ειδήσεων αναφορικά με τις διαδηλώσεις και τις συγκρούσεις, καθώς οι μπάτσοι συνεχίζουν το εγκληματικό τους έργο. Σύμφωνα με πληροφορίες, που μεταδόθηκαν από ανεξάρτητες πηγές, οι νεκροί διαδηλωτές από την δράση των αστυνομικών δυνάμεων, στο τριήμερο των συγκρούσεων 31 Μαΐου έως και 2 Ιουνίου έχουν φτάσει τους 4.

Διαδηλώσεις και συγκρούσεις έχουν ξεσπάσει στην Άγκυρα, την Σμύρνη, τα Άδανα, την Αττάλεια και σε δεκάδες άλλες τουρκικές πόλεις. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι βγαίνουν στους δρόμους και συγκρούονται με τις δυνάμεις της κρατικής βίας.

Οι διαδηλωτές τόσο στην Κωνσταντινούπολη όσο και την Άγκυρα πραγματοποίησαν πορείες προς τα γραφεία του κυβερνώντος κόμματος και δέχτηκαν επιθέσεις από αστυνομικές δυνάμεις.

Οι συγκρούσεις, που συνεχίζονται επί τέσσερις μέρες, εξανάγκασαν την κυβέρνηση να αποφασίσει τελικά την απόσυρση (την Κυριακή 2 Ιουνίου) των ΜΑΤ από την πλατεία TAKSIM και από το πάρκο Γκεζί, το οποίο κατέλαβαν και πάλι οι διαδηλωτές.

Ο ξεσηκωμός του κόσμου επεκτάθηκε σε 48 πόλεις. Σύμφωνα με τις τουρκικές αρχές έγιναν συνολικά 1700 προσαγωγές σε 90 διαφορετικές διαδηλώσεις σε όλη την Τουρκία. Σύμφωνα με ανεξάρτητες πηγές οι τραυματίες ξεπέρασαν τους 1500 διαδηλωτές, ορισμένοι από τους οποίους είναι βαριά τραυματισμένοι.

Η κυβέρνηση φαίνεται πως προσπαθεί να αποπροσανατολίσει και να κατευνάσει την οργή του κόσμου με διάφορες παλινδρομήσεις γύρω από τη κατασκευή του εμπορικού κέντρου, μιλώντας, τώρα, για κατασκευή μουσείου ή τζαμιού, χωρίς όμως να κάνει πίσω στην καταστροφή του πάρκου ή αφήνοντας περιθώρια διαπραγμάτευσης για τα ποσοστά καταστροφής.

Είναι, πάντως, χαρακτηριστικές οι τοποθετήσεις του Ερντογάν σε σχέση με τους διαδηλωτές που τους στόλισε με διακοσμητικά επίθετα του τύπου «πρεζά-

σουν, η περιοχή έχει πνίγεται στα δακρυγόνα ενώ υπερίπτανται ελικόπτερα. Διαδίδεται ότι από την μανία των μπάτσων πέφτει νεκρός ένας διαδηλωτής.

Αρχίζει να συρρέει κόσμος προς την πλατεία, την οποία έχουν πλέον καταλάβει ισχυρές δυνάμεις μπάτσων. Οι συγκρούσεις και το κυνηγητό συνεχίζονται ολημερίς.

Η κυβέρνηση απαγορεύει την δημοσίευση ειδήσεων αναφορικά με τις διαδηλώσεις και τις συγκρούσεις, καθώς οι μπάτσοι συνεχίζουν το εγκληματικό τους έργο. Σύμφωνα με πληροφορίες, που μεταδόθηκαν από ανεξάρτητες πηγές, οι νεκροί διαδηλωτές από την δράση των αστυνομικών δυνάμεων, στο τριήμερο των συγκρούσεων 31 Μαΐου έως και 2 Ιουνίου έχουν φτάσει τους 4.

Διαδηλώσεις και συγκρούσεις έχουν ξεσπάσει στην Άγκυρα, την Σμύρνη, τα Άδανα, την Αττάλεια και σε δεκάδες άλλες τουρκικές πόλεις. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι βγαίνουν στους δρόμους και συγκρούονται με τις δυνάμεις της κρατικής βίας.

Οι διαδηλωτές τόσο στην Κωνσταντινούπολη όσο και την Άγκυρα πραγματοποίησαν πορείες προς τα γραφεία του κυβερνώντος κόμματος και δέχτηκαν επιθέσεις από αστυνομικές δυνάμεις.

Οι συγκρούσεις, που συνεχίζονται επί τέσσερις μέρες, εξανάγκασαν την κυβέρνηση να αποφασίσει τελικά την απόσυρση (την Κυριακή 2 Ιουνίου) των ΜΑΤ από την πλατεία TAKSIM και από το πάρκο Γκεζί, το οποίο κατέλαβαν και πάλι οι διαδηλωτές.

Ο ξεσηκωμός του κόσμου επεκτάθηκε σε 48 πόλεις. Σύμφωνα με τις τουρκικές αρχές έγιναν συνολικά 1700 προσαγωγές σε 90 διαφορετικές διαδηλώσεις σε όλη την Τουρκία. Σύμφωνα με ανεξάρτητες πηγές οι τραυματίες ξεπέρασαν τους 1500 διαδηλωτές, ορισμένοι από τους οποίους είναι βαριά τραυματισμένοι.

Η κυβέρνηση φαίνεται πως προσπαθεί να αποπροσανατολίσει και να κατευνάσει την οργή του κόσμου με διάφορες παλινδρομήσεις γύρω από τη κατασκευή του εμπορικού κέντρου, μιλώντας, τώρα, για κατασκευή μουσείου ή τζαμιού, χωρίς όμως να κάνει πίσω στην καταστροφή του πάρκου ή αφήνοντας περιθώρια διαπραγμάτευσης για τα ποσοστά καταστροφής.

Είναι, πάντως, χαρακτηριστικές οι τοποθετήσεις του Ερντογάν σε σχέση με τους διαδηλωτές που του στόλισε με διακοσμητικά επίθετα του τύπου «πρεζάκια», «αλκοολικοί», «αλήτες» κ.λπ. χωρίς να παραλείψει και την συνήθη εξουσιαστική διατύπωση: «υποκινούμενοι».

Τη στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο (3 Ιουνίου 2013) οι διαδηλώσεις στη Άγκυρα και την Κωνσταντινούπολη συνεχίζονται…

οι διαδηλωτές.

Ο ξεσηκωμός του κόσμου επεκτάθηκε σε 48 πόλεις. Σύμφωνα με τις τουρκικές αρχές έγιναν συνολικά 1700 προσαγωγές σε 90 διαφορετικές διαδηλώσεις σε όλη την Τουρκία. Σύμφωνα με ανεξάρτητες πηγές οι τραυματίες ξεπέρασαν τους 1500 διαδηλωτές, ορισμένοι από τους οποίους είναι βαριά τραυματισμένοι.

Η κυβέρνηση φαίνεται πως προσπαθεί να αποπροσανατολίσει και να κατευνάσει την οργή του κόσμου με διάφορες παλινδρομήσεις γύρω από τη κατασκευή του εμπορικού κέντρου, μιλώντας, τώρα, για κατασκευή μουσείου ή τζαμιού, χωρίς όμως να κάνει πίσω στην καταστροφή του πάρκου ή αφήνοντας περιθώρια διαπραγμάτευσης για τα ποσοστά καταστροφής.

Είναι, πάντως, χαρακτηριστικές οι τοποθετήσεις του Ερντογάν σε σχέση με τους διαδηλωτές που του στόλισε με διακοσμητικά επίθετα του τύπου «πρεζάκια», «αλκοολικοί», «αλήτες» κ.λπ. χωρίς να παραλείψει και την συνήθη εξουσιαστική διατύπωση: «υποκινούμενοι».

Τη στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο (3 Ιουνίου 2013) οι διαδηλώσεις στη Άγκυρα και την Κωνσταντινούπολη συνεχίζονται...

